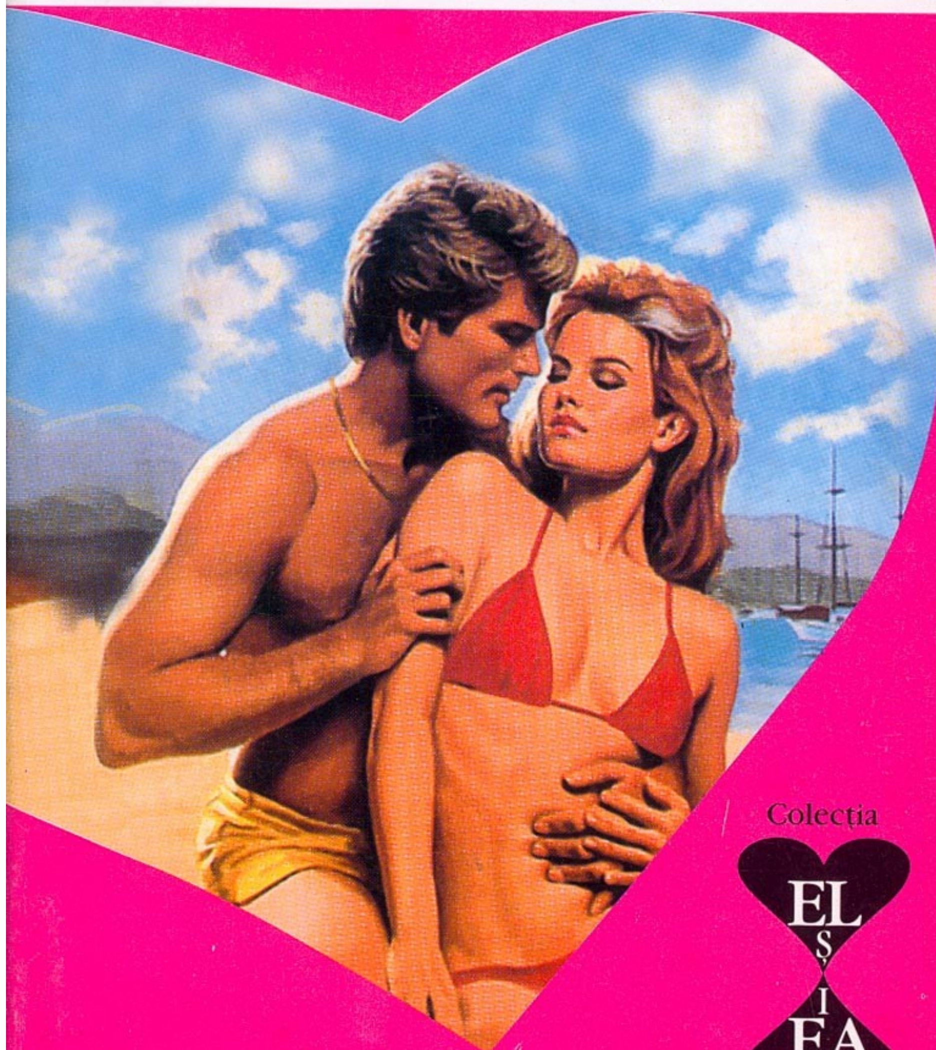

Caitlin Clark

CAPCANA MINCIUNII

Chiar şi la şase ani după ce se întâmplase, Teressa încă nu-l iertase pe Ashe Warwick pentru că o părăsise, pe ea şi familia ei, când rămăseseră fără bani. Acum, profita de ocazie pentru a egala scorul – şi, cu înfăţişarea schimbată drastic, se strecurase din nou în viaţa lui Ashe. Dar era tulburător să descopere că mercenarul egoist pe care îl cunoscuse cândva părea să aibă totuşi, la urma urmei, şi câteva calităţi! Până când Ashe i-a descoperit înşelătoria, iar Teressa şi-a dat seama că se jucase cu focul...

Întrucât Ashe Warwick nu ezitase s-o părăsească în momentul când familia ei îşi pierduse banii, Teressa nu şi-a făcut mustrări de conştiinţă, când i s-a ivit ocazia să-l păcălească. Atâta numai că întreaga situaţie s-a întors împotriva ei, în cel mai dramatic mod...

CAPCANA MINCIUNII

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

Capitolul 1

El era. Ashe Warwick.

Teressa stătea în uşa cabinetului, cu aspiratorul de praf şi cutia în mâini. Timp de şase ani, cu intermitenţe, se întrebase ce avea să simtă când urma să-l revadă. La început, când avea

şaisprezece ani, privise totul cu melodramatism. Niciun cuţit nu era destul de tăios, nicio soartă nu era prea cumplită pentru el. Dar atunci lumea îşi ieşise din minţi, tatăl ei cedând presiunilor care aveau să-i răpească atât sănătatea, cât şi averea. Dispariţia acesteia din urmă fusese însoţită şi de dispariţia a numeroşi „prieteni” – inclusiv Ashe Warwick. Da, avea noroc că nu ajunsese atât de aproape de el la vârsta de şaisprezece ani.

Mai târziu, când îi văzuse romanul lansat şi încununat de succes, dorinţa de răzbunare devenise mai puţin fizică. La optsprezece ani, îşi dorea ca unele persoane, recunoscându-se în carte, să-l dea în judecată, cerându-i sume astronomice. Iar şi mai târziu, când citise în paginile financiare că preluase Warlord Finance la moartea tatălui său, Teressa sperase să descopere că era un peştişor într-un bazin plin de rechini.

— Sper să se scufunde fără urmă, îi spusese ea surorii sale, care avea şi mai multe motive să-l urască. Dar, în acea perioadă, drăgălaşul cap al lui Cecily fusese prea plin de Mike Manetti, aşa că tânăra manifestase prea puţin interes la adresa mercenarului de fost logodnic al ei. La douăzeci de ani, Teressa se delecta cu ideea că lui Ashe i se puteau întâmpla în marele oraş tot felul de nenorociri. N-ar fi fost decât un act de dreptate, să fie devorat de aceiaşi peşti piranha vărgaţi care grăbiseră căderea tatălui ei.

Iar acum, Cecily era măritată cu Mike şi plecaseră să-şi facă luna de miere în Italia – iar Teressa revenise, după cinci ani petrecuţi pe coasta de vest a continentului. Din nou în Sydney şi, efectiv, faţă în faţă cu Ashe. Mă rog, nu tocmai faţă în faţă. Ashe lucra aşezat la biroul său de abanos şi sticlă, şi până acum nu ridicase privirea, pentru a o vedea aşteptând. Ţinea în dreptul feţei un teanc de foi imprimate la computer, dincolo de care nu i se vedea decât creştetul capului. Ar fi putut să fie cumnatul ei, dacă

lucrurile evoluau altfel – dacă Damien Radcliffe n-ar fi fost ruinat. Ashe s-ar fi însurat cu Cecily şi nimeni n-ar fi descoperit că nu era decât un vânător de averi. Probabil că el şi Cecily şi-ar fi întemeiat o familie. Teressa se cutremură la gândul de a fi ajuns mătuşa copiilor lui Ashe. Dar, aşa cum stăteau lucrurile, Cecily îşi pierduse atracţia ca posibilă moştenitoare. Ashe fugise înaintea banilor. Şi, după niciun an, amărăciunea şi deziluziile tatălui lor se sfârşiseră pe un par de spital. La înmormântare veniseră nenumăraţi ipocriţi – printre care şi acest individ.

Părul ondulat, şaten-deschis, pe care şi-l amintea, avea acum un luciu argintiu. Fire albe? Perfect. Le merita pe tot capul. Imprimatele se dădură puţin la o parte şi văzu că purta ochelari. Teressa ridică mâna să ciocănească. Îi părea bine, tare bine, că venise ca s-o ajute pe doamna Richards. Merita o seară de muncă grea la curăţenie, în birourile firmei Warlord, numai pentru a-l vedea pe Ashe Warwick încărunţind şi cu vederea slăbită. Probabil că mai avea şi burtă, şi dispepsie. Poate că peştii piranha încă nu-l înfulecaseră, dar cel puţin începuseră să-l ronţăie. Înainte de a apuca să bată în tocul uşii, Ashe foşni cu foile de computer şi îi făcu semn să intre, cu un gest preocupat.

— Intră, intră, doamnă Richards, spuse el, fără să ridice ochii.

Teressa aşteptă un moment, înfuriată de replica prea repezită şi faptul că nu-şi învrednicise menajera nici măcar cu o privire. Draga de doamna Richards, care vorbea despre el de parcă ar fi fost cine ştie ce monument al virtuţii, nu merita nicio privire fugară, acolo. Dar nu numai asta o ţinea pe loc, în uşă. Ci şi sunetul glasului său. Nu se schimbase deloc. „Tess”, şi-l amintea ea spunând, cu acelaşi timbru profund şi atrăgător, când Cecily îl adusese pentru prima oară în casă. Atunci, în glasul lui nu se simţise nicio undă de nervozitate, doar un amuzament adult la

adresa adolescentei de cincisprezece ani, diformă şi cu aparat dentar.

Ashe se ridică de la birou, cu vraful de hârtii în mână.

— Poţi începe, doamnă…

Se opri, observând că nu era menajera obişnuită.

— A… eşti nouă la Universal Cleaners, din câte înţeleg?

Mâna Teressei se strânse pe mânerul aspiratorului. În timp ce Ashe mergea prin birou, pentru a răsfoi un teanc de dosare, văzu că, de fapt, peştii piranha încă nu se atinseseră de el. Nu avea burtă. Silueta îi era atletică, lată în umeri şi cu abdomenul plat. Firele albe îi transformaseră culoarea blondă a părului într-un frapant bej-argintiu. Ochelarii nu-l făceau să arate nici studios, nici îmbătrânit, şi nici chiar ridurile de pe faţă, pe care la douăzeci şi şapte de ani nu le avusese, păreau să-l avantajeze. Propria ei schimbare fizică, atât de dramatică, la care se adăugă o undă de răutate, o convinsese că Ashe trebuia să-şi fi pierdut seducţia. Nici pomeneală de aşa ceva.

— Ei? ridică el ochii, când Teressa nu-i răspunse.

Îl privi cum îşi scotea ochelarii, măsurând-o.

— Care-i problema?

— Eu…

Se împotmoli de la primul cuvânt. Ochii aceia – aveau o culoare stranie, de topaz, şi un mod de a se uita drept prin ea. Cât de des o privise astfel, în timpul acelor dineuri la Cliffe House, când râdea şi glumea cu familia ei atât de încrezătoare. Teressa ar fi trebuit să fie domnişoară de onoare, la nuntă. Era gata să parieze pe zece la unu că mirele nici măcar n-ar fi observat-o.

— Doamne fereşte, fato, exclamă el, luându-i frământarea drept sfială. Nu-ţi fac nimic! Lucrezi permanent la Universal, sau nu?

— Ăă... din când în când, spuse ea, în sfârşit.

— Hmmm. De obicei, la mine în birou face curat doamna Richards. Să nu deranjezi nimic, când ştergi praful.

Scoase un dosar din teancul de pe birou şi ieşi.

Teressa trânti peste rafturile cu cărţi o cârpă din lână de miel. Poate că ar fi fost mai bine să apară îmbrăcată mortal. Aerul acela înfumurat nu s-ar fi potrivit cu noua Teressa Radcliffe, pe care Ashe n-o văzuse niciodată. În cei mai decoloraţi blugi ai ei şi cu o cămaşă peste măsură de largă, cu părul brunet pieptănat cu cărare pe-o parte şi împletit în cozi pentru a-i camufla frumuseţea uşor de recunoscut, părea o fată neînsemnată, de vreo optsprezece ani. Dar avea douăzeci şi doi şi acele câteva cuvinte schimbate cu Ashe îi reînviaseră toate sentimentele răzbunătoare. Cârpa trecu rapid peste birou, ocolind teancurile de dosare. Teressa se opri, cu atenţia atrase de numele scris pe coperta primului dosar. Devenise rapid un peşte mare, dacă se ocupa de asemenea conturi, îşi spuse ea, dându-l la o parte. Al doilea dosar era intitulat „Primac”, cu subtitlul „Moore”. Lăsă cârpa jos şi răsfoi paginile, aruncând priviri repetate spre uşă. Dacă sumele astronomice care apăreau pe foile scrise la maşină şi de mână însemnau ceva, era un alt client important. Ashe Warwick *era* un rechin, după câte se părea.

Nu exista dreptate pe lume – nici urmă. Nu merita un asemenea succes, după cum nici Damien Radcliffe nu meritase, în niciun caz, eşecul, indiferent ce spuneau criticii lui. Timp de aproape două decenii, tatăl ei fusese unul dintre cei mai căutaţi agenţi corporatişti. Speculaţiile lui îndrăzneţe îl ajutaseră să-şi construiască un imperiu. Îi aduseseră şi pierderi, ca oricărui jucător, iar revistele financiare, deşi îl lăudau ca pe un speculator cu nervi de oţel, atrăgeau atenţia că Radcliffe nu era impresionant ca operator de acaparări. Alegea greşit ţintele, se spunea, uneori

plătea prea mult – şi nu administra cu succes companiile, după ce le prelua. Reţetă sigură pentru dezastru, afirmau criticii. În cele din urmă, se dovedise că aveau dreptate. Damien, care se extinsese peste măsură şi suferea el însuşi presiuni de acaparare, mizase o dată prea mult. Suferise o serie de pierderi a căror magnitudine surprinsese pe toată lumea. Presa care îl reprezentase ca pe un corsar financiar flamboiant ajunsese să-i ortografieze greşit numele în doar câteva luni. Radcliffe Corporation intrase sub umbrela unei firme rivale, iar Damien se pomenise mizând doar pentru a-şi păstra averea personală. Când începuse să sufere cu sănăatea, nici măcar de acest lucru nu mai fusese în stare. Prietenii fugiseră la adăpost – ca şi cum s-ar fi putut molipsi de la Damien de insecuritate financiară. Până şi rudele – care oricum erau destul de puţine – simpatizau de la distanţă. Invidia la adresa lui Damien, ascunsă după zâmbete în timpul cât fusese bogat şi influent, îşi făcuse o ultimă scurtă apariţie prin clătinarea generală de capete şi murmurele „Am *ştiut* eu întotdeauna că avea să se ajungă aici...” Teressa îşi amintea excluderea treptată din cercurile restrânse ale celor avuţi, îşi amintea cum cea mai bună prietenă a ei începuse dintr-odată să găsească scuze pentru a nu mai rămâne la ea în weekend, cum făcuse de-atâtea ori. Îşi amintea ziua când Ashe Warwick se eschivase de la o căsătorie în imperiul Radcliffe care se prăbuşea. Şi cum arătase Damien după aceea. Asta nu era dreptate, îşi spuse ea, revoltată. Tatăl ei murise lăsându-le fiicelor lui un cont se mizerie care supravieţuise catastrofei – iar Ashe Warwick stătea la un birou Gwathney Siegal, purta costume scumpe cu dungi subţiri ca vârful de ac şi pertracta sume cu şase şi şapte cifre.

Pe un coridor bocăneau paşi. Teressa închise dosarul, cu

degete tremurătoare… fusese al doilea, sau al treilea din teanc? Al doilea. În timp ce-l îndesa sub cel de sus, o foaie se desprimse de sub coperta cu titlul „Primac”. Deznădăjduită, dădu s-o prindă din zbor, lovi cu cotul teancul ordonat, iar acesta se prăbuşi cu încetinitorul, ca o avalanşă, la picioarele ei. În genunchi, Teressa începu să adune totul, împingând foile volante în dosarele din care păreau să fi căzut. Obrajii i se înroşiră de ruşine, când îl auzi oprindu-se în uşă. Slabe şanse mai avea de a-i da o lovitură usturătoare lui Warwick, când nu era în stare nici măcar să arunce o privire prin hârtiile lui fără să lase totul vraişte!

— Ce n-ai… exclamă el şi se apropie cu paşi mari, privind-o. Ţi-am spus să nu te-atingi de nimic de pe birou…

Vorbea ca un director certând un elev greu de cap. Teressa înhăţă o hârtie şi o îndesă într-un dosar.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

Ashe se aplecă, o apucă de umeri şi o împinse la o parte.

— Lasă-mă pe mine. Aş vrea să le mai pot citi şi pe viitor.

Privind-o încruntat, clătină din cap:

— Unde te-a găsit doamna Richards?

Era mai degrabă o afirmaţie exasperată, nu o întrebare, iar Teressa începea să-şi piardă calmul. Îşi muşcă buzele, privind în jos, iar mâinile de pe umerii ei slăbiră strânsoarea.

— Bine… consimţi el, cu un oftat. Presupun că a fost un accident – nu mai arăta aşa de nenorocită. Cum te cheamă?

Nenorocită? Nu era nenorocită deloc. Numai de-ar fi ştiut cât de puţin mai avea până la un atac fizic!

— Teressa.

— Hmmm. Eu mă numesc Warwick. Poţi începe cu podeaua, Teressa. Plec nu peste mult.

Şi, cu asta, îşi săltă pantalonii vărgaţi şi se lăsă pe vine să

strângă dosarele.

— Şi spune-i doamnei Richards să-ţi găsească o uniformă, dacă vei lucra regulat aici.

Îşi rezemă o mână de podea şi o privi, cu ochii coborându-i elocvent spre bluza diformă şi jeanşii albiţi. Teressa nu se mişcă, din nou cuprinsă de furie.

Când ridică a doua oară privirea, pentru a o găsi în acelaşi loc, Ashe spuse:

— Încerc să nu-mi pierd răbdarea, Teressa. Nu sta aici, uitându-te cum strâng după tine. Fii bună şi începe să aspiri mocheta.

— ...eşti o fată bună, Teressa, spuse doamna Richards, în timp ce strângeau aspiratorul şi cârpele de lustruit duşumeaua, în furgonul alb; pe o parte a acestuia erau înscrise cuvintele „Universal Cleaners”, un titlu grandios pentru o văduvă scundă şi energică, şi echipamentele ei. Nu multe fete ar ajuta aşa o cucoană în vârstă.

Teressa zâmbi vinovată. Motivele sale nu erau nici pe departe atât de altruiste pe cât îşi imagina vecina ei. Din momentul când doamna Richards îi dezvăluise faptul că făcea curat în sediul firmei Warlord, Teressa sperase tot timpul un prilej de a o însoţi – numai ca să-l revadă pe Ashe Warwick. Iar „piciorul bolnav” al bătrânei îi oferise această şansă. Oricum ar fi făcut-o, îşi spuse ea. Thelma Richards o primise cu căldură din clipa când se mutase în apartamentul alăturat, cu şase săptămâni în urmă, iar simpatia Teressei se transformase rapid în afecţiune. Totuşi, o mustra puţintel conştiinţa.

— Nicio problemă, doamnă Richards. Săptămâna asta n-am avut decât două zile de lucru, ca angajată temporară, şi mă

plictiseam.

— Ei, îţi sunt recunoscătoare. Poate fi obositor, să faci curat la trei etaje.

— Dumneavoastră o faceţi de cinci ori pe săptămână.

— Eu m-am obişnuit, draga mea. Sunt o păsăroaie argăsită, cum îmi spunea Tom al meu. Pe vremuri, aveam cinci clienţi mari… oftă ea.

Vremurile de altă dată încetaseră la moartea lui Tom. Echipa de lucrători angajaţi ai soţilor Richards se destrămase. Nu mai rămăseseră decât doamna Richards şi acel furgon alb, mic şi rablagit.

— N-ar trebui să faceţi singură munca asta, spuse Teressa, în timp ce maşina pornea pe traseul său haotic de la Milsons Point, cu luminile din Sydney şi de pe Harbour Bridge licărind în urma lor şi la stânga. Nu v-ar putea ajuta fiul dumneavoastră, Mark…?

Doamna Richards se îngrozi. Mark trebuia să se ocupe de soţia şi familia lui. Toată viaţa suferise de astmă şi nu era un om puternic. Acest lucru îi aminti că bolile din copilărie ale celor patru copii ai ei erau legendare:

— …şi Dan al meu, era aşa de predispus la bronşită.

Se amărî puţin, ca întotdeauna când pomenea de Dan, cel mai tânăr fiu al ei. Plecase la muncă pe Peninsula Gove, cu peste un an în urmă, şi de-atunci nu mai primise de la el decât o carte poştală din Indiile de Vest.

Familia ei părea o adunătură de ingraţi, reflectă Teressa, deşi evident că nu-i spunea niciodată acest lucru vecinei sale, care vorbea despre ai săi cu drag, bucurându-se fără egoism de realizările lor. Faptul că niciunul dintre ei nu făcuse mari eforturi pentru a-i asigura bunăstarea n-o deranja deloc, la fel cum nici neputinţa lui Tom de a o lăsa independentă financiar nu-i reducea

devotamentul faţă de memoria lui. Teressa cunoştea câteva persoane care ar fi putut primi lecţii de loialitate de la doamna Richards.

— …numai când mă supără piciorul ăsta nesuferit am probleme, încheie ea. Trebuie să recunosc că, atunci, îmi simt vârsta. Dar întotdeauna încep cu al şaselea, în caz că-mi seacă puterile. Aşa, dacă-mi scapă unele mărunţişuri, măcar nu-s la etajul domnului Warwick.

— L-am văzut pe domnul Warwick al dumneavoastră.

Mâinile de pe volan tresăriră.

— O, Doamne… Am crezut că-n seara asta nu era la serviciu. Ţţ, ţţ! Dac-aş fi ştiut, personal îi măturam în birou…

Teressa o privi surprinsă. Nici chiar marele ei respect pentru Warwick nu-i justifica deznădejdea.

— A întrebat dacă sunt nouă la Universal şi i-am spus că da, cu normă parţială, ca să scap de alte explicaţii. Sper că n-am greşit.

Furgonul se zgâlţâi. Un şofer de pe banda alăturată, speriat, se îndepărtă.

— Da, da. Cred că… nu te-a întrebat despre Tom?

Teressa întoarse capul s-o privească:

— Despre Tom? Dar mi-aţi spus că a murit acum aproape doi ani. De ce să mă fi întrebat despre el?

Explicaţia pe care i-o dădu doamna Richards o amuţi pe Teressa. Pur şi simplu, nu spusese nimănui de la Warlord că Tom al ei murise. Renunţase la toate contractele de curăţenie pe care le onoraseră împreună, dar îl păstrase pe cel cu firma Warlord, descurcându-se de una singură, cu excepţia cazurilor de urgenţă. Era singura meserie pe care o ştia, spuse ea, iar banii îi completau pensia şi o ajutau să rămână independentă.

— Dacă le spuneam că sunt văduvă, nici în ruptul capului nu mi-ar mai fi prelungit contractul, nu-i aşa? întrebă ea, cu o logică desăvârşită. L-am semnat pe cel nou ca Universal Cleaners…

— Dar n-a observat *nimeni* că lucraţi singură?

— Domnul să te aibă în pază, draga mea, fireşte că nu. Oamenii nu observă cu adevărat personalul de serviciu. Dau bună ziua şi schimbă două vorbe, însă nimeni nu bagă de seamă când *nu* eşti prezent, dacă-nţelegi ce vreau să zic. Tom nu era un om prea vorbăreţ, Dumnezeu să-l odihnească, iar la etajul domnului Warwick măturam de obicei eu însămi, aşa că nu i se pare deloc ciudat că nu-l mai vede pe Tom.

— Dar nu întreabă niciodată despre el?

Doamna Richards roşi:

— Din când în când. Mă tem că i-am servit câteva minciuni nevinovate. Spun mereu că Tom o duce bine – dar îl cam deranjează spatele, sau cam aşa ceva. Ceea ce e firesc să spun, înţelegi.

Era incredibil, dacă nu chiar puţin cam sinistru.

— Dacă află, domnului Warwick al dumneavoastră n-o să-i placă deloc că l-aţi minţit.

Imediat, îşi regretă cuvintele. Furgonul se abătu spre marginea străzii, se redresă smucit, apoi coti nesigur pe Lyons Road. Traficul din Drummoyne n-avea să mai fie niciodată acelaşi, îşi spuse Teressa, în timp ce doamna Richards lăsa în urma ei un scrâşnet de frâne şi protestele unui clacson.

— Din păcate, aşa e. Dar ştii cum se întâmplă – am făcut-o o dată, când eram îngrijorată şi necăjită, şi pe urmă am tot vrut să-i spun adevărul, dar n-am apucat. Acum, ar părea cam prostesc. Şi, la urma urmei, mă îngrijesc să nu-şi strice banii de pomană.

Şi chiar mai mult decât atât. Starea de vinovăţie a doamnei

Richards sporea luciul ca oglinda al duşumelelor din firma Warlord şi curăţenia impecabilă a mochetelor. Îşi achitase înmiit minciuna.

— …şi, uneori, îl ajut şi în particular.

— În particular?

— Are un apartament fermecător, la Harbord. M-am dus o dată acolo să-i mătur, fiindcă femeia care curăţă de obicei n-a putut veni. Şi o dată am fost la casa lui din Deception – o vilă mare şi splendidă, pe coastă, dincolo de Nowra. Primeşte în ea musafiri, din când în când… Deception Inlet…

Doamna Richards continuă să-l ridice în slăvi pe nepreţuitul ei domn Warlord pentru deşteptăciunea, înfăţişarea şi nemărginita lui bunătate.

— E aşa de înalt. Tare-mi plac bărbaţii înalţi, declară ea, cu toată seriozitatea; pentru o femeie ca Thelma Richards, de un metru cincizeci, lumea era cu siguranţă plină de bărbaţi înalţi, medită Teressa. Iar pe domnul Warwick nu-l vei vedea în veci cu brăţări şi lănţişoare la gât, continuă ea, încântată. E un bărbat *adevărat*.

— Căsătorit? se interesă Teressa; poate că adusese o fată bogată în faţa altarului, cine ştie?

— Nu, dar umblă vorba că se gândeşte s-o facă. Prietena lui e creatoare de modă, săptămâna trecută am auzit, de la o fată de la Cinci. Lara Moore, aşa a zis c-o cheamă, şi se zvoneşte că s-ar putea să fie ceva serios.

Moore? se încruntă Teressa. Unde văzuse, recent, acest nume?

— Tatăl ei e bogat cât încape, iar ea e singură la părinţi. Conduce concernul acela mare despre care tot scriu ziarele – Promac, sau cam aşa ceva…

Primac. Teressa văzu numele a doua zi, strecurat în pagina de

afaceri a ziarului. Wallace Moore, preşedinte. Moore. Găsise acel nume în dosarul lui Ashe, însoţit de nişte sume astronomice. Deci, se apucase din nou. Iar de astă dată, făcea afaceri cu tatăl tinerei bogătaşe; probabil că era un aranjament interesant. Puse ziarul deoparte. Într-o asemenea situaţie, până şi Ashe Warwick trebuia să fie atent cum se mişca, altfel putea să piardă şi afacerea, *şi* moştenitoarea. Dar avea să se descurce, bănuia ea. Făcu o mutră. Nu putea face nimic ca să-i clatine viaţa plină de succese. Ashe provenea dintr-o familie cu trecut prestigios, avea destulă minte ca să supravieţuiască în furtunile financiare ale oraşului, destul talent ca să scrie un roman ajuns la a doua ediţie şi destule calităţi fizice ca s-o aragă pe fiica unui magnat, aliindu-se astfel cu şi mai multă avuţie şi putere. Oricum l-ai fi luat, era un învingător. Mă rog, îşi spuse ea cu speranţă, poate că încărunţea elegant şi nu avea burtă. Rămânea, însă, dispepsia.

Era o săptămână a comunicaţiilor. Jane Merrow, o veche colegă de şcoală cu care corespondase în ultimii ani, îi telefonă s-o invite la cină. Se mai văzuseră o singură dată după întoarcerea Teressei, cu ocazia unei reuniuni vesele la prânz.

— Va fi o petrecere formalistă, Jane? se interesă ea, amintindu-şi meticulosul stil monden al doamnei Merrow.

— Doamne fereşte, nu, va fi ca de obicei.

Ceea ce însemna că doamna Merrow avea să-şi pună perlele, nu diamantele, şi urma să servească la masă nu cu cel mai bun serviciu de argintărie, ci cu următorul ca valoare. „Cinică am mai devenit”, îşi spuse Teressa. Cinică şi, poate, chiar invidioasă că familia Merrow, la fel ca Ashe Warwick, continua să ducă aceeaşi viaţă confortabilă. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Peste două săptămâni, Tess. Va veni şi Joel, dacă reuşeşte

mămica să-l convingă. Abia aştept să vă ce mutră o să facă frate-meu mai mare, când va vedea că te-ai întors din Perth arătând ca un fluture.

Fluture? Viespe, mai degrabă. Dar abia aştepta să-l revadă pe Joel Merrow. Urma să-şi găsească o anumită satisfacţie în a-i aminti despre mizeriile pe care i le spusese pe vremea când era mai tânără, mai simplă şi mai grăsuţă. Da, o viespe, fără doar şi poate.

În acea săptămână, Teressa primi câteva scrisori. Cecily îi trimise o ilustrată de la Roma, folosind superlativele cu dărnicia ei obişnuită – unele adresate Cetăţii Eterne, iar pe cele mai multe, noului ei soţ. Scrisoarea ei, sosită a doua zi, era mâzgălită ca răspuns la ultima aerogramă a Teressei, în care pomenise despre coincidenţa de a-şi lua un apartament lângă o cunoştinţă deâa lui Ashe. Probabil Cecily îi citise gândurile.

„... Sper că ai lăsat încolo ideile alea copilăreşti de răzbunare. Nu te apropia de Ashe, nu-i un adversar de nasul tău”, îi scria sora ei. „Cât despre povestea aia veche, o să-ţi toarne doar un şir de minciuni...” Teressa se încruntă. Cecily scria pe un ton ciudat, părând aproape supărată, deşi trăia extazul lunii de miere alături de Mike. Împăturind scrisoarea, conchise că era posibil ca sora ei să nu fi trecut nici până acum complet peste acea dezamăgire de demult”.

— Lua-te-ar dracu’, Ashe, mormăi ea, simţind familiarul junghi de frustrare.

Cea de-a treia scrisoare primită de Teressa în acea săptămână era de la Tony. Acesta era fratele mai tânăr al noului ei cumnat şi folosea cuvintele ca „dragoste” şi „veşnicie” la fel de darnic cum era Cecily cu superlativele. În timp ce strângea scrisoarea, se

felicită că avusese spiritul de prevedere de a le spune lui Tony şi familiei sale că nu avea telefon, altfel l-ar fi auzit jeluind lunga despărţire pe interurban, tocmai din Perth. Numai gândul o epuiza.

— Mare minune că nu te-ai măritat, Teressa, îi spuse doamna Richards, în timp ce beau împreună ceaiul de dimineaţă în apartamentul ei din vecini. Plin cu ghivece de flori şi fotografii acoperind trei generaţii, arăta mai degrabă ca un magazin de curiozităţi supra-aglomerat. Bibelourile şi suvenirurile ocupau toate spaţiile pe care nu le cuceriseră plantele şi fotografiile. Ultima ilustrată a lui Dan din Indiile de Vest era înfiptă în rama portretului său. Avea marginile îndoite, semn că fusese mânuită mult.

— Am fost cât pe ce, se strâmbă Teressa. Dar am scăpat la timp.

— Înseamnă că nu era omul potrivit pentru tine, dacă gândeşti aşa.

Tony era *cel mai* nepotrivit om. El, însă, nu era de aceeaşi părere. Şi, întrucât făcea parte dintre noii cumnaţi ai lui Cecily, toată situaţia fusese – şi încă mai era – delicată, ca să se exprime cu menajamente. Cei din neamul Manetti, încântaţi când Mike se însurase cu Cecily, erau convinşi că în curând aveau să primească încă o fată din familia Radcliffe în lumea lor efervescentă, aşa că îl refuza nu numai pe Tony, ci pe tot clanul.

— Nu mă întorc la Sydney decât pentru şase luni, le spusese ea drăgăstoşilor Manetti. Ştiind-o pe Cecily în sanctuarul căsniciei, îşi putea permite să-şi relaxeze activităţile de *public relations* cu familia italiană – un soi de salvare a aparenţelor din partea radeliffiană a relaţiei de rudenie. Cecily tindea să fie cam neglijentă cu problemele de acest gen, iar Teressa, recunoscând că era combinaţia ideală pentru sori ei, avusese grijă că nimic să n-o

pericliteze. Din păcate, entuziasmul ei faţă de familia Manetti îi făcuse pe toţi, în frunte cu Tony, să-şi formeze o impresie grepşită. De fapt, nici nu era sigură dacă avea să rămână sau nu definitiv în Sydney. Dar spera ca, după şase luni, Tony să-şi găsească alta pe care s-o înece sub prinosul lui de afecţiune. Când plecase, Tony îi turnase un potop de melodramatisme italieneşti, cu în australiană sa cu accent discordant. Numai marile finale fotbalistice – întrucât le câştigase clubul lui, cu un gol eroic marcat se însuşi Tony – şi necesităţile viilor familiei, îl reţinuseră în vestul Australiei. Teressa spera ca, Mike fiind plecat în luna de miere, afacerile să-l mai oprească pe Tony acolo timp de încă o lună măcar. Până atunci, ea avea să-şi înceapă munca permanentă în postul de recepţioneră a unui hotel, ceea ce-i limita enorm timpul liber.

— Într-adevăr, nu era omul potrivit. N-am de gând să mă mărit, încă vreo câţiva ani de-acum încolo.

— Toate spunem asta, draga mea, îi făcu cu ochiul doamna Richards, ridicându-şi piciorul pe un mic taburet.

— Iarăşi vă supără piciorul, doamnă Richards? Aţi dori să vă ajut din nou la Warlord?

Bătrâna insistă că se simţea minunat, absolut minunat. Ceea ce era cu atât mai bine, fiindcă îi promisese domnului Warwick că avea să vină la vila lui de pe coastă, în Deception Inlet, sâmbătă.

— Voi sta până luni.

— Nu v-a luat cam pe nepregătite?

— Menajera obişnuită nu poate merge, pentru că i s-au îmbolnăvit copiii de pojar, iar bietul domn Warwick aşteaptă să i se umple casa de musafiri. Evident, când a rămas fără ajutor, s-a gândit imediat la Universal.

Evident.

— …de data asta va veni prietena lui, cu tatăl ei. Fac o

croazieră cu iahtul.

La auzul acestor cuvinte, Teressa deveni mai atentă.

— Primac şi fiica lui?

— Da, aşa se numeşte compania, Primac. Va mai veni un asociat al domnului Moore, şi încă două persoane. Îmbinarea plăcutului cu utilul, aşa mi-a declarat domnul Warwick…

Plăcutul şi utilul… Teressa se gândi la acele frumoase numere cu şase cifee din dosarul firmei Primac… un weekend întreg de negocieri pe îndelete, din partea domnului Ashe Warwick. Ar fi fost mai mare ruşinea să se întâmple ceva neprevăzut. Ce păcat că nu putea fi şi ea acolo, să le bage puţin beţe în roate…

— Odihniţi-vă piciorul, doamnă Richards, şi dacă aveţi nevoie să vă înlocuiesc, mă puteţi anunţa oricând. Sunt liberă aproape în fiecare seară, râse ea ostentativ, chiar şi în weekend.

— Doamne fereşte, draga mea, nici n-aş *visa* una ca asta.

Dar avea s-o viseze, ba bine că nu.

Era mâna destinului, conchise Teressa, când vecina ei îi dădu vestea. Soarta. Fiica doamnei Richards şi familia ei veneau pe neaşteptate de la Canberra la Sydney, urmând să sosească vineri, tocmai când Thelma trebuia să se prezinte la Deception, pentru munca din weekend. Exact băţul în roate pe care-l aştepta, îşi spuse Teressa, fără să scape ocazia.

— Întâmplător, în acest weekend sunt liberă. Lăsaţi-mă pe *mine* să mă duc la Deception.

Cuvintele ei avuseseră o sonoritate premonitorie, îşi spuse ea în următoarea dimineaţă de sâmbătă, pe când mergea spre sud, în lungul coastei. Ca şi cum s-ar fi putut ca, într-o zi, să şi le regrete. Dar acum nu mai avea ce face. Se angajase să lucreze pentru Ashe până luni dimineaţă.

Doamna Richards se simţise cam vinovată că trimitea pe altcineva în locul ei. Nu-l găsise pe domnul Warwick la birou şi-i lăsase un bilet explicativ. Dar nu precizase pe cine urma să trimită, ceea ce era cu atât mai bine, căci Teressa îşi inventase deja unul. Hunter – Teressa Hunter. Numele avea o anumită ironie. În timp ce se uita prin apartament, întrebându-se ce nume să-şi aleagă, privirea îi căzuse asupra romanului lui Ashe, „Vânătorul singuratic”. Dacă folosirea unui nume fals era dezonorantă, nu trebuia decât să-şi amintească propria falsitate a lui Ashe, şi totul se justifica.

Drumul două două ore şi ceva, fiind aproape nouă când intră prin poarta cu stâlpi de piatră a casei lui Ashe de pe coastă. Construită în unghi oblic pe un mic promontoriu, era o frumuseţe veche şi graţioasă. Forma iniţială îi fusese extinsă cu o aripă modernă care nu distona prin nimic cu bovindourile originale, veranda lată de piatră care ocolea tot parterul şi coloanele de lemn cu încrustaţii complicate. Teressa îşi luă geanta de voiaj din maşină şi privi în jur. În razele soarelui plutea o ceaţă matinală subţire. Ţipetele singuratice ale unui pescăruş accentuau foşnetele valurilor blânde pe nisipul şi pietrele de sub casă, dincolo de panta cu desişuri încâlcite. O briză fremăta prin crengile care cunoscuseră zile mai vântoase, iar departe, în zare, orizontul se pierdea în pâcla cerului unei noi zile de noiembrie.

Vântul umfla tricoul lung de bumbac indian al Teressei. Şi-l cumpărase cu ani în urmă, pradă unui impuls, iar farmecul său ieftin se ştersese de mult. Combinat cu o fustă la fel de moleşită, era o capodoperă a vestimentaţiei ponosite. Nu că şi-ar fi impus să arate jerpelită – doar anonimă. Dacă voia să-i observe pe Ashe şi oaspeţii lui, trebuia ca ea însăşi să rămână neobservată. Motiv pentru care îşi acoperise părul cu un batic şi nu-şi fardase ochii.

Arăta ca o fată drăguţă şi agreabilă – pe care oricine o putea ignora cu conştiinţa împăcată.

— Probabil eşti de la Universal.

Glasul o făcu să se răsucească în loc, şi toate comentariile introductive pe care şi le planificase îi zburară din minte la vederea lui Ashe Warwick, în slip şi cu o cămaşă descheiată neglijent peste pieptul gol. Avea un prosop petrecut în jurul gâtului şi îl ţinea de capete cu ambele mâini. Tocmai îi ridica un colţ, pentru a şterge un strop de apă sărată ce i se scursese din părul ud, când o recunoscu.

— A, tu eşti, spuse el, cu o vizibilă lipsă de entuziasm. Cum te cheamă – Melissa, aşa e?

— Teressa.

Ochii de topaz îi contemplară înfăţişarea modestă, iar Ashe făcu un gest resemnat.

— Acum e prea târziu. Va trebui să ne mulţumim cu tine, Teressa.

Îi luă geanta şi o conduse spre treptele de la intrare. Teressa îl urmă, aşteptând în timp ce-şi ştergea de nisip picioarele desculţe, pe un preş.

— De la ce vine „R” – ul? o întrebă el.

Îl privi lung.

— Numele de familie, continuă nerăbdător Ashe, arătând spre iniţialele de pe geantă.

Teressa căută în minte un răspuns, dar nu găsi decât cuvântul „Hunter”, care nu se potrivea, şi numele ei adevărat. Uitase despre iniţialele de pe geantă. Sub privirea aurie a ochilor lui, îşi simţi tot curajul risipindu-se. Nu se uitase *întotdeauna* drept prin ea, îşi aminti ea acum. Ridică mâna la batic, smucindu-şi-l în faţă.

— *Ai*, sau nu ai un nume?

— Da… bâigui ea în sfârşit. Ăă… Richards.

— A, aşa se explică, replică sec Ashe. Ar fi trebuit să-mi dau seama că faci parte din familie.

Richards. Richards! De ce Dumnezeu îl alesese tocmai pe ăsta? se dojeni Teressa în sinea ei, pe când îl urma în casă. De ce nu spusese că luase geanta cu împrumut? Abia dacă observă antreul elegant şi scara, înainte de a-şi continua drumul, pe un coridor lung.

— Aici e camera ta pentru weekend.

Ashe puse geanta pe podea şi trase draperiile, pentru a lăsa soarele să lumineze o încăpere confortabilă, cu mobilă veche şi completări viu colorate.

— Baia e după uşa de-acolo. Când te-ai aranjat, continuă el, privindu-i sceptic înfăţişarea ştearsă, am să-ţi arăt unde sunt toate lucrurile de care ai nevoie.

Teressa dădu din cap, privindu-i pieptul pentru a-i evita ochii. Dar aşa cum era, gol şi cu fire de nisip prinse în părul blond-şaten, se vădea întru totul la fel de tulburător, aşa că-şi coborî privirea şi mai mult, spre mâinile lui împreunate.

— Şi, Teressa, adăugă Ashe, îndreptându-se spre uşă, încearcă să nu priveşti tot timpul în pământ. Probabil mama ta ţi-a spus că îi vei servi pe oaspeţii mei…

Se întrerupse, iar Teressa îşi dădu seama, cu o neaşteptată plăcere maliţioasă, că probabil şi-o imagina pe acea neghioabă timidă servindu-le băuturi lui Primac şi fiicei lui. Avea şanse ca totul să iasă mai bine decât crezuse.

— Mă scuzaţi, murmură ea, cu privirea în podea.

— O, Doamne, mormăi printre dinţi Ashe şi, când ridică privirea, Teressa văzu că ieşise.

Capitolul 2

Camera avea o uşă cu geamuri care dădea pe verandă. Umbre răcoroase, gresie fină şi, dincolo de acestea, coroana masivă a unui smochin adăpostind de soare iarba-iepurelui ceţoasă şi bogăţia de begonii. Acolo, la adăpostul casei, nu adia nicio boare de vânt cu vapori de apă sărată, iar oceanul nu se vedea. Dar mirosurile şi sunetele mării îi aminteau cu subtilitate de prezenta apropiată şi imensă a acesteia. Teressa îşi agăţă hainele în şifonier şi puse câteva articole cosmetice pe masa de toaletă. Scoţându-şi eşarfa în faţa oglinzii, îşi trecu o mână prin părul lung până la umeri. Des, cu firul drept şi de o culoare închisă lucioasă, ar fi trecut totuşi neobservat, dacă nu avea surprinzătoarea şuviţă argintie care-i creştea de deasupra tâmplei stângi.

— Unele fete plătesc o avere ca să aibă asemenea şuviţe, spusese doamna Richards, după ce se convinsese că era într-adevăr naturală.

Teressa şi-ar fi dorit să plătească o avere – ar fi scăpat mai ieftin. Şuviţa albă începuse să-i crească la şaptesprezece ani, după ce Damien Radcliffe fusese coborât prematur în locul de veşnică odihnă, lângă mama ei. Un medic îi explicase femomenul în termeni seci de specialitate, zâmbind tolerant la adresa ideii că ar fi fost rezultatul frământării emoţionale. O coincidenţă, declarase el. Dar părea şi un memento – un fel de semn de doliu permanent.

Acum, în perioada coafurilor multicolore, a şuviţelor vopsite şi a efectelor punk, nu mai era o asemenea noutate ca la început, dar îi conferea o distincţie pe care Teressa ştia că trăsăturile sale de o frumuseţe mediocră altfel n-ar fi putut-o avea. Prin contrast, nuanţa acaju a părului ei părea mai intensă, iar ochii cenuşii, cu

gene negre dese, oricât erau de mari, ar fi fost mai puţin interesanţi fără influenţa şuviţei argintii. Îşi ridică mâna la tâmplă – un tic nervos de care nu reuşise să se dezbare. Apoi, deznodă baticul şi îl legă la loc, mai strâns. Pe moment, nu voia să iasă în evidenţă, ci să se piardă în decor.

Porni în căutarea noului ei şef, privind în bucătăria spaţioasă, în sufragerie şi în camera de biliard. Poate că era sus, îşi spuse ea şi, curioasă, urcă scara cu încrustaţii elegante. La etaj, existau suficiente dormitoare şi băi pentru a se putea deschide un mic hotel. Teressa privi într-o suită de camere dintre care cea mai mare era dominată de un pat de alamă lucitoare. Peste cuvertura maro zăcea aruncată o cămaşă umedă, iar slipul zăcea pe podea, unde şi-l scosese posesorul său. Se auzea zgomotul unui duş, dar acesta se opri înainte ca Teressa să-i conştientizeze semnificaţia şi Ashe Warwick ieşi agale din baia alăturată – cu trupul sclipindu-i ud şi complet gol. Îşi ştergea umerii cu un prosop verde-chitră, când o observă. Fără urmă de jenă, coborî prosopul, înfăşurându-şi-l pe şolduri. Teressa se înroşi la faţă şi coborî scara în fugă, în timp ce-l auzea spunând ceva, dar fără să aştepte sfârşitul frazei. Cea mai tâmpită reacţie cu putinţă! îşi reproşă ea, în timp ce intra, mai calmă, în aripa modernă. Dar, la urma urmei… Oricine ar fi crezut că era într-adevăr atât de timidă şi împiedicată pe cât se prefăcea.

Aripa cea nouă conţinea şi un cabinet. Un birou mare acoperea pe diagonală un colţ cu rafturi de bibliotecă, iar peretele lateral era făcut complet din sticlă, cu vedere spre lagună, unde valurile se rostogoleau neobstrucţionate peste promontoriu, pentru a se revărsa apoi în deschizătura îngustă. Îşi putea da seama de ce se numea Deception: după ce intra, amăgită, apa mării rămânea captivă într-un lăculeţ. Suprafaţa acestuia era străbătută de valuri mărunte, legănând barca amarată lângă un ponton, iar o plajă

nisipoasă se arcuia în direcţie opusă, gravată cu arcurile lăsate de flux şi împrejmuită între movile cu smocuri de iarbă, dune şi arbuşti. Auzi un zgomot pe scară şi se repezi se aştepte în apropierea acesteia – ca o servitoare cinstită dar insipidă, spera ea.

Făcu, însă, greşeala de a privi în sus, pe când Ashe cobora încet ultimele câteva trepte. Încheindu-şi cureaua ceasului de mână, Ashe se opri. Obrajii Teressei se îmbujorară din nou. Pantalonii de sport croiţi la comandă şi bluza tricotată îl făceau să arate atrăgător şi plin de viaţă. Gol, păruse o statuie a perfecţiunii masculine.

— Ar fi trebuit să închid uşa, Teressa, spuse el, pe neaşteptate, în loc de a o dojeni că urcase nepoftită la etaj, aşa cum crezuse ea. Dar sper că nu te-ai ruşinat prea tare.

— Fireşte că nu, murmură Teressa, cu capul în piept, întrebându-se de ce naiba era atât de jenată. Nuditatea nu mai era demult o noutate pentru ea.

— La urma urmei, ai copilărit printre fraţi.

Înălţă capul, cu ochii mari, surprinşi:

— Fraţi?

Ashe clipi din ochi. Îi studie întrebător faţa.

— Parcă mama ta mi-a spus că are băieţi? Unul e plecat nu ştiu unde, pare-mi-se.

Sosise momentul să-i spună că Thelma Richards nu era mama ei. Însă iarăşi o intimidau ochii aceia pătrunzători, de topaz.

— A, da, zâmbi ea, încurcată. Dar nu-i acelaşi lucru.

— Într-adevăr, îndrăznesc să spun şi eu că nu este, replică el, amuzat. Vino, am să-ţi arăt de unde să iei lucrurile.

O conduse spre un dulap mare, deschizând câteva uşi pentru a-i arăta prosoapele şi aşternuturile.

— Poate faci ordine la mine în cameră, apoi pregăteşti

paturile pentru oaspeţi, folosind culorile asortate cu fiecare dormitor. Ai înţeles? o privi el, fără convingere.

Teressa îşi lăsă capul în piept, pentru a-şi ascunde tresărirea nervoasă a nărilor.

— Da, domnule, răspunse ea, umilă.

Ashe oftă adânc şi merse mai departe, spre bucătărie. Urmându-l, Teressa se întrebă ce-o fi făcut ca să-şi menţină tonusul muscular. Probabil îşi petrecea mai tot timpul la birou, dar părea să fie în plină formă. Şi foarte bronzat – pe tot trupul. Oare făcea nudism?

— …nu trebuie să găteşti. Dar pe-asta o ştii deja. Mâncarea va fi adusă de la restaurant, diseară şi mâine seară. Tu doar serveşte-o cu căruciorul şi pe urmă fă cafelele… mă asculţi, Teressa?

Ridică privirea, pe negândite, imaginându-şi-l pe directorul administrativ al firmei Warlord întins pe plajă sau în solar. Acesta făcu o pauză infinitezimală, înainte de a se întoarce, pentru a începe să-i explice cum funcţioneau echipamentele din bucătărie, unde şi cum dorea să se servească cina din seara aceea.

— Sper că *ştii* să serveşti la masă?

— Cred că da, domnule.

Ashe îşi trecu o mână prin părul umed.

— La naiba. Toată povestea asta poate să iasă un fiasco, mormăi el pentru sine. Fă paturile în dormitoare, Teressa. Cum, necum, cu mesele cred că ne vom descurca.

Şi ieşi, bătând-o pe umăr din mers. Gestul o înfurie, deşi recunoscu în sinea ei că juca un rol numai bun pentru aşa ceva.

Se apucă de lucru în dormitoare, tentată să amestece cearşafurile şi cuverturile în cea mai scandaloasă învălmăşeală de culori, dar le termină cu bine. În dormitorul mare, aranjă la loc aşternutul răvăşit şi pufui pernele, dintre care una păstra mirosul

lui Ashe. Preţ de câteva secunde, o ţinu în apropierea feţei, surprinsă să descopere cât de intens îl identifica deja cu acel parfum iute. Aruncă grăbită perna la loc, iar aceasta ricoşă, astfel încât fu nevoită să se întindă peste pat ca s-o ia.

— Nu cumva te bate gândul să te culci în timpul programului, Teressa?

Înhăţă perna şi se ridică, netezindu-şi fusta pe care poziţia forţată i-o ridicase.

— Nu, domnule.

Ashe îşi desprinse dinspre picioarele ei ochii îngânduraţi şi porni spre un birou, ca să se uite peste nişte hârtii. Teressa potrivi cuvertura peste perne, culese de jos cămaşa şi slipul umed şi porni tiptil spre uşă.

— Prosoapele, îi aminti el, fără s-o privească, arătând spre baia alăturată. În baie.

— Sigur, domnule, psalmodie Teressa.

Diavol arogant! Baia trăsnea a săpun şi aftershave – o versiune concentrată a mirosului din pernă. Adună prosoapele de pe duşumeaua udă. Piciorul îi alunecă şi, scoţând un mic ţipăt, căzu, cu picioarele luându-i-o în două direcţii contrare.

— Ce s-a mai întâmplat?

Ashe apăru în uşă, cu teancul de hârtii într-o mână. Când Teressa se agăţă de bara pentru prosoape ca să se ridice, veni şi o apucă de cot, săltând-o în picioare dintr-o singură mişcare puternică şi firească.

— Te pomeneşti că eşti predispusă spre accidente, Teressa? îi zâmbi el uşor, ajutând-o să-şi regăsească echilibrul; dar redeveni serios, în timp ce Teressa se îndepărta, strângând prosoapele la piept. Diseară, când serveşti cina, vei fi mai atentă, aşa-i? adăugă, cu un tremur abia stăpânit.

Dând din cap, Teressa o zbughi, oarecum încurajată de neliniştea lui. Poate că-şi imagina compania Primac căzând victimă unui cărucior cu bunătăţi scăpat de sub control, sau pe prietena lui cu fructe de mare în poală.

După ce găsi un uscător pentru rufele jilave, Teressa intră în cabinet, să ceară noi instrucţiuni. Când ajunse la uşă, auzi desluşit glasul profund al lui Ashe.

— Îmi poţi propune pe altcineva?

Tăcere.

— Am nevoie de cineva pentru diseară…

Din nou tăcere.

— Nu, doar un dineu pentru şase persoane. Dacă găseşti pe cineva, să mă anunţi.

Cu un zgomot descurajator, receptorul fu pus în furcă, iar Teressa se grăbi să intre în bucătărie. Exagerase cu rolul de cretină; Ashe îi căuta o înlocuitoare. Poate că era mai bine aşa, să fie expediată acasă înainte de a da de cine ştie ce necaz. Izgoni gândul. Ce putea să i se întâmple? Cumva, avea să rezolve şi acea scăpare de neiertat, cu numele. Nu, nu voia să fie dată afară, nu înainte de a-i cunoaşte pe distinşii lui oaspeţi şi a face o mică experienţă cu cheia de piuliţe. Sosise momentul să-i inspire domnului Warwick şi puţină încredere. Pregătind o tăviţă, făcu cafea şi o duse în cabinet. Când intră, Ashe stătea în picioare, lângă fereastră.

— O cafea, domnule Warwick?

Auzind-o, se întoarse.

— Mulţumesc. Pune-o pe birou, Teressa.

— Să v-o torn în ceaşcă?

Deşi îi venea să scrâşnească din dinţi, reuşi totuşi să pară serviabilă.

Ashe dădu din cap şi se aşeză pe scaunul de la birou, punându-şi ochelarii cu rame de argint. În timp ce cotrobăia într-un sertar, spuse:

— Exact de-o cafea aveam nevoie, Teressa. Îmi citeşti cumva gândurile?

În glasul lui se simţea o notă de indulgenţă, ca şi cum ar fi vorbit cu o biată tălâmbă bine-intenţionată.

— Păi, ştiţi – se pomeni Teressa împrumutând ticurile verbale ale doamnei Richards – am auzit că scriitorii beau cafele cât e ziua de lungă, domnule. Dar, dacă preferaţi un pahar de lapte, ziceţi…

— Lapte? repetă el, privind-o nedumerit.

Teressa făcu o mutră compătimitoare:

— Păi, mă gândeam că poate aveţi ceva probleme cu stomacul – fiind şi scriitor, şi om de afaceri.

— Ulcer? zâmbi Ashe. Nu eu. Cel puţin, nu încă.

— Sau dispepsie? nu se lăsă ea, străduindu-se să-şi ascundă nota de speranţă dn voce.

— Mă bucur să spun că nu, chicoti Ashe.

Păcat. Probabil că şi stomacul îi era căptuşit cu oţel, la fel ca tot restul făpturii lui. Ochii de topaz i se aţintiră asupra baticului, apoi coborâră spre faţa ei.

— De unde ştii că scriu?

„Nu întrece măsura”, se preveni Teressa, lăsând privirea în pământ.

— V-am citit cartea, domnule Warwick – „Vânătorul singuratic”.

— Aşa?…

Tonul glasului său profund se schimbase. Auzind, Teressa îşi stăpâni un pufnet în râs. Orgoliul lui solicita deja o reconsiderare a feţei grele de cap care-i citise romanul. La urma urmei, un

asemenea discernământ trebuia să indice măcar o undă de inteligenţă, oricât de latentă.

— Şi ţi-a plăcut?

Mai bine zis: „Ai înţeles-o?” îşi spuse Teressa. Fruntea i se adumbri, încruntându-se uşor. Încercă să pară animată de bune intenţii, dar puţin cam înceată de minte. Exact aşa cum se aştepta el.

— Păi, ştiţi, da – mi-a plăcut. Sigur, îşi frământă ea mâinile, n-am înţeles eu chiar tot, dar a fost foarte…

O mână i se ridică în dreptul inimii, cu un gest cam dezarticulat.

— Nu ştiu cum s-o descriu, dar când Chapman are de ales între ambiţie şi familie…

Ashe îi zâmbi, privind-o drept în ochi, iar nervii Teressei tresăriră. Dinţii lui erau albi şi o idee cam neregulaţi – dar avea un surâs fantastic. Uitase cât de fantastic.

— Se pare că ai descoperit esenţa cărţii, Teressa.

Nu spuse mai mult de-atât, dar în ochi i se vedea licărind speranţa. Poate că, totuşi, nu se alesese cu o bătută-n cap.

Indiferent ce părere avea, îi dădu de lucru destul pentru ca şi cea mai capabilă şi mai inteligentă menajeră să nu aibă un moment de odihnă. Flori de aranjat în toate camerele, imediat ce soseau de la cea mai apropiată florărie, din satul Dundurra, prosoape şi articole de toaletă pentru oaspeţi, de organizat prin băi, de pregătit spălătoria, dacă cerea cineva să i se spele sau să i se calce hainele până a doua zi, tăvi şi pahare de lustruit – Teressei i se învârtea capul.

— Să-mi aduci ceva de mâncare pe la unu, Teressa – şi până atunci, te rog să nu mă deranjezi.

— Am înţeles.

Teressa făcu o reverenţă ironică, profitând de un moment de neatenţie din partea lui. Când îl văzu întoarcând capul, lăsă ochii în pământ. Ashe oftă:

— Seara asta e foarte importantă, Teressa. Domnul Moore e un client important de afaceri de-al meu şi o aduce pe fiica lui şi pe încă doi invitaţi. Vine şi sora mea cu ei.

Tăcu o clipă.

— Încearcă să nu te mai intimidezi de fiecare dată când îţi vorbesc, vrei?

— Am să mă străduiesc, domnule Warwick, dădu ea din cap, cu privirea iarăşi în jos, pentru a-şi ascunde furia provocată de tonul lui.

— Începe chiar acum. Uită-te la mine când îţi vorbesc, pentru numele bunului Dumnezeu!

Îl privi.

— Nu fi timidă, Teressa. N-o să te muşte nimeni.

O mai studie un moment, clipi din ochi de vreo două ori şi luă un pix de pe birou.

— Arăţi destul de dră… mult mai bine cu obrajii îmbujoraţi, în orice caz. Hai, du-te.

Şi se duse.

Florile sosiră, iar Teressa le aranjă cu plăcere în superba colecţie de vaze, boluri şi stative cu braţe. De mult nu mai avusese de lucru cu nişte boboci atât de magnifici. Bătrânul domn Snell, grădinarul de la Cliffe House, fusese întotdeauna foarte priceput la creşterea garoafelor şi a trandafirilor, a gipsofilelor şi, primăvara, a narciselor. Teressa strecură un trandafir roz cu coadă lungă într-o vază, zâmbind. Da – narcisele. Erau sădite sub copacul poinciana şi

înfloreau în fiecare an – un miracol anual care i se păruse o certitudine, alături de atâtea altele. Dac-ar fi ştiut că toate aveau să se sfârşească, ar fi apreciat mai din plin, ar fi admirat puţin mai îndelung ultimul spectacol de magie al narciselor.

Luă încă un trandafir roz, învârtindu-l absentă între degete. Ciudat, ce imagine vie lăsau unele lucruri, preluată din copilărie până la maturitate. Narcisele, strălucitoare ca nişte monede sub ramurile golaşe primăvara ale copacului poinciana, se numărau printre acestea. Pomul în sine, învăpăiat de flori – vederea din acel loc spre faţada casei… un tort de nuntă, aşa numea Damien, cu afecţiune, Cliffe House. Construită în 1900 de unul dintre proaspeţii îmbogăţiţi decişi să nu cruţe nicio cheltuială, avea elementele exotice ale unei duzini de alte stiluri, suprapuse peste structura clasică. Arcadele maure şi ferestrele cu trei canaturi, coloanele şi pilaştrii manierişti, şi dantelăria de fier forjat. Şi turnul – un turn înalt, în stil italianat, cu acoperiş mansardat numai pentru a demonstra că niciun curent arhitectural nu fusese trecut cu vederea, şi cu un balconaş în capătul scării în spirală. În adolescenţa ei visătoare, Teressa privise adesea luna din balconul turnului ei. Dolofană şi nesărată, stătea rezemată de balustrada din piatră, înfruntându-şi soarta cu stoicism şi visând să fie zveltă şi drăguţă.

— Au!

Spinii trandafirului i se înfipseseră în degete. Puse bobocul în vază, reflectând că ar fi trebuit să-şi formuleze mai concret dorinţa. Niciodată nu crezuse că urma să aibă de pierdut atât de multe, înainte de a i se împlini.

La ora patru, Ashe se întrerupse din lucru, mai făcu o baie în mare şi se schimbă, pentru a pleca să-şi aducă oaspeţii de la

debarcaderul din Dundurra. Intră în sufragerie, arătând elegant şi dezinvolt, într-o bluză de mătase bej-pal şi un costum subţire, cafeniu deschis. Avea cămaşa descheiată la gât, iar Teressa îi zări o lucire aurie în părul de pe piept. Deci, la urma urmei, „bărbatul adevărat” al doamnei Richards purta totuşi bijuterii. Ochii lui ageri, de topaz, studiară aranjamentul de pe masă. Teressa era destul de mândră. Piesa florală din centru era încadrată între sfeşnice de argint, sticlăria şi argintăria străluceau, iar şervetele albe ca zăpada se răsfirau în evantaie cu pliuri apretate.

Ashe era impresionat. Şi surprins. Împiedicata aia adunată de pe străzi făcuse în sfârşit o treabă excelentă.

— Bravo, Teressa. Ai mai făcut vreodată aşa ceva?

— Nu. Dar am luat o carte din bibliotecă şi m-am uitat cum se face, explică ea, sfioasă.

Cerule, vorbea ca o vită! Ashe clătină din cap, zâmbind:

— Cred că n-ai pereche-n lume, Teressa.

— Poftiţi?

— Lasă. Revin într-o oră, cred. Hai, că te descurci bine.

Îi spusese aceste cuvinte cu încă o bătaie pe umăr, apoi trase de batic:

— Pe ăsta să nu-l porţi diseară, mm?

Surprinsă, Teressa ridică mâna spre cap, unde întâlni mâna lui. Micul contact o făcu să tresară ca şi cum ar fi atins o ţigară aprinsă. Văzându-i reacţia, ochii lui Ashe se îngustară şi, un moment, stătu privind-o ca şi cum ar fi fost pe punctul de a spune ceva. Se apropie puţin, cu nările dilatându-i-se o secundă. După ce o mai studie câteva clipe cu acea expresie stranie, se răsuci în loc, pornind cu paşi vioi pe pardoseala holului, spre garaj.

Teressa trase deoparte draperiile de catifea de la fereastra sufrageriei. În lumina scăzută a după-amiezei, văzu un Mercedes

roşu-Bordeaux îndepărrându-se lin în lungul aleii, pentru a coti pe drum. Acele câteva secunde o deconcertaseră… Îşi mirosi încheietura mâinii. Poate că Ashe îi simţise parfumul. După-amiază, când îşi făcuse toaleta, aplicase din obişnuinţă puţin Mă Griffe, iar acesta dăinuise – un detaliu neverosimil, pentru timida Teressa de la Universal. Dar mai târziu, când spălase farfuriile şi tacâmurile în chiuveta de la bucătărie, urmele de parfum fuseseră înlăturate de apă. Foarte simplu, îşi spuse ea, aplicându-şi pudră de tâlc. Acum, nu numai că arăta, dar şi mirosea ca o fată simplă şi cumsecade. Evită să-şi privească ochii în oglinda băii.

Când reveni în cameră, se întunecase. Copacul de afară şi arbuştii din jurul lui răspândeau o umbră densă, iar în jurul lămpii de grădină care se aprinsese în timp ce Teressa făcea duş se adunaseră stoluri de gâze. Lăsase uşa verandei deschisă, iar contrastul dintre întunecimea camerei şi lumina de-afară o nelinişti în mod inexplicabil, pe când stătea în uşă. Nu se auzea niciun sunet, numai freamătul marelui copac şi foşnetul adierii prin tufişuri, iar dincolo de acestea, murmurul aproape mut al mării. Din hol răsună un scârţâit, făcând-o să tresară. Doar lemnul care se contracta în răcoarea serii. Dar o mişcare pe pat îi atrase privirea într-acolo, iar inima îi sări în gât. Cu un gest repezit, aprinse lumina. Văzu doiochi aurii privind-o. Un trup prelung stătea tolănit pe cuvertura din petice colorate – un trup maroniu-deschis, cu bej-argintiu.

Capul pisicii se ridică, îngustând ochii. Teressa izbucni în râs, cam ruşinată de panica momentană. Animalul se întinse, ridicându-se în poziţia sfinxului, şi-şi menţinu ochii aţintiţi spre ea cu expresia reţinută a felinelor, în timp ce Teressa se aşeza pe marginea patului.

— Bună, nepoftito…

În blana moale de pe ceafa pisicii, degetele sale atinseră o zgardă cam zdrenţuită. Se părea că discul cu numele ei şi al stăpânului se pierduse de mult.

— E clar că nu-i aparţii stăpânului, pisico, deşi semănaţi.

Îşi plimbă uşurel degetele de-a lungul spinării calde, iar zâmbetul îi păli când ochii de topaz se ridicară spre ea.

— Dacă aş crede în vrăji, pisicuţo, aş zice că eşti el, sub o altă înfăţişare. Aceeaşi culoare a părului, aceiaşi ochi…

Se ridică dintr-odată, iar pisica sări în picioare, când salteaua tresări sub ea.

— Din păcate, nu poţi rămâne aici.

Înainte de a ajunge cu mâinile la ea, pisica traversă patul şi sări pe covor. Ajunsă în uşa deschisă a verandei, mai întoarse o dată capul spre ea, după care dispăru în umbră, dincolo de cercul de lumină al lămpii.

Teressa stătea în antreu, lângă scară, când sosiră oaspeţii, râzând şi vorbind tare. Bărbaţii duceau genţi de voiaj, iar cele două femei, mici truse de cosmetice. Ashe puse două valize de piele pe duşumea, aruncând o privire spre Teressa. Gura i se strânse puţin, când observă că-şi schimbase baticul şi avea nişte pantaloni marinăreşti cam vetuşti, de culoarea cositorului, şi un tricou larg. Teressa se întrebă de ce îl nemulţumea atâta înfăţişarea ei şi fu cât pe ce să izbucnească în râs, la gândul scenei cu totul diferite pe care ar fi putut-o crea. În geantă, pe lângă bikini, avea o rochie superbă, mulată pe trup, roz pal cu argintiu, pe care şi-o împachetase în ideea vagă a unei metamorfoze. Ce-ar fi crezut invitaţii lui Ashe, dacă găseau o servitoare cu umerii goi şi tocuri-cui? Probabil că i-ar fi apucat disperarea. Mai ales pe blonda care se ţinea agăţată de braţul lui Ashe. Era zveltă, cu pantaloni şi tricou în dungi bleumarin, şi cu toate că se întunecase, avea

cocoţaţi pe frunte nişte ochelari de soare la ultima modă. Trebuia să fie Lara Moore, creatoarea de mode. Şi moştenitoarea. Ashe se apleacă spre ea, privind-o în ochi zâmbitor, iar Teressa simţi un junghi nostalgic. În locul Larei, Ashe ar fi putut-o privi la fel pe Cecily – arătându-şi dinţii albi, cu ochii încreţiţi în acea expresie care spunea „tu eşti singura fată din lume”. Ar fi trebuit să-i pară rău pentru Lara Moore, dar nu simţea nicio undă de regret. O antipatiza fără ezitare.

Tatăl feţei era uşor de identificat – un gigant industrial înalt de un metru şi vreo şaptezeci şi doi, cu nişte ochi verzi şi reci pe care-i moştenise şi Lara. Îi adresa o serie de comentarii seci unui lungan chel, care râdea exagerat de prompt şi dădea din cap mult prea viguros, în stilul unui sicofant devotat. Sora lui Ashe era scundă, cu părul scurt şi buclat în exact aceeaşi culoare cu a părului lui Ashe, cu şase ani în urmă. Teressa îl privi pe ultimul membru al grupului – un tânăr simpatic, care nu părea să facă parte nici din tabăra Primac, nici din clanul Warlord. Acesta se uita prin hol cu interes, dar ochii îi tot reveneau spre Lara Moore.

— Teressa.

Numele ei răsună repezit, iar Teressa deveni brusc atentă, pentru a le fi prezentată celor două tinere.

— Condu-le pe Lara şi Wendy în camerele lor, vrei? îi ceru Ashe.

Lara trecu pe lângă ea, trântindu-i în mâini trusa de farduri fără a o învrednici cu nicio privire. Porni pe scară, neaşteptând să i se arate drumul.

— Ia-o şi pe-asta, Teressa, îi dădu Ashe o geantă, şi încă una. Nu erau grele, dar când porni, se simţea ca un cal de povară.

În cameră, Lara stătea lângă fereastră.

— Nu pleca, spuse ea, după ce Teressa lăsă jos geanta şi

trusa. Vreau să-mi calci ceva înainte de cină. Cum ziceai că te cheamă?

— Teressa, răspunse ea, făcând un soi de plecăciune teatrală.

Lara Moore nici nu clipi, scoţând doar o rochie fină de mătase din geantă.

— Poftim, şi vezi, ai grijă. E un material foarte delicat.

Ochii ei verzi abia dacă o atingeau.

— Să reglezi fierul la o temperatură foarte scăzută, da?

Teressa observă că nu prea inspira încredere, în rolul ei de slujnică. O singură privire, şi toată lumea se aştepta la ce putea fi mai rău. Mă rog – se cuvenea să capete ceea ce pretindeau.

— Aaa, da, duduie, răspunse ea, deloc ageră, dar dornică să facă impresie bună. Să pun fierul pentru „bumbac”, ce ziceţi?

Rochia diafană fu smulsă înapoi, Lara strângând-o la piept, protector.

— Bumbac? Doamne fereşte şi apără – lasă că mi-o calc singură. Tu pregăteşte-mi o baie. Ai grijă să fie fierbinte.

— Da, duduie.

Teressa trecu în baia de alături. Unii oameni pur şi simplu nu ştiau cum să fie bogaţi cu eleganţă. „Pe când eu”, îşi spuse ea, cu un zâmbet sec, „aş fi fost cea mai agreabilă bogătaşă. Altruistă, îngăduitoare, drăguţă cu ajutoarele plătite. Sau… oare chiar aşa aş fi fost?” Dacă n-ar fi trebuit niciodată să bată la maşină scrisori de afaceri plicticoase şi să-i calmeze toată ziua pe şefii nervoşi, să-şi gătească singură de mâncare şi să deretice seara şi în weekend, poate că ar fi ajuns exact ca Lara. Ridică din umeri. În orice caz, Ashe Warwick o merita pe Lara Moore. Poate că cea mai dreaptă răzbunare din toate era aceea de a-l vedea căsătorit cu ea. Dădu drumul la apă în cadă şi coborî la parter, unde îi întâlni pe bărbaţi, care abia acum începeau să urce. Se dădu la o parte pe scară,

lăsându-i să treacă.

— S-ar putea să fie câte ceva de călcat, Teressa, remarcă Ashe, din fruntea grupului. Îl urma lunganul chel, iar Teressa descoperi că era vorba de un „călcat” de alt gen. Omul îi zâmbi şi începu să facă un spectacol nemaipomenit din trecerea pe lângă ea, cu tot cu geanta, prilej de a-i înghesui coapsa cu piciorul. Se retrase, dezgustată. În spatele lui venea tânărul cel drăguţ, care-i surâse vag, apoi Wallace Moore, care nici n-o băgă în seamă.

Dar avea de călcat şi haine. Lara folosi spălătoria şi urcă la etaj cu rochia călcată, în timp ce Teressa cobora cu o grămadă de cămăşi şi pantaloni.

— Sper că şi-au adus şi de rezervă, comentă sarcastică Lara. Mi-ai pus apa-n cadă?

— Da, domnişoară Moore.

— Sper că e fierbinte – nu pot să sufăr băile călii, nici chiar vara.

— Foarte fierbinte, domnişoară Moore.

Nici nu-şi putuse băga mâna în apă. Trebuia să fie suficient de fierbinte – chiar şi pentru Lara Moore.

Cina avu un mare succes. Mâncarea fusese adusă de la cel mai bun restaurant din Dundurra, într-un container de oţel izolat termic. Şoferul rămase s-o ajute la porţionatul specialităţilor pe farfuriile cu element încălzitor, în timp ce mesenii îşi consumau apetitivele din fructe de mare. După ce introduse în frigider diversele sortimente de deserturi, omul plecă. Teressa aduse felul întâi pe cărucior, strânse farfuriile de la apetitive, apoi aşteptă în bucătărie o perioadă rezonabilă, înainte de a aranja deserturile pe cărucior, împreună cu un platou de brânzeturi.

Wendy Warwick îi distra cu o povestire despre filmarea unei

melodrame – se părea că era actriţă. Doamna Richards ar fi fost încântată să audă că sora domnului Warwick al ei apărea la televizor. Tânărul aşteptă ca Teressa să-l observe şi îi făcu semn să se apropie. Teressa veni, aducând cu ea şi căruciorul de servit.

— John O'Brien – zi-mi John, zâmbi el. Întotdeauna îmi place să mă împrietenesc cu doamna care răspunde de mâncare. Ce-ai zice să-mi scrii numele pe ăla, Teressa… şi pe aia… şi… continuă el, arătând un tort încărcat cu frişcă, o prăjitură Forêt Noire şi o cremă caramel.

— Stai cuminte, John! protestă Wendy. Poate că vreau să le savurez şi eu. Lasă-mă pe mine să aleg mai întâi, Teressa, altfel risc să rămân numai cu brânza şi biscuiţii, şi m-am săturat de aşa ceva. Tocmai am pus punct curei de slăbire.

Lara preferă salata de fructe. Se părea că dieta ei încă nu se terminase. Tatăl său refuză complet dulciurile, iar chelul pe care Wallace Moore îl numea „Reg" alese două deserturi, strecurându-şi printre decizii o droaie de „dragele mele" şi „aşa fetelor" greţoase, plus bătăi familiare pe braţ. Teressa tare-ar mai fi vrut să-i trântească o ditamai felia de Forêt Noire în poală.

Ashe ceru platoul cu brânzeturi. În timp ce Teressa se apleca să i-l pună în faţă, o privi zâmbind.

— Trebuie să fi fost o carte foarte cuprinzătoare, murmură el, iar Teressa presupuse că era un compliment pentru servitul mesei. Ce păcat că n-o făcuse lată!

— Da, aşa a fost. Acuma să fac cafelele, domnule Warwick?

— Nu, le bem în sala de biliard, mai târziu. Te sun eu la bucătărie, când să le aduci.

— Foarte bine, domnule, mormăi ea, simţindu-se ca o fată-n casă din perioada victoriană.

John şi Wendy îşi disputară veseli ultima felie din tortul cu

rom, iar Teressa o tăie pe mijloc.

— Şi cum de-i ţii locul lui Gwen, Teressa? se interesă Warwick. Ashe te-a angajat printr-o agenţie?

— Nu… eu… lucrez la Universal, firma care face curăţenie la Warlord.

— Vai de mine şi de mine – o măturătoare! Nici nu mă mir că habar n-a avut să-mi calce rochia, râse Lara. Şi-am avut noroc să scap doar cu arsuri de gradul trei, în baia pe care mi-a pregătit-o!

Atenţia lui Ashe se abătu dinspre dialogul între Wallace Moore şi Reg, iar ochii i se îngustară la vederea roşeţii din obrajii Teressei. Se îmbujorase de furie că discutau despre ea la persoana a treia, dar el n-avea de unde să ştie.

— Cred că şi-acum sunt roşie ca un rac, îşi privi cu îngăduinţă Lara pielea bronzată mpecabil.

— Teressa n-a fost angajată ca servitoare, Lara. Dacă vrei o baie perfectă, mă tem că trebuie să-ţi potriveşti singură apa, zâmbi Ashe.

Wallace Moore păru s-o observe pe Teressa pentru prima dată.

— Las’ că nu moare fata dacă pregăteşte şi ea o baie, interveni el scurt.

— Evident că nu, fu Ashe de acord. Sunt sigur că Lara e mai mult decât capabilă s-o facă.

Patronul firmei Primac îl privi lung.

— Ştii al naibii de bine că vorbeam de fata aia de-acolo, arătă el cu capul spre Teressa, care se împurpură din nou în obraji, văzând că era tratată ca un manechin.

— Se numeşte Teressa, surâse Ashe cu o politeţe tăioasă, iar bătrânul îl mai privi un moment, după care, fără tragere de inimă, scoase un chicotit.

— Ăsta n-o să-şi ia niciodată diploma de *yesman*, ce zici, Reg? comentă el, iar Reg reuşi să înghită în grabă pentru a răspunde la timp:

— Nu.

Lara strânse din buze la auzul mustrării blânde a lui Ashe şi aruncă spre Teressa o privire de gheaţă. Pe Teressa, sprijinul neaşteptat al lui Ashe o surprinsese. Fără să facă sau să spună nimic, provocase o tensiune între el şi prietena lui. Fu şi mai mirată să constate că n-o încânta nici pe departe atâta cât s-ar fi aşteptat.

Spălătorul de vase era plin şi cărucioarul liber, când în bucătărie se auzi soneria care comanda cafelele. Teressa salută milităreşte şi puse filtrul în funcţiune. Din cauza distanţei, duse totul până în camera de biliard cu căruciorul. John o întâmpină entuziast:

— Ce-ai zice să-mi pui deoparte din ciocolata aia cu lichior de cireşe? îi propuse el, cu un zâmbet.

— Ba nici să nu te gândeşti! ţipă Wendy, cu vocea ei impostată la cursurile de actorie. Îi dădu un pumn jucăuş în braţ, iar duelul se sfârşi printr-o îmbrăţişare.

Acest lucru păru s-o irite pe Lara, căci Teressa o auzi spunându-i lui Ashe:

— Zău aşa, comportamentul lui John e uneori de-a dreptul infantil!

Ashe râse.

— E clar că el şi Wendy par două suflete înrudite.

Larei nu-i plăcu nici acest răspuns. Luându-şi cafeaua din mâinile Teressei, spuse:

— Credeam că-l interesează Drew Hazeldene.

— Ai dreptate, dar s-au despărţit acum o lună. Nici n-ai fi putut alege un moment mai potrivit ca să i-l prezinţi lui Wendy.

Se vedea clar că Lara nu murea de plăcere să joace rolul lui Cupidon. Teressa se întrebă de ce.

Wallace Moore îşi luă cafeaua – neagră, fără zahăr, fără ciocolată şi fără un singur „mulţumesc". Chelul întinse o mână din fotoliu, pentru a-şi lua ceaşca.

— Reg Stretton, draga mea, se prezentă el. Ai un nume foarte drăgălaş.

— Vă mulţumesc, domnule Stretton. Doriţi şi frişcă?

Stretton dădu din cap, punându-şi ceaşca pe măsuţa joasă de lângă fotoliu, astfel încât trebui să se aplece pentru a adăuga frişca. Nu dură decât o secundă, dar nesuferitul individ reuşi s-o ciupească de fesă. Teressa se smuci înapoi, roşie la faţă de furie. Oricât era de surprinsă, ar fi putut să salveze frişca. Dar revolta îi făcu încheietura mâinii să se relaxeze, şi peste pantalonii lui Reg Stretton se revărsă un torent alb ca laptele.

Capitolul 3

— Vai de mine, ce *rău* îmi pare! se văicări Teressa, fâlfâindu-şi brambura mâna, în timp ce ultimii stropi de frişcă picurau formând un desen abstract pe pantalonii închişi la culoare ai lui Stretton.

— Ei fir-aş al dracu'! exclamă acesta, îndreptându-se, cu mâinile în aer, neputincios şi nehotărât. Toţi priviră într-acolo, apoi se apropiară. Wallace Moore bombăni ceva despre angajaţii dobitoci. Lara ţistui din limbă, văzându-şi criticile justificate. Wendy, însă, îşi înăbuşi râsul, iar John O'Brien întrebă, ironic:

— Trebuia s-o iei tu pe toată, Reg?

Ashe îi aruncă Teressei o privire severă, după care aduse prosopul de la bar şi un burete, pentru a începe dificila muncă de a-l curăţi şi pe Reg, şi podeaua. Îi îndesă în mâini obiectele slinoase:

— Scapă de astea. Adu nişte bureţi curaţi şi apă.

Tremura de enervare. Teressa se grăbi spre bucătărie, să îndeplinească ordinul. După ce reveni în sala de biliard, Ashe o instrui să termine de curăţit covorul. Reg Stretton ieşise, probabil ca să se se schimbe, şi reapăru cu nişte pantaloni curaţi, în timp ce Teressa termina de şters. O bătu pe spate, vesel:

— Nu face nimica, draga mea – se mai întâmplă. Dar trebuie să fim mai atenţi, nu-i aşa?

Teressa se enervă din nou.

— M-aţi luat prin surprindere când m-aţi ciup... începu ea, distinct.

— Da, da, da. Lasă, o bătu iarăşi Reg pe umăr şi porni destul de grăbit spre bar.

— Mai adu frişcă, Teressa, îi ceru rece Ashe. Şi încă o cafetieră. Cât poţi de repede.

Mă rog, fusese un număr improvizat, îşi spuse Teressa zguduită, în timp ce făcea din nou cafea, dar mai înviorase atmosfera. Nu era tocmai un băţ în roate, însă Ashe avea de prezentat câteva scuze... Luă filtrul, văzu un bej-argintiu familiar reflectat în suprafaţa lucioasă şi se răsuci în loc. Bejul-argintiu se transformă într-o săgeată, când pisica se repezi prin faţa ei, iar filtrul îi căzu din mână, revărsându-şi conţinutul clocotit pe duşumeaua bucătăriei. Teressa fu stropită pe braţul stâng şi, cu un ţipăt, se repezi la chiuvetă, să-ţi toarne peste arsură apă rece.

— Fir-ar al dracului să fie... bombăni ea, în timp ce căuta un al doilea filtru, după care începu să şteargă pe jos. Pisica dispăruse

pe coridor. Dumnezeu ştia unde se dusese. Fugise ca o… ca o pisică opărită, îşi spuse Teressa, chicotind, şi fu nevoită să-şi înăbuşe râsul aproape isteric.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Teressa, spuse iritat Ashe, intrând în bucătărie. Aşteptăm cafeaua. De ce naiba ştergi pe jos?

— Am scăpat filtrul. I s-a spart capacul. L-am băgat în priză pe al doilea.

— Ai scăpat filtrul! repetă Ashe, exasperat.

Imediat, o întrebă:

— Te-ai fript?

— Puţin.

— Unde?

Fără tragere de inimă, îi arătă braţul. Ashe se încruntă la vederea porţiunii mari de piele înroşită. Trase adânc aer în piept, apoi expiră prelung.

— Am să te oblojesc cu ceva. Stai jos.

Îi luă cârpa din mâini şi o împinse aproape cu forţa pe un scaun de bucătărie, începând apoi să scotocească printr-un dulap.

— Era o trusă de prim ajutor, pe-aici pe undeva…

Reveni cu trusa şi deschise un tub de alifie. Când se aplecă să întindă unguentul galben, părul său, cu acea culoare ciudată, ajunse la doar câţiva centimetri de faţa Teressei. Inima ei începu să bată cu putere. „Din cauza şocului”, îşi spuse, privind firele argintii subţiri care sclipeau printre cele blonde. „Eşti şocată de bombe, chiar şi după o arsură uşoară”.

— Şi de fapt, cum ai scăpat drăcia aia? o întrebă el.

— Din cauza pisicii…

Ashe se îndreptă la loc, puse capacul tubului şi o privi fără să clipească din ochi – exact ca pisica.

— A pisicii? întrebă el, parcă suspectând-o că avea halucinaţii.

— Da, era aici şi a fugit tocmai când luam eu cafetiera.

— Noi n-avem pisică.

— A fost în camera mea, astă seară, când dumneavoastră eraţi plecat la Dundurra. Pe pat. Poate e o pisică vagabondă.

Ashe clătină din cap:

— Fie, Teressa, o pisică. Dar bănuiesc că eşti cam neatentă. N-ai nicio scuză pentru că ai vărsat frişca pe pantalonii lui Reg Stretton.

Înghiţi un nod. Arsura o ustura. Iar consideraţia lui neaşteptată, de asemenea.

— N-aş fi scăpat-o, dar m-a ciupit.

— Te-a ciupit...? repetă Ashe, parcă nevenindu-i să creadă; îi ridică bărbia spre el: Teressa, eşti sigură?

— Da, bineînţeles. Vă pot arăta urma... adăugă ea cu ingenuitate, în acelaşi rol al Teressei de la Universal. Dintr-odată, i se părea foarte important să nu-l uite, când ochii aceia aurii îi sfredeleau pe ai ei.

Ashe îi privi pantalonii de culoarea cositorului, apoi râse scurt:

— Nu va fi necesar. Vrei să-i spun vreo două vorbe?

Ochii Teressei se dilatară. *Iarăşi* vreo două vorbe spuse unui coleg de afaceri, în favoarea insipidei fete de la bucătărie? Nedumerirea o făcu să se bâlbâie:

— Nu, e-n regulă.

— Să-mi spui dacă se mai atinge de tine, Teressa. Îmi promiţi?

Dădu din cap, dorindu-şi ca *Ashe* să n-o mai atingă... să n-o mai privească...

— Aproape ţi-a căzut eşarfa. De ce-oi fi purtând tu urâţenia asta...

I-o smulse din poziţia precară pe cap şi îi privi părul.

Involuntar, mâna Teressei se ridică la şuviţa albă, acoperind-o, dar degetele lui le prinseră pe ale ei, coborându-i mâna la loc. O săltă de pe scaun şi îi studie faţa încadrată în părul brunet, eliberat din carcera baticului. Îi atinse argintul pur al şuviţei.

— De ce Dumnezeu îţi ascunzi aşa părul? o întrebă el, încet.

— Nu… nu mi-l… e gata cafeaua, domnule Warwick… se bâlbâi Teressa, înfierbântată de inspecţia lui atentă. Se afla destul de aproape ca să-i vadă ridurile mărunte din jurul ochilor şi textura regulată a pielii. Emana un miros curat şi astringent, de aftershave, şi o căldură care-i făcea pielea să se înfioare de emoţie.

— Doamne Dumnezeule, Ashe, *ce* s-a întâmplat?

În uşa bucătăriei apăru silueta zveltă a Larei. Vocea îi era nepăsătoare, dar ochii ei stăruiră asupra lor, cu răceală. Teressa stătea lângă Ashe, cu baticul scos şi mâna într-a lui. Aproape că-i scăpă un chicotit nervos. Probabil arătau destul de suspect. Oare Lara avea să ezite în faţa unui soţ care-şi făcea de cap cu personalul casnic?

Intră şi Wendy, care văzu pe masă trusa de prim ajutor.

— Un accident, Ashe?

— Teressa s-a opărit.

— Acum ţi-e bine? o întrebă Wendy.

Dădu din cap. Iarăşi grijă şi generozitate. O făceau să se simtă îngrozitor.

— Cred că te urmăresc accidentele, scumpo, comentă plictisită Lara.

— A fost o pisică, tresări uşor gura lui Ashe.

Le explică împrejurările accidentului, iar Wendy închise filtrul. Când ce fratele ei se dădu la o parte, observă părul Teressei.

— Teressa, şuviţa aia e naturală?

— Da, rigică ea mâna la firele argintii, mi-a cerscut aşa când

aveam şaptesprezece ani.

— Acum câţi ai? se interesă Ashe, părând cam îngândurat când o auzi declarându-şi douăzeci; având în vedere rolul asumat, găsea că era mai înţelept să pară mai tânără. Credeam că ai şi mai puţin, murmură el.

— E superbă, comentă Wendy. Ce zici, Lara?

— Hmm? A, şuviţa aia. Eu, una, nu mă dau în vânt după ele.

Lara îşi încârligă degetele cu unghii lungi împrejurul braţului lui Ashe, iar Teressa îi privi atitudinea posesivă cu care îl apuca. În minte îi reveni fulgerător o amintire, aducând cu sine un sentiment feroce, care o surprinse.

— Doar n-o să stăm *toată* noaptea în bucătărie, nu-i aşa, iubitule? se bosumflă Lara.

Desprinzându-se, Ashe scoase unguentul din trusa de prim ajutor şi i-l dădu Teressei:

— Păstrează-l şi mai pune-ţi, la noapte şi de dimineaţă – altfel, s-ar putea să-ţi iasă băşici.

— Vă mulţumesc, domnule Warwick, răspunse ea, cu privirea în jos.

Lara începea să se enerveze, văzând câtă atenţie îi era acordată servitoarei. Ar fi trebuit s-o mulţumească – numai dacă Ashe n-ar fi fost atât de…

— Te descurci singură cu curăţenia aici? o întrebă el, iar Teressa dădu din cap. Atunci, strânge şi du-te la culcare. În seara asta nu mai am nevoie de tine.

Porniră spre uşă, luând cu ei noul vas cu frişcă şi cafetiera.

— Aş dori ca dimineaţă să serveşti micul dejun pe masa de pe terasă, îi arătă Ashe ferestruica de servit care se deschidea în afară. Şi pe urmă, să strângi. E-n regulă?

— Doar dacă nu cumva, desigur, preferi să mai dormi,

scumpo, şi să-ţi aducem *noi* micul dejun la pat, adăugă Lara, cu un râs acru.

Teressa reuşi să se prefacă uimită, ca şi cum sarcasmul i-ar fi scăpat. Părea să scoată la lumină cele mai neplăcute trăsături de caracter ale Larei. Şi viceversa.

— Zău aşa, Ashe, o auzi ea pe blondă continuând, în timp ce se îndepărtau pe hol. Eşti incredibil de îngăduitor pentru un om de afaceri. Subalternii vor profida de tine, dacă insişti să-i cocoloşeşti aşa…

De pe culoar răsună un râs bărbătesc profund. Teressa îşi ciuli urechile, pentru a-i auzi răspunsul.

— Tânăra Teressa nu va profita de mine, spuse el. Habar n-ar avea cum.

Ei, dar asta nu se putea şti. Teressa începu să facă ordine în bucătărie, nemulţumită că îi inspirase lui Ashe acea impresie. O impresie care-i sensibiliza coarda ocrotitoare. Părea dornic să aibă grijă de ea, ceea ce ar fi fost nostim, atâta numai că o ducea cu gândul la alte vremuri, când fusese realmente stângace şi timidă. O amintire limpede ca de cristal o lăsase fără grai, dimineaţă, când sosise şi îl văzuse în costum de baie, cu părul ud… mai vârstnic, dar foarte asemănător cu felul cum arătaie odată, cu ani în urmă, când îl văzuse lângă piscina de la Cliffe House. Atunci, Ashe zâmbise, cu unul dintre acele surâsuri detestabil de înţelegătoare ale lui. Teressa nu purta bikini, ca sora ei, cu costumul ei negru sumar, umplut de formele sale voluptioase – nu avea nici măcar un costum dintr-o bucată. Îşi ascundea trupul durduliu sub nişte pantaloni marinăreşti şi un tricou lung, încercând să susţină că n-avea chef de baie, deşi era o zi caniculară, iar piscina o îmbia cu albastrul ei răcoros, care-i tăia respiraţia. Cecily insistase s-o convingă.

— Haide, Tess. Înotul e ideal pentru slăbit! strigase ea, plonjând, aproape fără a tulbura suprafaţa apei cu trupul ei suplu. Teressa se înroşise la faţă.

— Nu e decât grăsimea adolescenţei, comentase Ashe, atingând-o pe braţ.

— Chiar aşa? replicase ea, smulgându-se din loc ca şi cum ar fi ars-o.

— Şi eu am fost o idee cam plinuţ, dar uită-te la mine acum, glumise el, parcă-s o scândură.

Bineînţeles că nu arăta aşa. Era înalt, musculos şi splendid, iar aluzia că putuse suferi şi el de osânză nu era decât una dintre acele încercări nepăsătoare ale adulţilor de a o ajuta să se împace cu soarta ei. Un panaceu ca atâtea altele: „… dar ai un ten *fermecător*, Tess”, şi „nu lua în seamă talia, ai nişte mâini superbe”.

Tenul fermecător şi mâinile superbe nu-i ajutaseră cu nimic, şi nici remarcile miloase ale lui Ashe Warwick. Îşi amintea, însă, că Ashe îi zâmbise vrecvent şi, odată, îi adusese un kimono dintr-o călătorie la Tokyo. Teressa îşi întrezări imaginea în geamul fumuriu al uşii cuptorului. Şuviţa argintie îi strălucea în păr, ca un memento luminos. Iar kimonoul îi stătuse respingător.

Motanul stătea din nou pe patul ei. Teressa îl privi cu mâinile în şolduri.

— Ai scăpat basma curată, Nepoftitule. Tipic pentru un motan ca tine!

Îl mută pe fotoliu, unde animalul adormi în câteva minute. Apoi, Teressa se culcă, lăsând fereastra deschisă ca să intre aerul curat, sunetele slabe ale mării şi crâmpeiele de voci şi râsete aduse de vânt. Mai târziu, când se trezui pe neaşteptate, nu se mai auzea

decât foşnetul melancolic al valurilor şi, în apropiere, un glas tâguitor.

— Nepoftitule…?

Motanul scoase încă un miorlăit şi sări de pe pat, spre uşa verandei. Privi într-acolo, apoi spre ea.

— Vrei să ieşi?

Teressa îşi privi ceasul, în lumina scăzută a lămpii de grădină care intra printre draperii.

— Da' ştiu c-ai ales bine momentul!

Îi deschise, iar motanul o zbughi în tufişurile luminate de lampa din grădină. Tot restul verandei, întinzându-se spre partea dinapoi a casei, era cufundat în întuneric, înghesuit între siluetele negre şi cocoşate ale tufelor şi copacilor. Teressa rămase în aşteptare, apoi se rezemă de unul dintre stâlpii de lemn sculptat ai verandei. Briza sărată îi răsfira părul, făcând-o să-şi ridice o mână pentru a-şi ridica pletele grele de pe ceafă. Avea pielea dezgolită, cu excepţia materialului subţire al cămăşii de noapte scurte, iar aerul răcoros al nopţii o mângâia plăcut. Teressa zâmbi spre cer – stelele erau mai limpezi, mai strălucitoare. Merita deranjul de a se fi trezit din somn. Ora unu şi jumătate noaptea, pe litoral, avea un aer vrăjit. După un timp, auzi un foşnet şi zâmbi. Se întorsese, după ce răspunsese la chemarea naturii.

— Hai, Nepoftitule, intră – trebuie să dorm şi eu puţin.

Raza unei lanterne străbătu lumina mai palidă din grădină, apoi se stinse, în timp ce Ashe Warwick păşea pe verandă, cu nişte chei clănţănindu-i în mână.

— Ai obiceiul de a invita nepoftiţii în camera ta, Teressa? se interesă el, făcând-o să se retragă spre uşă. Ce cauţi aici, la ora asta?

— Păi, eu… eu doar… ăă…

Ochii lui se îngustară, în timp ce se apropia, văzându-i cămaşa de noapte din voal. Aceasta îi lăsa descoperiţi umerii, braţele şi, îşi dădu ea seama, aproape tot restul trupului învăluit în faldurile străvezii. Mâinile îi săriră în sus, ezitând zadarnic în dreptul sânilor.

— Şi, continuă el răutăcios, privindu-i părul ciufulit, ce te face să crezi că vei putea dormi, dacă-ţi intră nepoftitul în cameră?

— Era motanul, spuse ea, cu gâtlejul uscat.

Ashe păru amuzat.

— A, da, pisica misterioasă care ţi se arată numai ţie, Teressa.

— Adormise pe patul meu.

— Da, la fel ai spus şi prima dată.

— Zău că aşa a fost.

— Du-te şi te culcă, Teressa. Dacă mai stai mult pe-aici, în cămăşi din noapte prin care se vede totul, s-ar putea să atragi alt soi de nepoftiţi.

Cât de ocrotitor vorbea!

— Nu cu dumneavoastră prin preajmă, domnule Warwick.

Ashe înălţă capul, privind-o cu ochii întredeschişi.

— La douăzeci de ani, Teressa, ar trebui să-ţi dai seama că aş putea fi şi eu unul dintre ei.

Briza aduse cu sine un delicios frison de pericol.

— Dumneavoastră, domnule Warwick? Dar sunteţi la dumneavoastră acasă, sublinie ea, cu ingenuitate.

— Chiar poţi fi atât de naivă? murmură Ashe, apropiindu-se cu încă un pas. Ce-ţi mai face braţul?

Teressa şi-l coborî, iar Ashe veni să-l examineze, apucând-o cu o mână caldă de deasupra cotului.

— Hmmm, o întoarse el uşor în lumină, după care privirea i se abătu dinspre pielea aspră, către conturul sânilor sub firavul lor

acoperământ de dantelă, urcând peste umărul gol şi gât, până când începu s-o furnice tot trupul, ca şi cum ar fi atins-o. Stăruind cu ochii spre adâncitura de la baza gâtului, Ashe ezită. Pe braţul ei, mâna i se contractă infim, cu degetul mare mângâind pielea. Încet, privirea i se aţinti asupra gurii sale întredeschise, pe când o strângea şi mai tare.

— Să-ţi mai dai cu cremă, dimineaţă, arătă el cu capul spre arsură, eliberându-i braţul. Şi, Teressa – ia un halat pe tine, dacă mai ieşi din casă…

Aplecându-se prin faţa ei, deschise uşa şi, un moment, ajunse cu obrazul aproape – atât de aproape de ea, încât Teressei i se opri respiraţia, în timp ce-l privea în ochi.

— …există mai multe moduri în care te poţi arde, încheie el, încet.

Dimineaţa de duminică era caldă şi pâcloasă, preludiu al unei zile frumoase de noiembrie. Toţi salutară cu entuziasm micul dejun copios servit pe terasă – mai puţin Lara, care îşi coji doar o portocală, cu aerul ei puritan de adeptă a dietei. După ce mâncarea fu servită, John O'Brien bătu cu palma în perna banchetei:

— Ia loc, Teressa – mănâncă şi tu cu noi. Aici sunt munţi de mâncare.

— Îţi permiţi prea multe, John, replică Lara, peste o felie de portocală. Ashe o plăteşte pe Teressa ca să muncească, nu să fie invitată la masă. Dumnezeu mi-e martor cât costă servitorii.

— Bine, te-asigur eu că servitorii *tăi* nu te vor dezamăgi. Problema asta las-o în seama lui Ashe.

Era un răspuns surprinzător de tăios din partea binevoitorului John. Când Teressa dădu să se retragă, o cuprinse cu un braţ pe după umeri, făcând-o pe Lara să se încrunte. Intensitatea

nemulţumirii ei o uimi pe Teressa. Dacă în locul lui John era Ashe, ar fi fost aproape convinsă că era geloasă.

— Până nu te aşezi, Teressa, mă întreb – *vrei te rog* să-mi aduci şi mie un măr? îi ceru Lara, cu o politeţe exagerată. Vreau să zic, dacă bietul tău braţ suportă efortul.

— Stai jos, Teressa, îi spuse calm John, apăsând-o pe umăr, în timp ce o privea pe Lara.

Teressa începea să se simtă ca felia de carne dintr-un sandviş.

— Ţi-am mai văzut cu toţii numărul de răsfăţată nesuferită, Lara. Mai scuteşte-ne.

Wendy se uită de la unul la altul, apoi făcu o mutră spre Teressa.

Blonda se îndreptă în scaun, ostilă şi elegantă, în şort şi tricou cu propria ei siglă „Laramor”. Şuieră spre John:

— Uneori, întreci măsura, John. Pentru asta, aş putea să te concediez!

— N-ai decât, Lara, o pofti el. Vezi doar dacă mai găseşti un manager care să reziste mai mult de-o lună lucrând pentru tine. Chiar mă gândeam să-mi caut un post mai vesel. De îmblânzitor de lei, eventual.

Wendy arătă discret spre casă, iar Teressa dădu din cap. Plecară, lăsându-i să se certe cu glasuri scăzute. Deci, John făcea parte din tabăra Moore, dar lucra în firma Larei, nu într-a tatălui ei.

— Sigur, spuse Wendy, când ajunseră în casă, nu rămâne la Laramor decât pentru că e nebun după ea.

— Dar Lara şi fratele dumneavoastră nu...?

— Ţine la Ashe, într-adevăr. Nu ştiu dacă sentimentul e reciproc... continuă Wendy, în timp ce scotea din frigider o felie de Forêt Noire rămasă de cu seară. Să nu-i spui lui John, zâmbi ea,

dispărând cu prada, în timp ce intra Ashe.

— Prânzul îl luăm la un hotel, Teressa. După ce strângi vasele de la micul dejun, pregăteşte nişte termosuri cu cafea şi pune-ne o sticlă de vin în răcitor, ca s-o luăm cu noi la plajă. Pe urmă, poţi să faci ordine în dormitoare, iar până pe la vreo trei, eşti liberă. Diseară, vom mânca de cină tot în casă, şi cunoşti sistemul. Toată lumea pleacă mâine dimineaţă, doar dacă nu cumva se strică vremea.

— Da, domnule Warwick.

Ashe tăcu un moment, studiindu-i îndelung hainele largi, care-i ascundeau formele trupului.

— Ai dormit bine azi-noapte? N-au mai venit... nepoftiţi? zâmbi el.

— Nu. Nu s-a mai întors.

— Cine nu s-a întors, Ashe iubitule?

Faţa Larei era încă înnegurată după conflictul cu John şi, intrând, îl luă pe Ashe de braţ cu aerul unui copil năzuros care apucă jucăria cea mai mare, declarând: „a mea!” Teressa îi privi mâna cu care-l strângea pe Ashe. Un moment, se simţi din nou încurcată, ca la şaisprezece ani.

— Nepoftitul Teressei – un motan.

Sprâncenele fine ale Larei se arcuiră:

— Un motan. Nu ne mai slăbeşti cu pisicile astea, scumpo. Eu n-am văzut niciuna.

— Era la mine în dormitor, îi spuse cu sinceritate Teressa. Domnul Warwick l-ar fi văzut, dacă venea mai devreme.

După ce-şi termină munca, Teressa îşi luă un bikini pe sub haine şi coborî să-şi găsească o plajă nisipoasă izolată, în formă de semilună, lângă lagună. Ashe şi invitaţii săi ocoliseră până pe plaja

de surfing, cu cafelele şi vinul. Aici, valurile mării erau mai blânde, ca nişte franjuri delictaie de dantelă care se înspumau peste nisip şi frânturile de scoici. Mai departe, nişte pescari stăteau pe dig nemişcaţi ca statuile, iar câteva familii şi gruşuri se bălăceau şi se zbenguiau cu bărcile.

Tocmai îşi întinsese hainele alături, când un val pe care-l subestimase îi udă blugii şi tricoul. Soarele avea să le usuce curând. Teressa se culcă pe prosop, cu gândul la sunetele din jur, pentru a-şi feri mintea de noi complicaţii. Strigătele copiilor, duduitul aspru al unui motor pornind, urmat de torsul său lin, de-a lungul lagunei, spre mare, ţipetele pescăruşilor şi zarva unei familii care trecea pe-alături.

— Mami, mami! Uite, o scoică!

— Minunată, scumpete.

— Şi eu am găsit una, uite – mami, o vezi?

— Da, iubire, *superbă*...

Apoi se auzi ropotul de paşi pe nisipul umed de lângă apă. Un alergător, îşi spuse somnoroasă Teressa, când auzi paşii trecând pe lângă ea, apoi oprindu-se. Un foşnet curios o făcu să întoarcă într-acolo capul. Deschise un ochi, pentru a vedea nisipul uscat mişcându-se sub paşii cuiva. Două picioare bronzate, musculoase, slip negru scurt pe şoldurile înguste, un torace cu păr blond-închis şi luciul unui lanţ de aur. După întunericul somnolenţei în timpul căreia încercase să ţină la distanţă tocmai acea imagine, lumina puternică o făcu să mijească ochii. Dar nu avea cum să-i scape atenţia îngândurată pe care Ashe i-o acorda făpturii ei. Costumul bikini nu nu se potrivea deloc cu rolul violetei ofilite pe care-l jucase. Materialul roşu, lipit de piele, nu ascundea decât porţiuni foarte mici ale trupului, accentuându-i relieful sâilor şi al şoldurilor. Orice-i scăpase lui Ashe în timpul nopţii, acum nu avea

cum să mai treacă neobservat.

Ashe se aşeză pe nisip, rezemat într-un braţ, privind-o cu o expresie ciudată.

— Încep să cred, Teressa, că eşti un fel de gloabă care mănâncă jăratic.

Teressa se ridică în capul oaselor, întinzând mâna spre tricoul de bumbac. Ochii lui îi cutreierau din nou trupul, făcând-o să simtă o fierbinţeală care nu avea nicio legătură cu soarele. Întinzând o mână, îi ţintui încheietura locului.

— Nu e nevoie să iei cortul ăsta pe tine. Dacă te deranjează, nu mă uit.

Tăcu o clipă.

— Deşi nu le poţi pretinde bărbaţilor să nu se uite la tine, Teressa. Ai un trup foarte frumos.

La auzul acestor cuvinte, o străbătu o plăcere intensă. Un trup frumos. Părea o punte până în vremea acelei zile arzătoare lângă piscină, cu Cecily flirtând în apă şi afară. Un trup frumos. Verdictul o anula pe fata grasă şi împiedicată care se juca de-a v-aţi ascunselea prin haine. Faptul de a-l auzi pe Ashe recunoscând-o îi oferea o satisfacţie aproape destul de mare pentru a justifica toată acea înşelătorie nebunească.

Ashe îi eliberă mâna şi, cu toate că nu mai făcu nicio încercare de a se îmbrăca, Teressa începu să frământe materialul. Admiraţia lui era un balsam pe sufletul ei, dar simţea nevoia de a se ascunde în blugi şi tricoul voluminos. Abia acum îşi dădea seama că erau echivalentele actuale ale hainelor pe care le purtase pe vremea când era mai grasă. Îşi privi degetele cum mototoleau bumbacul. Părea să fi devenit un obicei – acela de a se ascunde de Ashe.

— Nici nu te-aş fi recunoscut, dacă nu-ţi vedeam hainele pe

nisip.

Se întinse lângă ea, iar Teressa zâmbi nesigur. Avea de gând să stea acolo de vorbă cu fiica femeii de serviciu de la birou, în timp ce frumoasa Lara şi ceilalţi musafiri influenţi aşteptau la o zvârlitură de băţ? Indiferent ce alte cusururi avea, Ashe nu era un snob.

— Cu ce te ocupi, Teressa? Sunt sigur că ai terminat şcoala pregătită pentru o meserie mai onorabilă decât curăţenia prin birouri.

De fapt, timp de un an, după absolvire, studiase ştiinţa computerelor. Dar nu-i putea spune asta, nici că avusese o funcţie foarte bună, de programator, într-o companie importantă, înainte ca necesitatea de a lucra cu oamenii s-o orienteze spre munca de recepţie şi secretariat. Iar noua ei ocupaţie, care încă nu începuse, la unul dintre cele mai prestigioase hoteluri din Sydney, nu se potrivea cu umila şi sărmana Teressa Richards.

— Sunt dactilografă, minţi ea, coborându-şi ochii, pentru a se concentra asupra nisipului pe care-l cernea printre degete. În prezent, lucrez la o agenţie, cu slujbă temporară.

— De ce nu te angajezi într-o funcţie permanentă de birou?

— Am avut una, în Perth…

Îşi muşcă buzele. La dracu'! Nu voise să aducă vorba de asta, pentru a complica şi mai mult lucrurile. Dar nu mai putea da înapoi. Ashe o întrebă unde locuise şi lucrase acolo şi de ce se întorsese la Sydney. Destul de stânjenită, Teressa spuse adevărul, dar cu mici omisiuni pe ici pe colo. În timpul şederii la Perth, Ea şi Cecily locuiseră la Elaine Curtis, naşa lui Cecily. Şi-o declară naşă proprie, eliminând numele surorii sale.

— …şi când mi-am dat semisia, m-am întors aici – acasă.

— Mă mir că părinţii tăi ţi-au dat voie din capul locului să

pleci, spuse el, încruntat.

Teressa reflectă că ar fi fost şi mai surprins să afle că nici nu mai avea părinţi – şi că, dintre cei doi înlocuitori pe care, din neatenţie, şi asumase, nu mai trăia decât unul. Atât de multe minciuni. Îşi înăbuşi un sentiment de ruşine. Ashe le merita. Ridică ochii, pentru a-l vedea privind-o.

— De ce ţi-ai dat demisia?

— A trebuit să plec, fiindcă…

Se întrerupse, căutând un motiv de demisie potrivit pentru o violetă ofilită.

— …din cauza şefului.

— Ţi-a făcut avansuri.

Teressa dădu din cap:

— Am plecat fiindcă, tot timpul… ştiţi dumneavoastră.

Ridicol, îşi spuse, abia stăpânindu-şi râsul.

— Pentru Dumnezeu, Teressa, ai douăzeci de ani. Cum se face că n-ai nici cea mai vagă idee cum să-ţi porţi singură de grijă?

Ochii îi stăruiră asupra gurii ei.

— Ai un iubit?

— Pe moment, nu.

— Nu te lăsa descurajată de acea experienţă.

Teressa râse:

— Nu *de-asta* n-am acum niciun iubit.

— Atunci, de ce?

Îşi trecu degetul mare şi cel arătător peste tivul tricoului.

— Păi, ultimul băiat cu care am fost în vorbă era fotbalist.

Apoi ridică privirea, zâmbind:

— Nu prea aveam ce să conversăm.

— Doar nu-şi pierdea timpul povestindu-ţi în amănunt meciurile?

— Nu tot timpul, recunoscu ea. Dar multe din discuţiile lui Tony erau despre fotbal. Am învăţat multe de la el.

— Aşa?

Teressa strâmbă din nas:

— Să nu mai am relaţii cu fotbalişti.

Ashe chicoti. În ochii lui se citea o expresie surprinsă, care-i plăcea destul de mult Teressei. Dar era clar că şi-l imagina pe fotbalistul ei ca fiind un tânăr superficial, mai preocupat de sport decât de fete. Numai de l-ar fi putut vedea pe Tony, îşi spuse ea, stăpânindu-şi râsul. Chip arătos, muşchi peste tot şi numai îndârjire amoroasă, când nu schimba locurile la masa de seară pentru a-şi contura cea mai recentă strategie de atac.

— Aţi jucat şi dumneavoastră fotbal, domnule Warwick – când eraţi mai tânăr?

Ashe dădu din cap, cu oarecare amărăciune:

— Am practicat mai multe sporturi. În ultima vreme, mai fac faţă la câte o partidă de tenis.

Nu-i plăcea să fie înscris în generaţia trecută, observă ea, cu oarecare amuzament.

— Da, şi Tony spunea că probabil se va apuca de tenis, când va fi prea bătrân pentru fotbal. Sau chiar de golf.

Ashe se rezemă în coate. Privind-o lung, murmură:

— Simt cum îmbătrânesc cu fiecare minut. Sper să mă pot ridica în picioare fără ajutor.

Se săltă experimental, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i înţepenească şalele.

— Mhm, mai am câţiva ani în mine.

Teressa nu se putu abţine să râdă:

— O, n-am vrut să…

— Nu-ţi face griji, Teressa. Orgoliul masculin e exagerat de

sensibil, zâmbi el. Ţine mine asta, pentru când ai să-ţi găseşti un prieten pe care vei dori cu adevărat să-l păstrezi. Şi nu uita că nu toţi suntem ca Reg şi ca şeful tău.

— A, ştiu. Nici dumneavoastră nu sunteţi aşa, domnule Warwick.

Zâmbetul i se şterse de pe buze.

— Crezi că nu vreau să te ating, Teressa? Nu fi chiar aşa de încrezătoare.

Ochii lui îi cutreierară din nou silueta.

— Şi vezi să n-apari în faţa lui Reg Stretton, în echipamentul ăsta!

Capitolul 4

Era aproape ora trei, când Teressa reveni în casă. Cerul se acoperise de nori, iar o briză puternică sufla din când în când nisipul uscat în mici vârtejuri.

Casa era pustie şi tăcută, şi aşa rămase. Frunzele smochinului se agitau prin dreptul ferestrei, în timp ce Teressa se aşeză în fotoliu, cu o carte. Pregătise cele necesare la bucătărie şi pusese masa pentru cină, iar până la sosirea oaspeţilor nu mai avea nimic de făcut. Ieşi o dată din casă şi fu surprinsă de forţa vântului marin care bătea pe verandă. Deasupra mării, cerul se întunecase, anunţând furtună. La orizont se vedea o aură cenuşiu-verzuie, iar zgomotul valurilor era propagat asurzitor de vânt. Teressa închise uşa verandei. Nu-i prea plăceau furtunile, mai ales atât de aproape de ocean. Acolo, păreau oarecum şi mai pustiitoare.

Ora cinci. Chiar şi acordându-le o mică întârziere la masa de prânz, era timpul să se fi întors. Începu să plouă – cu stropi mari şi

grei, care băteau un tamtam haotic pe verandă, după care se îndesiră într-un vuiet găunos rivalizând cu mugetul mării. Zgomotul unei uşi trântite, urmat de nişte paşi, o făcu să iasă din dormitor, gata să înfrunte încă o seară în compania acelor oameni minunaţi. Dar în hol nu era decât Ashe.

Cămaşa bej îi stătea descheiată aproape până la cingătoare. Era udă leoarcă şi mânjită cu unsoare, la fel ca pantalonii. Pe batista înfăşurată în jurul unei mâini se vedeau câteva pete de sânge.

— Ashe… domnule Warwick… ce s-a întâmplat? exclamă Teressa.

— O problemă cu maşina – am reparat-o, între timp. Am dat un telefon. Unde naiba ai fost, pe la patru?

Chipul îi era aproape la fel de neguros ca şi cerul, iar Teressa nu înţelegea de ce-şi descărca furia pe ea.

— În camera mea. N-am auzit telefonul – bătea vântul foarte tare.

Fără nicio introducere, Ashe îi spuse că invitaţii plecaseră în timpul după-amiezei.

— Cu toţii? întrebă ea, prosteşte.

— Da, da, cu toţii. I-am dus cu maşina la iaht. Sigur, ar fi trebuit să-mi fac timp ca să trec până la lagună şi să-ţi spun că nu mai era nevoie de tine. În mod normal, m-aş fi întors la timp pentru a te trimite acasă. Dar rabla aia de maşină m-a lăsat în pană, tu n-ai răspuns la telefon, şi-acuma…

Se uită spre vremea urâtă de afară.

— …e prea târziu ca să te mai duc, în condiţiile astea.

Teressa rămase lângă el, cu privirea în gol.

— Au plecat mai devreme ca s-o ia înaintea ploii?

Erau singuri. Numai ea şi Ashe.

— Da. S-au anunţat furtuni locale, iar Wallace a preferat să nu rişte să rămână blocat aici încă o zi. Aş fi reţinut-o pe Wendy, dacă bănuiam că…

Vorbea aproape de unul singur, continuând să se uite pe fereastră.

— Vor ajunge acasă cu bine?

Numai ea şi Ashe…

— De-acum, au lăsat cu mult în urmă vremea urâtă.

Porni cu pas vioi spre etaj şi reveni după un timp, cu părul ud după duş. Încruntat, găsi nişte pansamente în trusa de prim ajutor din bucătărie.

— Vino să bei ceva, Teressa, o invită el.

Teressa îl urmă în sala de biliard.

— Lipeşte-mi-l te rog pe ăsta, îi ceru Ashe, moşmondind să-şi aplice un leucoplast pe mână.

— Cum v-aţi tăiat?

— Încercând s-o fac pe mecanicul, se răsti el, în timp ce Teressa îi lipea pansamentul peste tăietura din podul palmei. Al naibii Mercedes – niciodată nu s-a stricat. Şi tocmai azi…

Teressa ridică privirea. Ochii lui de topaz, furioşi, îi evitară pe ai ei.

— Mulţumesc.

Se duse la bar să toarne băutură în două pahare. I-l oferi pe unul, în tăcere. Era un Pimm’s slab, iar Teressa îl acceptă, pornind agale să se uite la masa mare de biliard şi tablourile de pe pereţi.

— Poţi să stai jos, Teressa. Nu te muşc!

— Nu?

Se aşeză în faţa lui.

— Am şi făcut-o, nu? mormăi Ashe.

Privirea lui îi cutreieră faţa, oprindu-se asupra şuviţei argintii

din păr. Teressa nu se mai ostenise să-şi pună eşarfa; nu mai avea niciun rost. În timp ce ridica picior peste picior, ochii lui Ashe coborâră, observându-i jeanşii, albiţi dar strâmţi, şi tricoul larg care nu reuşea să-i ascundă complet silueta.

— Scuzele mele, Teressa. Ziua e compromisă, şi nu sunt tocmai bine dispus.

Afară, vântul urla. Valurile se spărgeau pe plajă, sub casă. Părea incredibil că nu mai departe de aceeaşi dimineaţă nisipul scânteiase sub cerul albastru.

— În legătură cu cina, domnule Warwick...

— Am contramandat la restaurant. Cum te pricepi la omlete, Teressa?

Teressa se imagină pe sine însăşi robotind la bucătărie să-i pregătească mâncarea şi trase concluzia că nu era tocmai pricepută. I-o şi spuse.

— În cazul ăsta, o fac eu, răspunse Ashe.

Umorul îi reveni parţial, în timp ce prăjea omletele.

— Arată bine, domnule Warwick, comentă ea, când se aşezară într-un capăt al mesei lungi din sufragerie.

Vinul clipoci, turnat în pahare.

— Numeşte-mă Ashe. Mă faci să mă simt bătrân, când mă „domneşti” atâta.

— Dar nu sunteţi bătrân! protestă ea, cu inocenţă.

— Am treizeci şi patru de ani, Teressa.

Îl privi cu compasiune:

— A... Da. Mă rog, nu sunteţi nici *tânăr*, aşa-i?

— La douăzeci de ani, cred că mă găseşti decrepit... mormăi el.

— Oricum, e bine că sunteţi mai în vârstă, altfel oamenii ar putea să comenteze.

Ochii lui se îngustară:

— Să comenteze, Teressa?

— În legătură cu statul meu aici, la noapte.

— Şi crezi că nu vor comenta, pentru că sunt mai bătrân? clătină el din cap. Dumnezeule, chiar atât de inofensiv par?

Ultimele cuvinte le murmurase în paharul cu vin. Bietul om, îşi spuse Teressa, ascunzându-şi amuzamentul – aspră bruftuluială mai suferea amorul lui propriu.

— Mama ta n-o să se supere că ai stat peste noapte aici, cu mine?

— N-o să-i placă. Dar are o părere foarte bună despre dumneavoastră şi nici în ruptul capului n-ar crede că aţi… ăă…

— Câtă încredere!

Dintr-odată, Teressa şi-l imagină pe Ashe punându-i doamnei Richards întrebări despre „fiica” ei. Dacă afla că-l păcălise, avea să se înfurie. Pentru moment, lăsă problema în pace, dar hotărî că n-ar fi stricat să-şi pregătească încă de pe-acum o cale de salvare. Cu cât Teressa Richards ieşea mai repede din scenă după acel weekend, cu atât mai bine.

— Dar oricum nu va conta dacă se supără, fiindcă în curând plec la Petrh, spuse ea. La naşa mea.

Furtuna îşi revărsa mânia asupra casei. Ploua torenţial, zgomotul comprimând toată lumea la acel unic adăpost – un adăpost ciudat de intim. Când terminară de mâncar, Ashe întrebă bursc:

— Ştii să joci snooker, Teressa?

Văzând-o că ezita, luă răspunsul drept „nu”.

— Vino. Am să te-nvăţ.

— N-ai prefera să scrii? întrebă ea, în timp ce Ashe aranja pe

bilele în triunghi masa de biliard şi freca vârfurile tacurilor cu cretă.

— Ar putea fi mai chibzuit, spuse el tărăgănat, aruncându-i o privire.

Încrederea Teressei făcu un salt impetuos.

— Ai mai scris şi alte romane, Ashe?

Ashe oftă.

— De la „Vânătorul” încoace, scrisul meu a mers destul de spasmodic, teamă mi-e. Următoarea carte şchioapătă. Sper să-mi iau în curând o vacanţă de la Warlord, ca să mă concentrez asupra ei.

Îi dădu un tac scurt şi aprinse lampa cu franjuri de deasupra mesei.

— Vino-aici, am să-ţi arăt cum să începi.

Teressa urmări demonstraţia. Ashe lansă bila albă în falangă, spărgând-o. Apoi, o strânse la loc şi, un timp, îi arătă Teressei cum să ţină tacul în mâini, formând cu stânga un pod de susţinere peste marginea de fetru. Arsura de pe braţ se vedea maroniu-rozacee, neatrăgătoare, în lumină. Ashe îi luă braţul şi i-l întoarse.

— Azi ţi-ai dat cu cremă? se interesă el şi, când Teressa îl privi, degetele i se contractară, înfigându-se în carnea braţului ei.

— Da, e mult mai bine.

Buzele i se despărţiră, cu respiraţia dintr-odată tăiată, în timp ce Ashe se apleca şi mai mult. Apoi, îi dădu drumul şi frecă din nou tacul cu cretă, în timp ce Teressa încerca încă o lovitură.

— Nu, nu. Ţine-ţi picioarele mai îndepărtate şi trage cotul mai înapoi, o învăţă el.

În încercarea de a-şi ascunde cunoştinţele elementare de joc pe care le avea, Teressa era toată numai unghiuri şi stângăcie. Damien fusese un entuziast al jocurilor de snooker şi biliard,

învăţându-le pe ea şi Cecily datele de bază ale jocurilor, încă de la o vârstă fragedă. Ar fi putut recunoaşte că ştia să joace, presupunea, dat asta ar fi necesitat o nouă reţea de minciuni, ca să inventeze antecedentele de snooker ale familiei Richards. Trase aiurea. Ashe râse, rezemându-şi tacul pe masă.

— Uite, aşa.

Venind în spatele ei, îi ghidă mâna stângă spre masă, iar pe dreapta în poziţia corectă, după care dădu lovitura. Bila albă se repezi într-o alta, care căzu în buzunarul lateral. Mâna Teressei tresări sub apăsarea mâinii lui. În câteva secunde, toate simţurile îi intraseră în alertă. Iar ceva neclar din strânsoarea lui o înştiinţa că sentimentul era reciproc.

Ashe îi dădu drumul, spunând iritat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu târî aşa vârful peste fetru – ai să-l rupi.

Îşi luă tacul.

— Şi-acum – să-ţi arăt…

Şi mai făcu o demonstraţie.

Teressa se hotărî să progreseze şi, până la urmă, manifestă un talent atât de remarcabil, încât Ashe fu încântat. Reacţionă modest dar satisfăcut, când îl lăudă ca profesor. Teressa îşi stăpâni amuzamentul. Modul cum îl ducea de nas avea ceva îmbătător, mai ales acum, când Ashe credea că ea urma să plece în vestul Australiei. Dacă doamna Richards coopera, n-avea să afle niciodată cine era – dintr-odată, Teressei îi repugna ideea că Ashe ar fi descoperit vreodată. După acel weekend, relaţiile lui cu ea aveau să se mărginească la două-trei întrebări parate avil de doamna Richards. Nu reuşise să-i bage beţe în roate, aşa că, de-acum încolo… nimic. Dar micile glume pe seama lui îi prilejuiau o mare satisfacţie ascunsă.

Când terminară partida, furtuna tocmai începea al doilea asalt. Vântul îşi schimbă direcţia, lovind cu stropi de ploaie pereţii şi ferestrele care se zgâlţâiau. Ashe aprinse o lumânare şi o lăsă pe bar, pentru eventualitatea că se întrerupea curentul electric.

— Sunt închise toate ferestrele şi obloanele? întrebă el dintr-odată.

— Nu ştiu…

— La naiba! Nu m-am gândit. Haide, dă-mi o mână de ajutor, să le închidem…

Închiseseră ferestrele de la parter şi tocmai începeau cu cele de la etaj, când luminile se stinseră. Teressa, care era în hol, stătu pe loc un moment, complet dezorientată. Se simţea suspendată în spaţiul negru.

— Ashe? îl chemă ea, cu voce ascuţită. Unde eşti?

Când o atinse, se agăţă de el, ţinându-se strâns. Parcă ar fi revenit cu picioarele pe pământ.

— Ei ei, nu-i nimic, spuse încet Ashe, conducând-o prin întuneric până când genunchii ei atinseră un obstacol. Aşază-te. Merg să caut o lanternă sau o lumânare. Trebuie să fie pe-aici pe undeva…

Teressa îl auzi mişcându-se prin jur şi, deşi îşi încorda vederea, nu reuşi să distingă decât nuanţe vag diferite de negru.

— A, aici e… La dracu'! S-a consumat bateria.

Un trăsnet făcu să vibreze casă, cu un zornăit ameninţător în întuneric. Lumina deflagraţiei scăldă fereastra, iar Teressa se ghemui şi mai strând pe divan.

— Detest furtunile… spuse ea, dorind să-şi audă propria voce, ca şi pe a lui. Era o frică prostească, infantilă. Slavă Domnului că n-o vedea chircindu-se. O lumină slabă o făcu să deschidă ochii şi

văzu că nu stătea pe un divan, ci pe un pat – patul lui Ashe. Barele de alamă ale tăbliilor victoriene luceau aşa cum fuseseră destinate – în văpaia lumânărilor. Ashe stătea privind-o, cu expresia camuflată de lumina lumânării din mână, ce-i scăla de jos în sus chipul.

— Hai să mergem jos.

Teressa se ridică, în timp ce bubuia un nou tunet, iar tresărirea ei involuntară o făcu să lovească mâna lui Ashe. Acesta o înhăţă, ţinând-o să nu păţească ceva, în timp ce lumânarea cădea pe jos, stingându-se.

— Ai păţit ceva, mârâi Ashe, iar Teressa se agăţă de el în întunericul ce se lăsase din nou.

După câteva momente, când Ashe se mişcă, îi simţi răsuflarea caldă pe faţă. Apoi, braţele lui o încercuiră, cuprinzând-o strâns la piept. Teressa tremura din tot trupul. Se lipi şi mai tare de el, astfel încât începu să-i simtă bătăile puternice ale inimii.

— Te-ai ars cu lumânarea? şopti Ashe, cu mâinile mişcându-i-se peste spatele ei.

— Nu.

Dar, desigur, existau mai multe moduri de a se arde. Chiar el i-o spusese – o prevenise. Încercă disperată să-şi readucă aminte cine era Ashe, ce făcuse. Braţele ei îl înconjurau, strângându-l cu putere, şi nu-i mai era teamă de furtună. Era un fenomen fizic, îşi spuse ea. Ashe era un om putred pe dinăuntru, numai că n-o arăta. Mai era şi atractiv, iar ea era doar o fiinţă omenească. Pieptul i se ridică şi cobora profund, alături. Simţi în păr o mângâiere, ca şi cum i-ar fi atins capul cu gura. O mişcare instinctivă, şi buzele ei îi întâlniră pielea, în apropierea gulerului. Nu, îşi spuse, nu putea simţi aşa ceva pentru Ashe. Nu *avea voie*. Dar trupul o contrazicea, ceea ce-i spuse că sentimentul era reciproc. Buzele lui îi atinseră

tâmpla, iar Teressa îşi ţinu respiraţia, fulgerată de o idee.

Ashe se îndepărtă brusc, aprinse un chibrit, apoi lumânarea, şi coborâră la parter, în lumina ei pâlpâitoare. Umbrele lui se întindeau enorme, se unduiau şi alunecau pe pereţi. Umerii laţi ai lui Ashe se încordaseră de tensiune – mergea ca şi cum ar fi avut în el un arc forţat la limită. Acum, Teressa ştia cum îl putea lovi. Îi venise în minte o idee de răzbunare măruntă, menită nu atât să-l doară, cât să-l frustreze. Dar era poetică, atât de poetică. Ce mod mai potrivit de a pedepsi un om lipsit de caracter exista, decât acela de a-i folosi propriile instincte? Întâlnirea din noaptea trecută şi cea de dimineaţă, pe plajă, îi dăduseră ideea.

Ashe o plăcea. Erau singuri în casă, cu furtuna făcând prăpăd afară – un decor perfect pentru un bărbat şi fata care-l atrăgea. Însă Ashe n-avea să capete ceea ce dorea, nici să-şi folosească talentele persuasive – pentru că Teressa era tânără, încrezătoare şi naivă. Iar Ashe Warwick, oricât era de mercenar şi egotist, avea totuşi o trăsătură onorabilă: nu seducea fetele care erau prea tinere şi încrezătoare. Teressa, însă, se întreba: oare *el* fusese sedus vreodată?

Ashe aduse policandrul de argint din sufragerie, iar lumina lumânărilor transformă sala de biliard într-un spaţiu plăcut în jurul barului. Instalaţia stereo tăcea, din cauza penei de curent, iar golul din afara luminii era umplut doar de vacarmul furtunii şi al oceanului. Razele lumânărilor se reflectau în sticla paharului unde Ashe turna îşi scotch peste cuburi de gheaţă.

— Aş dori şi eu unul, te rog.

— Scotch-ul e o băutură foarte tare. Mai bea un Pimm’s.

— Te rog.

Teressa tresări, la auzul unui tunet.

— Am nevoie.

— Bine.

Îi turnă o cantitate mică de whisky în paharul pe jumătate plin cu gheaţă şi i-l întinse.

— Dar nu te grăbi.

Apoi, Ashe se trânti pe o canapea de trei locuri, cu piciorul peste braţul tapiţat cu piele. Teressa se aşeză în celălalt capăt, privindu-l lung.

— Probabil mă crezi o proastă care se sperie de furtună.

Ei, asta *da*, introducere seducătoare, îşi spuse ea cu autoironie, dându-şi seama că habar n-avea cum să seducă un bărbat.

Ochii lui o contemplară în tăcere.

— Nu strică să te temi de unele lucruri. Tu eşti puţin mai temătoare, în anumite privinţe, decât ar trebui să fii, la douăzeci de ani. Cu timpul, cred că vei câştiga mai multă încredere – odată cu experienţa. Inocenţa nu durează o veşnicie. E un miracol, s-o găsesc la cineva de vârsta ta…

— Nu sunt inocentă, Ashe. Cunosc realităţile vieţii. Sexul.

O spusese cu un oarecare teribilism, iar Ashe râse:

— Aha, suntem o femeie de lume, aşa-i, Teressa?

— Am avut şi alţi iubiţi înaintea lui Tony – au făcut dragoste cu mine.

Un nou hohot de râs.

— Câteva sărutări şi pipăieli stângace nu contează.

— De unde ştii că nu m-am culcat cu unii? protestă ea, înclinând capul într-o parte, în timp ce-i urmărea reacţia.

Ashe se ridică, privind-o un moment în tăcere.

— Ştiu, şi gata.

O bătu pe umăr şi se duse să-şi mai toarne un pahar. În timp ce se afla la bar, scoase dintr-un dulap un casetofon cu baterii. Introduse în el o bandă şi începu să se plimbe prin cameră, în afara

zonei luminate, sorbind din Scotch. Vocea lui Lou Rawls se luă la întrecere, în stil rock latin, cu cea a furtunii.

— Mi-ar plăcea să pot dansa pe o melodie ca asta, spuse Teressa, conştientă de prezenţa lui Ashe undeva în întuneric, în spatele ei. Inima începu să-i bată cu putere. Ca strategie se seducţie, îşi spuse ea, era destul de schiloadă. Îşi turnă pe gât o gură de whisky.

— Şi de ce nu poţi?

— Păi, nu ştiu. Cumva, mereu ajung să-mi calc partenerul pe picioare.

Nu era adevărat, dansa absolut onorabil, dar în ultima vreme nu prea abordase alte genuri decât disco, sau îşi târşâise picioarele încercând să scape din îmbrăţişările sufocante ale lui Tony.

Paşii lui Ashe se auziră foşnind pe mocheta pufoasă. În lumina unui fulger, Teressa îi văzu silueta profilată pe o fereastră.

— N-ai nevoie decât de exerciţiu, spuse el.

Când ridică paharul şi bău, cuburile de gheaţă clincăniră.

— Dansezi bine, Ashe?

Reapăru în lumină, pe neaşteptate:

— Cât ce cât.

— N-ai putea să mă îveţi?

Ashe o privi gânditor, îşi privi picioarele, apoi din nou spre ea. În sfârşit, puse paharul pe masă.

— De ce nu? O să ne treacă timpul mai uşor, până revine curentul electric.

Îi întinse o mână, ajutând-o să se ridice de pe canapea. Era o atingere impersonală – şi vorbea cu glas indiferent.

— Relaxează-te, îi spuse el, bătând-o uşor cu mâna pe talie, eşti prea încordată… nu te preocupa de paşi, lasă-te doar condusă de mine…

Parc-ar fi fost un profesor. Nu ieşea deloc aşa cum sperase Teressa.

— Dacă păşesc înainte aşa…

Coapsa lui o atinse pe a ei, făcând-o să se retragă imediat. *Ea* era emoţionată şi crispată, nu el… adică, tocmai pe dos faţă de cum se aşteptase.

— …aşa, e bine. Tu, păşeşti înapoi. Şi, din nou…

Era groaznic. Teressa voia s-o strângă la piept, să-şi lipească obrazul de al ei… se împiedică de mai multe ori. Cu adevărat. Dar Ashe o corecta cu o mână sigură pe talie şi, în cele din urmă, ajunseră la un raport care ar fi putut fi plăcut, dacă lua lecţii cu un instructor. Teressa ardea toată de frustrare. La etaj, Ashe păruse atât de vulnerabil, şi totuşi, acum era complet stăpân pe situaţie.

— Bun… spuse el după un timp, zâmbindu-i, acum nu mă mai calci pe picioare. Cu partenerul potrivit, ai putea fi o bună dansatoare, Teressa.

— Cu tine mi-e foarte uşor, Ashe. Aş vrea…

— Ce-ai vrea?

— Ca băieţii cu care mă întâlnesc eu să semene mai mult cu tine. Cu tine, mă simt… la largul meu.

— La largul tău?

Glasl i se înăspri puţin. Mâinile sale o strânseră vizibil mai tare.

— În siguranţă, vrei să spui?

Surâzându-i, Teressa se gândi un moment.

— Da, cred că asta e.

— Este cea mai prostească idee care îţi poate veni în legătură cu un bărbat, Teressa, spuse el, dur. Suntem aici, singuri. Nu poţi presupune că eşti în siguranţă. Dacă m-aş hotărî să… să fac dragoste cu tine, ce-ai putea să faci?

Teressa râse:

— De parc-ai încerca!

Mergea, îşi spuse, când Ashe se încordă şi mai mult sub mantia încrederii ei.

— Te subestimezi, iar pe mine mă supraestimezi. Nu sunt un sfânt…

Mâna i se strecură şi mai departe pe mijlocul ei.

— Tu eşti o fată fermecătoare – dezirabilă. Aş dori să fac mai mult decât să te ţin doar în braţe, Teressa. La vârsta ta, ar trebui să-ţi dai seama, o dojeni el. Majoritatea bărbaţilor ar vrea să meargă până la capăt, aşa că nu te repezi cu încrederea.

— Am încredere în tine.

Ashe trase aer în piept, adânc, exasperat, şi îl expiră încet. După un moment, se opri din dans.

— Va trebui să înveţi să te fereşti de necazuri, Teressa, spuse el cu glas răguşit şi o trase cu putere spre dânsul, pentru a o privi drept în ochii ei mari şi cenuşii.

Îi atinse părul, îndesându-şi degetele adânc între firele dese de la ceafă.

— Uite, ca acum.

Camera fu luminată de un fulger triumfător. Ropotul ploii izbucni în aplauze. Bubuiturile de tobă ale oceanului se auziră un moment, înaintea unui nou tunet.

— Ca acum? şopti Teressa.

Coborându-şi capul, Ashe îşi lipi gura de a ei. Avea buzele blândă, neporuncitoare. Era sărutarea unui bărbat cu experienţă, dăruită unei fete neştiutoare, iar apăsarea sa caldă o mişcă mai intens decât reuşiseră alte sărutări, mai lumeşti. Teressa se ţinu de umerii lui, simţindu-i tensiunea când îşi aminti de tinereţea şi inocenţa ei. Un moment, i se păru că era pe punctul să uite. Buzele

lui se mişcară cu o autoritate adultă, înainte de a întoarce capul să le apese, în schimb, pe pielea delicată a gâtului ei. Dogoarea sărutului o făcea să mai dorească. Să fie sărutată de el ca o parteneră pe măsură, să fie mângâiată – iubită, în patul acela mare de alamă…

— Ashe… şopti ea, şocată de propria-i lascivitate. Şi de faptul că uitase.

Brusc, Ashe o îndepărtă de el.

— Acum înţelegi ce vreau să spun, Teressa?

Plecă, iar Teressa auzi clinchetul carafei de whisky atingând paharul. Ashe nu se întoarse.

— Ia-o ca pe încă o lecţie. Du-te la culcare. Şi încuie uşa, dacă nu te mai simţi în siguranţă cu mine. Deşi, nu va fi necesar.

Fusese o lecţie, recunoscu a doua zi Teressa, în timp ce trecea prin dreptul Aeroportului Mascot din Sydney, în drum spre casă. O lecţie care o învăţa că ideea de a căuta să se răzbune pe un om ca Ashe fusese smintită de la bun început. Dar, reflectă ea, în timp ce încetinea în traficul de pe Princes Highway, Nu se aşteptase ca încercările ei nevolnice de a-l lovi aveau s-o facă să se simtă atât de vinovată, de nedumerită. Aşa de… ruşinată.

Totul mersese de minune, îi spuse ea doamnei Richards, care se repezi pe uşă imediat ce Teressa intră în casă. Oaspeţii fuseseră foarte interesanţi, casa divină, toată lumea păruse să se simtă bine. Wendy Warwick juca în serialul *„Plaza Nine”*. Ei, ca să vezi! Şi domnul Warwick? A, da, domnul Warwick păruse mulţumit de serviciile ei. Găsea că Teressa era o fată drăguţă.

Dar Teressa nu se simţea deloc drăguţă. Ba chiar, venise de la Deception simţindu-se înstrăinată de sine însăşi.

Doamna Richards vorbea în extaz despre weekend-ul petrecut cu Maggie, Ron şi nepoata ei Debbie, iar Teressa o asculta, încercând să-şi adune curajul pentru a mărturisi cele câteva minciuni care puteau ricoşa asupra bietei femei. Amână, însă, văzând entuziasmul vecinei sale.

În seara aceea, întâmplarea făcu ca doamna Richards să plece la Warlord cu o jumătate de oră mai devreme ca de obicei, astfel încât Teressa nu apucă s-o mai vadă. Nu putea decât să spere că Ashe nu lucra peste program. Dacă era la birou şi începea să vorbească despre fiica împiedicată… Ce-avea să facă, dacă afla că îl minţise, că-l dusese de nas intenţionat?

Mai târziu, când Teressa îi deschise uşa, doamna Richards îi aruncă o privire ca pe vremuri.

— Domnul Warwick s-a scuzat pentru azi-noapte, spuse ea, în timp ce-şi începeau ritualul ceaiului.

— Azi-noapte?

— În legătură cu încurcătura şi faptul că a trebuit să rămâi acolo, singură cu el. Trebuie să spun că mi-a dat toate asigurările – a spus că nu te-a pândit niciun pericol.

Pericol.

— Aha. Aşa a zis?

Thelma Richards acceptă o ceaşcă de ceai.

— Şi îl cred – cum i-am şi spus, continuă ea, cu o sclipire în ochii ei albaştri. Părea să aibă impresia că aş fi mama ta. Mă rog – am fost atât de surprinsă, şi pe urmă a sunat telefonul şi n-am mai apucat să-i spun că nu sunt.

Slavă Domnului!

— Vă pot explica, doamnă Richards…

Şi îi povesti totul, eliminând înclinaţiile mai mercenare ale lui Ashe şi propria ei dorinţă de răzbunare.

— Dar a *fost* logodit cu sora mea, odată, şi m-am gândit că putea fi penibil dacă afla cine eram, fiind şi domnişoara Moore acolo, şi până să mă dezmeticesc, m-am pomenit în toată încurca Atura asta şi n-am lămurit-o destul de repede.

— Nu mi-ai spus niciodată că-l cunoşteai, draga mea, prima oară când m-ai ajutat, spuse gânditoare doamna Richards. Dar, lasă, ştiu şi eu cum se pot întâmpla asemenea confuzii.

Se gândea la propria ei minciună faţă de domnul Warwick.

— Însă va trebui să-i spun, Teressa, dacă mă întreabă de-a dreptul. Totuşi, o să pară o prostie…

— Crede că voi pleca în curând la Perth, adăugă Teressa. I-am spus-o tocmai ca să nu vă ia la întrebări. Peste o săptămână, va fi uitat totul. Şi tare aş mai vrea să nu afle cine sunt. E atât de jenant.

Bătrâna nu părea convinsă.

— Ţţ, ţţ, ţţ! În fine, cred că putem lăsa lucrurile aşa cum sunt…

— Îmi pare nespus de rău, doamnă Richards.

— Zi-mi Thelma, draga mea. La urma urmei, aproape faci parte din familie.

În săptămâna aceea, Teressa avu câteva zile de lucru, prin intermediul agenţiei, şi se bucură că era ocupată. Weekend-ul de la Deception îi apăsa conştiinţa. Într-o dimineaţă, pradă unui impuls, merse cu maşina să se uite la Cliffe House, cu speranţa că avea să-i amintească de vremurile apuse, pentru a scăpa mai uşor de remuşcările care o chinuiau. Coti pe strada familiară, cu un straniu sentiment de irealitate. Nu era nici atât de largă, nici atât de lungă pe cât şi-o amintea. Porţile de fier forjat, acoperite cu ramuri de poinciana, erau deschise, lăsând-o să vadă parţial vechea locuinţă.

Casa era albă şi frumoasă, ornamentată şi ridicolă, cu vulgaritatea iniţială atenuată în timp, ca un fel de demnitate. Întocmai aşa cum o ţinea minte, dar mai mică.

Unde erau toate proporţiile pe care şi le amintea – curbura suprarealistă, ca prin vis, a aleii şi a peluzei, înălţimea maiestuoasă a turnului ei? Purtase în suflet o imagine zugrăvită pe o pânză uriaşă, când la fel de potrivit ar fi fost un simplu medalion. Reprezetase un fundal original întins pentru toate amintirile reale… mama ei, îmbrăţişând-o şi spunându-i să nu-şi facă griji pentru felul cum arăta. „Ai treisprezece ani, iubito”, îi spusese ea, cu doar câteva luni înainte de a muri, „înfăţişarea îşi va purta singură de grijă. Ceea ce reuşeşti să faci în interiorul tău, asta contează”. Şi, ani de zile după moartea ei, Damien – flamboiant şi adolescentin – alergând în grădina din spatele casei cu o sticlă de şampanie înspumată, strigând entuziasmat de câştigarea unei noi mize. În ziua aceea, sărise în piscină, cu tot cu şampania şi cu hainele pe el. Şi Cecily – petrecând cu prietenii pe gazonul din faţă, sub lămpioane colorate… Cecily cea frumoasă şi plină de viaţă, dansând în braţele lui Ashe până când el o învârtise sub umbrela coroanei de poinciana şi o sărutase. Şi ea însăşi, privind din turn. Sărutul durase trei sau patru minute, iar Teressa se întorsese şi coborâse în fugă scara în spirală, înainte de a se sfârşi.

Porni maşina. Probabil că exagera. Ashe şi Cecily ar fi rămas fără aer mult mai repede. Dacă-şi putea amplifica aşa amintirile despre care pe care o cunoscuse atât de bine, însemna că le putuse deforma şi pe altele. Era un gând neliniştitor. Se îndepărtă. Revederea casei n-o ajutase deloc, căci se simţea frustrată şi tristă, geloasă şi plină de resentimente. Era foarte posibil ca mamei sale să nu-i placă de loc ceea ce reuşise să facă în interiorul ei.

Dineul familiei Merrow era o petrecere semiformalistă, cu opt participanţi. Doamna Merrow purta un şirag de perle *şi* diamante. Era prezent prietenul lui Jane, David Pointer, şi Sidney şi Georgia Bryant, prieteni ai gazdelor. Decorul se schimbase, dar oglinzile, nu – masive, cu rame aurite, cumpărate din Europa în timpul uneia dintre expediţiile lui Raine Merrow la vânătoare de antichităţi. Teressa aproape se aştepta să se vadă reflectată în ele pe ea cea de altă dată – o adolescentă diformă, îmbrăcată fără niciun rezultat în haine de la casa de mode. Clipi din ochi. Şase ani trecuţi. Adio grăsime, adio sârme-n dinţi. Adio şi echipamente de la casa de mode, adăugă ea, cu amărăciune. Numai haine de gata şi de la second-hand. Ce păcat că niciodată nu avusese parte şi de una, şi de alta, în acelaşi timp – înfăţişarea de azi şi alocaţia pentru îmbrăcăminte, de demult.

— O ţineţi minte pe Tess, le spuse Jane părinţilor ei.

— Tess, repetă doamna Merrow, cu o anumită prudenţă. Vai, de bine arăţi.

Ochii ei stăruiră asupra rochiei gri-argintii şi a şuviţei asortate din păr.

— Nu ţi-am spus eu că s-a schimbat mult? continuă Jane, radioasă. Joel o să aibă un adevărat şoc!

Auzind-o, mama ei nu păru deloc încântată, ceea ce o bucură pe Teressa. Încă nu uitase scuzele pe care le prezentase Jane, încurcată, ca să refuze un weekend la Cliffe House, după ce începuseră necazurile lui Damien. Apoi, o auzise întâmplător spunându-i cuiva: „Mămica nu mă mai lasă să mă duc acolo…”

Conversară amabil fleacuri, bând vin de Xeres sec, până la sosirea lui Joel Merrow. Acesta intră fără să se scuze pentru întârziere, îşi îmbrăţişă mama, care îl dojeni vag că-i deranja coafura, îşi bătu pe umăr tatăl şi, în continuare, făcu un fel de tur

regal al camerei, până ajunse la Teressa.

La douăzeci şi şase de ani, Joel dobândise o atracţie masculină aspră care nu fusese atât de vizibilă la nouăsprezece, când îl cunoscuse Teressa. Însă chiar şi atunci fetele erau topite după el, atrase de atitudinea lui nepăsătoare şi banii familiei Merrow, în case se îmbinau vechiul şi noul. Acum, prin buna administrare a tatălui său, încă mai avea bani, precum şi înfăţişarea sumbră şi obosită a unui om are mai mult se distrase decât muncise. Era o combinaţie fascinantă. Teressa îşi amintea că făcuse o pasiune intensă pentru Joel, în zilele ei cu grăsime şi aparat dentar. Şi mai ţinea minte şi cum, ori de câte ori o vizitase pe Jane, Joel glumea pe socoteala ei, deşi îi cunoştea sentientele. Prin urmare, simţi un balsam pe vechile răni, când îi văzu ochii căprui plictisiţi încălzindu-se cu interes.

— Tess? întrebă el cald. Te-ai schimbat.

— În aparenţă, replică sec Teressa.

— Dar erai o prichinduţă aşa de lălâie, îşi afişă Joel zâmbetul de fante. Şi mureai după mine.

— Oricine are dreptul la o greşeală.

Joel râse.

— Şi pe dinăntru te-ai schimbat! Nu mai eşti la fel de timidă, Teressa.

— Numeşte-mă Teressa, îi ceru ea, amintindu-şi, fără niciun motiv întemeiat, un glas profund spunând, demult, „Tess”.

O menajeră servi cina, în sufrageria decorată cu roşu şi auriu. Cel puţin în seara asta, îşi spuse Teressa, era invitată, nu servitoare. Ridică paharul şi îşi aminti de cina pe care o luase cu Ashe. „Numeşte-mă Ashe”, îi spusese el, cu glasul acela savuros, ca de chihlimbar. Duse o mână la tâmpla stângă, netezindu-şi şuviţa aurie oricum pieptănată impecabil. „Lua-l-ar dracu’!” îşi spuse,

pradă unui val de furie. Nu avea niciun drept să aibă acel chip, trup şi glas sexy. Cum putea arăta atât de bine pe dinafară, când pe dinuntru era complet putred? Poate că avea un portret în pod – o imagine cu burta, pungile sub ochi, părul rărit şi înfăţişarea dispeptică pe care le merita.

Mai târziu, se duseră în salon să-şi bea cafeaua. Teressa evită oglinzile; propria ei imagine o deranja. Îi trecu în minte că nici portretul din podul *ei* n-ar fi fost prea atrăgător.

Joel îi arăta o atenţie măgulitoare. O invită în oraş, iar ea se eschivă. Era o oarecare surpriză – un nou tribut adus schimbării din durdulia Tess în zvelta şi rafinata Teressa – dar Joel era un tânăr răsfăţat şi străin de categoria ei. Fără îndoială, se obişnuise cu un cu totul alt gen de fată.

— Am bilete la teatru, săptămâna vuiitoare… zâmbi el şi, în cele din urmă, Teressa acceptă. Joel arăta puţintel cam ca un lup. N-ar fi fost deloc la fel de mulţumit dacă ştia că primise întâlnirea cu el numai în speranţa de a-i muta gândul de la Ashe.

Miercuri seară, când veni s-o ia, contemplând-o cu o privire toridă, Teressa avu o scurtă presimţire rea. La fel o privea şi Tony, dar cu Tony putea să se descurce. Joel Merrow, fantele, cocoloşit ca un prinţ încă din copilărie, putea fi cu totul altă poveste.

— Senzaţional, Teressa, o lăudă el, atingându-i uşor umărul, pentru ca apoi să coboare cu degetul în lungul braţului.

Purta rochia roz cu argintiu care, la Deception, rămăsese ascunsă. Ce-ar fi crezut Ashe dacă o vedea îmbrăcată cu ea…? Gândul îi produse un fior alarmat. Dacă se întâlnea întâmplător cu Ashe, într-o zi – sau într-o seară? Dacă o vedea arătând aşa…? Joel zâmbi, iar Teressa îl luă de braţul pe care i-l oferea. Ei, şi ce dacă-l vedea pe Ashe? Cu atât mai bine. Avea să se simtă ca un prost

desăvârşit. Iar pentru asta, merita să-şi cultive puţin dezgust de sine.

Seara trecu lin ca mătasea printre degete. Cina dinaintea spectacolului fu superbă, piesa amuzantă, iar şampania din pauză, rece ca gheaţa.

— Ştiu un locşor ideal pentru cafea, îi spuse Joel, în timp ce plecau de la teatru.

— Minunat!

Maşina se repezi de la bordură ca un cuguar gata să-şi doboare prada, iar Teressa nu întrebă unde era locşorul ifdeal. Joel o luă de mână, cu degetele înlănţuite printre ale ei.

— Ţi-ai luat la tine periuţa de dinţi? o întrebă încet, cu un zâmbet placid.

Teressa îl privi surprinsă, deşi se aşteptase la aşa ceva.

— Locşorul ăla ideal, Joel… nu cumva e la tine acasă?

Păru mirat.

— Fireşte.

— Beau o cafea, dar n-am să mă culc cu tine.

Oprind maşina, Joel o privi cu uimire.

— Vorbeşti serios!

Expresia lui neîncrezătoare o făcu să zâmbească. Lui Joel nu i se refuzau prea multe – nici cafele, nici altele.

— Nu cred în amorurile sportive. Îmi pare rău dacă-ţi făcuseşi altă impresie.

Joel cedă elegant – atât de elegant, încât Teressa acceptă încă o invitaţie de a ieşi cu el în lume. Dar nu-şi putea alunga sentimentul că Joel o privea ca pe o provocare.

— Domnul Warwick m-a întreat aseară dacă naşa ta e o

femeie de încredere, îi spuse Thelma, peste câteva zile. Nu mi-ai pomenit nimic despre nicio naşă, draga mea.

O privea cu vinovăţie, dar şi cu reproş.

— Şi ce i-ai spus?

— Păi… cum ziceam, nu-mi place să mint omul în faţă, aşa că… am vorbit puţin la modul general, dacă-nţelegi ce vreau să zic…

Scena era aproape irezistibilă. Buzele Teressei tresăriră, când şi-l imagină pe Ashe beneficiind de „conversaţia generală" a doamnei Richards. Dacă nici asta nu-l vindeca de curiozităţi, nimic nu mai avea şanse.

— I s-a părut ciudat că nu stai cu noi de Crăciun, aşa că am făcut o aluzie că s-ar putea ca naşa asta din Perth să fie bolnavă la un picior, având nevoie de ajutorul tău.

— Ce-a răspuns la asta?

— A, m-a crezut, draga mea. Dacă există un lucru despre care pot discuta în detaliu, e boala de picioare.

Îşi ridică piciorul pe un taburet, mărturisindu-i că fusese cât pe ce să alunece pe duşumea, în seara trecută, la Warlord.

— Era prea lustruită, recunoscu ea, continuând prin a-i rel; aţa ultimele bârfe despre domnul Warwick şi Lara Moore.

— Sper că e o fată drăguţă – merită aşa ceva.

— Crede-mă ce-ţi spun, Thelma, Lara Moore e exact genul de fată pe care o merită domnul Warwick.

Descoperirea faptului că Ashe întrebase din nou despre ea era însoţită de vagi fiori de nelinişte şi teamă că ar fi putut afla ce farsă îi făcuse. Dar, desigur, n-avea cum să afle, îşi spuse Teressa joi seară, în timp ce uda plantele din ghivecele pe care le ţinea aliniate pe palierul scării. Credea că în acelaşi weekend urma să

plece în vestul Australiei, iar cu asta aveau să se termine toate întrebările lui despre mica şi naiva Teressa Richards. Punct.

— Şi zău că era şi cazul… bombăni ea, aruncând o privire în jos când simţi balustrada vibrând şi făcând ilexul hawaiian să se scuture de stropi pe piciorul ei.

Cineva urca scara. Teressa se ridică, ţinând în mână un mic palmier în ghiveci, ale cărui frunze se ofileau la margini.

— Ei, nu cumva ai de gând să mori, nu? îl întrebă ea încurajator, când la cotitura scării apăru un cap. Lumina slabă de pe palier făcea să strălucească părul bej-argintiu…

Teressa scăpă ghiveciul. Acesta lovi balustrada şi se rostogoli prin aer până jos, trecând chiar pe lângă omul care ridică privirea spre ea.

— Acum ştiu că n-am greşit adresa, spuse Ashe, zâmbind.

Capitolul 5

Teressa înghiţi în sec. Nu vorbea ca un om care ştia că fusese îmbrobodit. Nici nu arăta astfel. Arăt atrăgător, sexy şi poate chiar o idee cam nervos, dar nu supărat. În tump ce urca ultimele trepte, se uită peste balustradă la nefericitul palmier.

— Să dăm vina pe pisică? o tachină el.

— Ashe! Ce cauţi aici?

Buzele lui se răsfrânseră puţin.

— Eram… în trecere, Teressa, şi m-am gândit să intru ca să-mi iau rămas bun. Mă inviţi câteva minute în casă.

— A… Da. Desigur.

Îşi şterse mâinile de blugi şi deschise uşa. Ashe privi încruntat numărul apartamentului.

— În dosarul nostru scrie că stai la cincisprezece, nu la paisprezece.

— În dosar?

— La Warlord.

Eident, aflase adresa Thelmei de pe statele de plată – presupunând, în mod firesc, că şi fiica ei locuia tot acolo. Teressa bălmăji ceva în legătură cu greşelile de dactilografiere… când îl văzu uitându-se prin apartament. Se afla pe-acolo vreun obiect care să poarte înscris adevăratul ei nume? Dar Ashe nu aruncă decât o privire în jur, apoi se întoarse spre ea. De ce venise? Nu părea să existe decât un singur răspuns.

— Arăţi foarte drăguţ, Teressa, spuse el, privindu-i blugii strâmţi şi bluza roz înnodată pe mijloc. Ce s-a-ntâmplat cu corturile?

Teressa zâmbi cu stângăcie, ridicând din umeri.

— Vrei o cafea?

Ashe acceptă şi veni s-o aştepte până termina, rezemat în uşa bucătărioarei. Din clipă-n clipă avea să observe că bucătăria ei era echipată doar pentru o singură persoană, nu pentru o familie. Din clipă-n clipă… Mâinile îi tremurau uşor. La apariţia lui, stângacea Teressa Richards revenea ca prin farmec.

— Iarăşi a apărut motanul tău fantomă, o anunţă Ashe.

— Ţi-am spus eu că era un motan.

— Iar eu te-am crezut.

— Ba nu m-ai crezut! Ai presupus că fabulam. Că aveam un prieten imaginar, eventual?

— Păiii… mi să părea ciudat că nu-l mai văzuse nimeni, zâmbi el.

Teressa scoase laptele din frigider, în timp ce Ashe continua, pe acelaşi ton ironic:

— Mie să nu-mi pui frişcă, Teressa. Nici măcar în cafea.

Cu un râs nervos, Teressa aranjă ceştile şi nişte biscuiţi, pe o tavă. Ashe o duse în salonaş şi o puse pe masă.

— Nepoftitul e hrănit de cuplul care vede de casă. Mă gândeam că poate vrei să ştii.

— Da, mă întrebam… Îţi mulţumesc, Ashe.

Scurta tăcere care urmă fu punctată de clinchetul porţelanului, în timp ce-şi beau cafelele. Zgomotul înfundat al maşinilor de afară făcea ca încăperea să pară oarecum izolată. Teressa îşi aminti o senzaţie similară, dar mult mai intensă, când afară urlase furtuna.

— Când pleci la Perth?

Lingându-şi buzele, făcu un efort să mintă:

— Duminică.

— Trebuie neapărat, Teressa? Poate că părinţii tăi vor să rămâi.

— A, nu… E mai bine aşa pentru ei – aici nu prea avem spaţiu. Şi s-ar putea ca în Perth să-mi găsesc mai uşr de lucru.

Ashe puse ceaşca pe masă. Atent. Dezinvolt. Iar Teressa ştiu ce urma să spună.

— Ţi-aş putea oferi eu o slujbă, aici, Teressa.

Fără rost, îndreptă linguriţa pe farfurie, apoi o privi:

— În curând voi reîncepe munca la carte şi am nevoie de o dactilografă.

Teressa clătină din cap, înfoindu-şi părul brunet. Teatrul jucat de ea avusese succes. Îi trezise interesul îndeajuns ca s-o urmărească, iar acum nu era pregătită pentru aşa ceva. În panică, fu cât pe ce să-i spună să nu se înfunde şi mai adânc în capcana prostească pe care i-o întinsese. Cel mai îngrozitor era că o parte din ea îşi dorea să se angajeze pentru el… ca să-l cunoască mai

bine.

— Nu, Ashe, n-ar merge.

Ce proastă era! îl *cunoştea* deja. Iar Ashe nu merita consideraţia ei. De ce uita încontinuu asta?

Divanul scârţâi uşor, când Ashe se ridică. Teressa se ridică şi ea, oprindu-se amândoi faţă în faţă.

— Deci, te-am învăţat când trebuie să te retragi, aşa-i? râse el trist, apropiindu-se; îi înclină capul în sus: Teressa, eşti o fată fermecătoare. Nu te repezi la primul băiat de care-ţi închipui că te-ai îndrăgostit.

Câteva momente o privi în ochi, iar tot ceea ce credea Teressa că ştia despre el se sfărâmă din nou în bucăţi. Sărutarea pe care i-o depuse pe frunte era doar o suflare caldă pe piele. Când îşi lăsă mâna să cadă, Teressa i-o prinse.

— Nu mă săruţi serios, de rămas-bun, Ashe?

Cuvintele îi scăpaseră involuntar.

— Ca să ai o amintire de la mine? râse el răutăcios, apoi o sărută pe gură. Buzele îi erau calde şi ferme. Şi se retraseră. Şi se retrase şi el.

Deci, asta era, îşi spuse Teressa. Se sfârşise. Acum îşi scosese din organism totul – vechea dorinţă de răzbunare, ura, frustrarea. Atunci, de ce se simţea atât de îngrozitor?

Peste câteva zile, sosi o scrisoare de la Tony – un Tony sfâşiat de dor, care deplângea presiunile firmei care-l împiedicau să dea o fugă până la Sydney. „Voi veni imediat ce pot”, îi promitea în final, spre deznădejdea ei.

Pe măsură ce se apropia Crăciunul, scrisorile lui Tony deveniră mai frecvente. Primi încă o ilustrată şi un răvăşel mâzgălit în grabă de la Cecily. „... Sper că nu te-ai încurcat cu

Ashe”, îi scria ea. „Şi, pentru Dumnezeu, nu-i mai pomeni numele în scrisorile către noi. Uneori, Mike e gelos, iar eu găsesc prea umilitoare toată situaţia...”

Umilitoare – chiar şi acum? Teressa citi mai departe, despre şederea lor la rude, lângă Venice. Cecily părea atât de fericită, şi totuşi numele lui Ashe încă mai putea s-o tulbure. Frământată, împături scrisoara.

Slujba de recepţioneră la hotel fu suspendată temporar. Administraţia hotelului îi propuse o dată de reluare a activităţii, în luna februarie, dacă putea aştepta până atunci. Teressa acceptă, urmând ca între timp să fie dependentă de muncile ei temporare.

Crăciunul sosi, apoi rămase în urmă. Teressa acceptă să sărbătorească Anul Nou cu Joel. Cu acea ocazie, îmbrăcă rochia primită cadou de Crăciun de la Cecily şi Mike – un vis din colecţia unui creator de modă din Roma, aleasă cu ajutorul priceperii lui Cecily şi cumpărată din banii lui Mike. Era verde-pal, scânteietoare, cu un decolteu îndrăzneţ tivit cu argint la fel de strălucitor ca şuviţa din părul ei. La gât îşi prinse un colier subţire cu diamante de-al mamei sale, pe care îl purta doar rareori.

— În sfârşit, le ai pe toate, fato, îşi spuse ea, privindu-se în oglindă. Rochia, silueta potrivită, diamantele, petrecerea, şi un playboy ca partener…

Dar mâna i se ridică la şuviţa din păr şi-i pieri tot entuziasmul.

Prietenii lui Joel, familia Westcott, organiaseră petrecerea la vila lor din Point Piper. Bătrânii familiei erau celebri pentru puterea lor financiară. Tinerii, pe care îi vizitau ei, erau mai cunoscuţi pentru tocatul banilor, decât pentru câştigatul lor.

Era o noapte caldă, dar briza răcoroasă fremăta prin perdelele ferestrelor înalte ce se deschideau spre terasa casei Westcott. Ospătarii circulau cu pahare de şampanie şi tărie pe tăvi.

— Unii dintre oamenii ăştia sunt aici de azi dimineaţă, remarcă Joel, în timp ce li se serveau băuturile.

Teressa îl credea cu uşurinţă. Câţiva bărbaţi aveau chipurile înroşite şi-i băteau pe spate pe noii sosiţi, iar în altă cameră, parţial izolată de livingul enorm, un grup juca snooker, arătând de parcă n-ar mai fi ieşit de-acolo dinainte de Crăciun.

Îşi mută repede privirea dinspre jucătorii de snooker, dintr-odată agitată. Ochii i se repeziră spre invitaţi. Străini, cu toţii.

— Hai să dansăm, îi propuse Joel şi o luă în braţe încă înainte de a ajunge pe ringul de dans. Mmmm, miroşi ca un milion de dolari, murmură el, aplecându-se s-o sărute pe gât.

Teressa se retrase puţin, jenată de demonstraţia în public.

— Calmează-te, draga mea, îi spuse el. Aici nu-ţi pot ameninţa nobilele principii, nu-i aşa?

Şi îşi aplică buzele pe adâncitura gâtului ei.

— Brava băiat, Joel! strigă cineva, iar Teressa nu apucă să evite următorul sărut, de astă dată pe gură. Ceilalţi dansatori se opriră să-i aplaude, iar Joel făcu o plecăciune. Teressa îşi aplică pe faţă un surâs rigid, uitându-se după cea mai apropiată ieşire. Iar podeaua începu să se mişte sub picioarele ei.

Nu era decât cineva care semăna cu el, îşi spuse, la vederea irizaţiilor lumini în părul bej-argintiu al unui bărbat. Camera era plină de străini. Închise ochii, apoi îi deschise din nou, dar planşeul continua să cadă în gol, cu ea cu tot. Doi ochi de topaz o sfredeleau arzători. Era Ashe Warwick, un bărbat fără pereche în lume.

Se apropie de ei. Îl însoţea Lara Moore, care în primul moment se uită fără expresie, apoi nevenindu-i să creadă, când observă şuviţa argintie din părul Teressei. Şi nu era numai atât. După ei veneau Wendy şi John, care la vederea ei făcură nişte mutre de-a dreptul comice.

— Doamne sfinte, zâmbi moleşit John. Asta-i Teressa.

Wendy se holbă la ea, apoi la Ashe.

— Teressa, scrâşni el, printre dinţi.

— Ashe, dădu din cap Teressa în semn se salut.

Deci, tot se întâmplase, la urma urmei. Acum, avea să afle. Pulsul îi bubuia în urechi.

Lara îl strânse mai tare de braţ, aruncând o privire de cunoscătoare peste rochia italienească a Teressei. Părea bănuitoare. Relaţia inofensivă dintre Ashe şi menajera lui dobândise un aspect cu totul nou.

— Bine, e Teressa… şi mai cum?

— Richards, răspunse Ashe, mutându-şi privirea scăpărătoare dinspre coafura sofisticată a Teressei către diamante şi decolteu. Joel îi întinse lui Ashe mâna.

— Joel Merrow, se prezentă el. Iar ea este Teressa Radcliffe, nu Richards.

— Radcliffe? se încruntă Ashe.

Ochii Larei se îngustară.

— La Deception nu arătai aşa.

— La Deception? interveni binevoitor Joel, fără să simtă tensiunea în creştere. Pe coasta de sud?

— Am o casă acolo. Teressa nu ţi-a spus că a petrecut un weekend cu noi, acum câtva timp?

Glasul lui Ashe era rece ca gheaţa.

— Un weekend parţial, scumpule, graţie vremii. Totul s-a terminat duminică la prânz…

Lara se întrerupse, aruncând încă o privire spre imaginea transformată a Teressei.

— Ai *ajuns* acasă cu bine duminică, Teressa?

Nu primi niciun răspuns, ceea ce pentru Lara era suficient.

Deja îşi retrăgea mâna de la braţul lui Ashe, când acesta se răsti:

— Nu. A rămas blocată în casă.

— E, nu mă-nnebuni!?

Wendy făcu ochii mari, în timp ce se pierdea împreună cu John printre dansatorii ce-i înghesuiau din toate părţile. Plin de farmec, Joel i se prezentă Larei, observând că nimeni nu se mai preocupa să respecte formalităţile, iar Ashe o conduse pe Teressa spre latura opusă a ringului de dans, după care o luă brutal în braţe.

— Trebuie să existe un motiv, spuse el, cu dinţii încleştaţi, pentru mica ta prefăcătorie.

— Acum ştii motivul, izbucni Teressa, amintindu-şi-l ea însăşi, cu un val de emoţie.

— Ba nu-l ştiu. Spune-mi de ce o fată care umblă cu un playboy ca Merrow se prezintă ca femeie de serviciu în biroul meu, apoi în casa mea, dându-se drept o…

Se întrerupse, trăgând scurt aer în piept.

— Doamne Dumnezeule, nu-mi vine să cred… De ce? Despre ce e vorba?

Îi strânse mâna atât de tare, încât Teressa se strâmbă.

— Nu se vede cu ochiul liber? replică ea, într-o şoaptă feroce. Şi să ştii că meriţi să te faci de râs, Ashe – dar recunosc că niciun moment n-am avut intenţia să…

— Să ce? îi mârâi el la ureche. Să ajungi atât de departe? Acum pot să-ţi spun, Teressa, că în noaptea aia ai fost cât pe ce să ajungi prea departe…

Teressa începea să se teamă, pe măsură ce înţelegea cât de mult îl afecta înşelătoria ei. Pe obraji îi apăruseră pete roşii.

— Javră mică! Atâtea provocări cu ochii holbaţi, şi tot timpul erai una şi aceeaşi cu asta de-acum, care se afişează în public cu

Joel Merrow!

Îşi mişcă brusc mâna pe şalele ei, apăsând-o cu un gest aproape veninos, plin de furie reprimată.

— Ce *naiba* se întâmplă, Teressa, de ce te dai drept ceea ce nu eşti, de ce ţi-ai pus în cap să mă seduci? întrebă el, din nou cu un ghiont în spate.

— Te simţi prost, Ashe? Sper că da…

— Prost? mârâi el. Da, mă simt prost şi naiv fiindcă am crezut că existai – fiindcă n-am văzut adevărul eforturilor tale de a mă ispiti. Ceea ce-mi aminteşte: cât de mult ai progresat la dans, Teressa! O dată nu m-ai călcat pe picior. Ce e, iubito? adăugă, când strânsoarea dureroasă a mâinii lui îi tăie respiraţia. Nu te simţi bine cu mine? În siguranţă?

— Poate că am mers prea departe, dar ceea ce ai făcut tu a fost şi mai rău, mult mai rău. Ai merita…

— Numărul ăla înduioşător, la despărţire – i-ai putea da lui Wendy câteva lecţii de actorie, o întrerupse Ashe. Şi ce vrei să spui – ce-am făcut?

— Chiar eşti bătut în cap, Ashe? întrebă ea, înecată de furie. Nici măcar acum nu-ţi spune nimic? Numele de Radcliffe.

Ochii lui se strânseră.

— Radcliffe, repetă, meditativ. Am cunoscut o familie…

— Aşa e. Damien, Cecily şi… şi…

— Tess.

Orchestra atacă „O noapte în Bangkok”. Dansatorii se învârteau, băutorii se hlizeau şi peste tot răsunau conversaţii, pe sub bubuitul tobei bas. Dar vechiul ei nume, rostit cu acel glas profund – la fel ca în urmă cu ani de zile – răsună în mintea Teressei pe fondul unei tăceri desăvârşite.

— Tess, spuse din nou Ashe. Tess Radcliffe?

Furia i se mistuise. Îi cercetă faţa, căutând-o în trecut pe cealaltă Tess.

— Te-ai schimbat… tatăl tău şi cu mine am fost prieteni buni… iar sora ta…

Teressa se desprinse din braţele lui.

— Exact – tatăl meu. Şi sora mea. Acum ştii de ce!

Încercă să-l convingă pe Joel să plece, dar acesta se apucase de băut şi insista că trebuia să rămână până la sosirea noului an. La un moment dat, încercă să plece singură, dar Ashe o opri.

— Dai bir cu fugiţii, Teressa?

O răsuci cu faţa spre el, în magnificul hol al casei Westcott.

— Fugi de Făt-Frumos înainte de miezul nopţii? Ce e – toată eleganţa asta se va transforma în zdrenţe când va bate ceasul? Teressa Radcliffe, cea isteaţă şi cunoscătoare într-ale lumii, se va preface în drăgălaşa şi timida Teressa Richards, în ora vrăjitoarelor?

O luă de braţ. Glasul îi era unsuros, ca uleiul curgând peste mătase.

— Dă-mi voie să te conduc înapoi la… prietenul tău. Aş fi dezolat să fugi înainte de a ne fi sărutat de Anul Nou.

În acel moment, Teressa se hotărî ca la miezul nopţii să-l evite cu orice preţ.

— Uite-o, Merrow, anunţă Ashe, eliberând-o. Am luat-o puţin cu împrumut, ca să vorbim despre vremurile de altă dată.

Joel îl privi bănuitor, în timp ce se îndepărta.

— Se pare că aţi avut multe de discutat, Teressa.

— Într-adevăr, răspunse ea, cu o anumită ironie. E un vechi prieten de familie.

Cimpoaiele se tânguiau, fluierele de petrecere răsunau, iar peste Port Jackson bubuiau artificiile. Dopurile săreau, peste masă începând să ţâşnească jerbe de şampanie. Joel o sărută pe Teressa, apoi se avântă în mulţime, să cuprindă în braţe altă femeie. Un bărbat îi trânti Teressei un sărut pe obraz, din trecere. Abia îl observă, ocupată fiind să se ferească de Ashe în jocul stroboscopic al luminilor. Apariţia scurtă a lui John O'Brien cu Lara în braţe ofăcu să se retragă la marginea sălii, căutând din ochi profilul familiar şi părul bej-argintiu. Oftă uşurată când luminile se stinseră, descoperirea devenind imposibilă. Înainte de a fi apucat să elimine tot aerul din piept, auzi un glas la ureche:

— La Mulţi Ani, Teressa.

Saltul instinctiv din loc, ca să scape, fu zădărnicit. Se simţi prinsă şi trasă spre el. În întuneric, începu să se zbată, lovindu-l cu călcâiele, dar Ashe o ţinea strâns.

— Nu vrei deloc să sărbătorim împreună, Teressa, o dojeni el. Şi eu, care aveam atâta încredere…

Îşi lipi buzele fierbinţi de ceafa ei.

— Bunul Ashe – un tip de modă veche, care nu seduce fete nevinovate…

O muşcă uşurel de lobul urechii.

— Dar am calculat că trebuie să ai cel puţin douăzeci şi doi de ani şi nu eşti deloc naivă, aşa e, Tess? „Nu mă săruţi serios, de rămas-bun, Ashe?" o imită el, răsucind-o în loc. Mă tem că n-am făcut-o cum se cuvine, Teressa. O fată ca tine n-are nevoie de eforturi diluate…

— Ashe… dă-mi drumul…!

— E timpul să luăm o hotărâre, Teressa, continuă Ashe, ironic. *Eu*, tocmai am luat-o pe prima. La mulţi ani, draga mea.

În drum spre casă, când Joel coti pe altă stradă, Teressa îşi dădu seama că oribila noapte nu se terminase încă. Străduindu-se să-şi păstreze calmul, îi ceru s-o ducă acasă.

— Nu mă simt prea bine, adăugă, cu deplină sinceritate.

— Haide, Teressa, poţi lăsa baltă numărul cu îngerul-de-gheaţă. Înţeleg că ai perecut o noapte cu Warwick, aşa că poţi petrece una şi cu mine.

— N-am petrecut nicio noapte cu el – nu în sensul la care te referi tu. Nu s-a întâmplat nimic…

Joel pufni, neîncrezător.

— Întoarce maşina, te rog, Joel, altfel…

— Altfel ce, iubito? râse el. Hai să nu ne certăm. Ne putem distra bine, noi doi – îţi promit că se va *întâmpla* ceva, dacă petreci noaptea cu *mine*… fi-ţi-ar! exclamă, văzând două faruri şi un girofar aprins, în oglinda retrovizoare. Poliţia. Aoleu, fir-aş al dracu'!

— A, domnul Merrow, îl salută ofiţerul, aplecându-se la fereastra maşinii. Mi s-a părut mie că v-am recunoscut stilul de a conduce – fără-ndoială, iarăşi vă credeţi pe circuitul de la Bathurst. Mă tem că va trebui să vă cerem să ne umflaţi un balon de Anul Nou, domnule…

Era cel mai nimerit final al nopţii, îşi spose Teressa, în timp ce cobora din maşina poliţiei, în faţa casei. Şi cel mai nenorocit început de an.

În prima marţi din noul an, luă cina cu Thelma.

— Pari obosită, chicoti femeia. Probabil din cauza căldurii.

Dar nu din cauza căldurii avea Teressa cearcăne sub ochi; ci dintr-a hotărârii de Anul Nou a lui Ashe.

Tocmai terminau de mâncat, când se auzi o bătaie în uşă, iar

Thelma făcu o mutră.

— Sper că nu e iarăşi omul ăla cu enciclopediile…

Deschise uşa, întrebând reţinută:

— Da?

Imediat, însă, se însufleţi, fâstâcită:

— Vai de mine, da’ zău că nu m-aş fi aşteptat! Domnul Warwick!

Teressa sări de pe scanul, văzându-i silueta înaltă în cadrul uşii.

— Bună seara, doamnă Richards, salută el, privind cu răceală spre Teressa, peste capul bătrânei.

— Nu poftiţi, domnule Warwick? Teressa şi cu mine tocmai am terminat masa.

În timp ce închidea uşa, îi adresă Teressei un gest prevenitor, de la spatele lui Ashe.

— Tom a plecat deja, iar eu trebuie să pornesc curând spre Warlord.

Teressa îi luă privirea plină de subînţelesuri ca pe un avertisment de a continua cu ficţiunea privitoare la soţul ei.

— A, da. Şi ce mai face *Tom* în ultima vreme? întrebă Ashe pe un ton de conversaţie, care-i stârni Teressei un fior de teamă pentru bătrână. Ashe aflase adevărul despre Tom.

— Mai are unele dureri, din când în când. Ştiţi cum e. Un ceai, domnule Warwick? Teressa, pregăteşte un ceainic proaspăt, vrei, draga mea?

— Thelma… începu Teressa, iar bătrâna se încruntă mustrător.

— Tineretul din ziua de azi, îi spuse ea lui Ashe. Pe vremea mea, mergea şi un simplu „mamă”…

Zâmbetul i se şterse de pe buze, când observă expresia

nemulţumită a lui Ashe.

— S-a-ntâmplat ceva, domnule Warwick?

— Da, doamnă Richards, s-a întâmplat. Nu aveţi nicio fiică numită Teressa. Şi nici soţ nu mai aveţi.

Ochii Thelmei se umplură de o asemenea spaimă, încât Teressa veni lângă ea, ocrotitoare.

— Ashe, nu e nevoie s-o amestecăm pe Thelma.

— S-a amestecat singură. Farsa ta m-a determinat să studiez mai atent dosarul firmei Universal Cleaners, şi am descoperit alte minciuni. Nu-mi place să mă inducă în eroare oamenii care lucrează pentru mine. Dar, oricum, discuţia asta poate să mai aştepte.

Se uită la ceas.

— Întrucât nu peste mult vei pleca spre sediul meu, doamnă Richards, voi vorbi cu Teressa la ea acasă.

Teressa simţi umerii Thelmei înmuindu-se sub braţul ei, iar furia i se înteţi. Şi vinovăţia. Numai prostia ei o băgase pe biata femeie în acea încurcătură. Ridicând bărbia, îl privi pe Ashe drept în ochi.

— Intră, Ashe. Uşa e descuiată.

Ashe o privi îngândurat, apoi ieşi.

— Nicio grijă. Am să-i spun că n-a fost vina ta, o asigură Teressa pe doamna Richards. Ar fi trebuit să te-anunţ că mi-a aflat adevăratul nume. Îţi explic eu mai târziu.

Uşa apartamentului era deschisă. Ashe aştepta lângă etajeră, cu un exemplar al romanului său în mână.

Capitolul 6

— Deci, măcar asta n-a fost minciună, spuse el. Totuşi, ai jucat puţin cam gros, nu-i aşa, Teressa – cu mâna pe inimă şi expresia aia rugătoare, „n-am înţeles eu chiar *tot,* domnule Warwick” – ce pramatie mai eşti!

— Numai la atâta te aşteptai, nu? Iar expresia rugătoare a părut să dea rezultate, nu? Te-am măgulit destul ca să-mi mai dai o şansă, în loc de a angaja pe altcineva să-ţi servească oaspeţii.

Ashe împinse cartea la loc pe raft.

— Deci, asculţi şi pe la uşi, se vede? Ai auzit când încercam să te înlocuiesc? Grozavă mai eşti, Teressa.

Colţurile gurii i se arcuiseră în jos, cu dispreţ.

— Ce-a fost, un pariu?

— Un pariu?

— Una din farsele alea de care le place să se ţină lui Merrow şi neisprăviţilor ca el?

— O farsă! se încruntă Teressa. Nu mai sunt elevă, Ashe. Şi n-a fost nicio farsă. Iar Joel, n-o fi el perfect, dar măcar spune cinstit ce doreşte.

— Nu zău? replică Ashe, pornind spre ea. E de neam nou, se pare. El te cheamă şi tu sari – drept în patul lui.

Teressa se retrase, dar mâna lui se repezi s-o apuce de braţ.

— Mi-ai spus că ştii totul despre sex – şi eu, ca un idiot, credeam că te referi numai la teorie.

Degetele i se înfipseră în carnea braţului.

— Aţi râs bine pe seama mea, Teressa? Pe seama unui om destul de bătrân ca să aibă mai multă minte, dar şi destul de puşti pentru a dori să creadă în inocenţă, acum, în veacul ăsta iluminat?

Şi o smuci spre el.

— N-am discutat nimic despre tine cu Joel…

— Te şi cred! Despre o piesă de epocă, aşa cum sunt eu – un om care respectă inocenţa şi credul cât încape. Oare numai printr-o coincidenţă m-ai ales ca să-ţi baţi joc de mine – sau te-ai hotărât să mă faci de râs din cauza sentimentelor tale pentru mine, cu ani în urmă?

— Numai printr-o coincidenţă mi-am luat un apartament lângă cineva care lucra pentru tine. Oricum aş fi ajutat-o pe Thelma, dar eram curioasă să văd cum arăţi acum. Şi pe urmă – îi aruncă ea o privire sfidătoare – mi-a fost servit pe tavă un mod de a te face de râs.

Nările lui Ashe se dilatară.

— Te-ai bazat pe firea asta încrezătoare, pe care mi-o arunci în faţă la tot pasul, şi pe onoarea mea de modă veche, la care faci aluzie mereu. Şi tot timpul…

O trase spre el – încet, calculat. Teressa s-ar fi simţit mult mai în siguranţă dacă o brutaliza.

— …tot timpul, scumpă Teressa, m-ai provocat – m-ai excitat. Periculos joc.

— Dă-mi drumul, Ashe.

— Te-am avertizat că nu-s un sfânt.

Glasul îi coborâse cu o octavă, iar acest ton scăzut o speria incomparabil mai mult decât o criză de furie.

— În timp ce-mi făceai orgoliul ferfeniţă, m-ai făcut să te doresc, şi mi-era ruşine de asta…

Ochii lui îi contemplară umerii goi.

— Când te-am văzut în cămaşa aia de noapte, am constatat cu dezgust că mă holban la tine. Ştiai… murmură el, în timp ce-şi desfăcea mâna peste o latură a gâtului ei, ştiai că prin cămaşa aia se vedea totul…?

Încet, încet, începu să-i mângâie clavicula, înlăturând

breteaua rochiei de vară. Teressa trase adânc aer în piept, când îi atinse curba superioară a sânului – încercă să se retragă, în timp ce Ashe cobora materialul pentru a dezvălui şi mai mult din pielea bronzată şi urma albă a costumului bikini.

— Şi mi-am spus – e minunată… tinereţea şi inocenţa au o frumuseţe a lor proprie… Apoi, mi-am spus: „Parcă mi-aş dori să *nu* fie atât de tânără şi inocentă…”

— Ashe… nu… şopti ea, şocată de propriile sale reacţii.

— Numai că nu era complet unilateral, nu-i aşa, Teressa? în noaptea aceea, am crezut că mă înşelam când ai părut dornică să te iau în braţe. Teressa cea cu experienţă găsea rolul ingenuei puţin cam obositor uneori, mm?

— Te urăsc! izbucni ea. Cum poţi vorbi atât de… atât de moralizator, de parcă *tu* ai fi partea vătămată?

— Dar chiar eu sunt partea vătămată. Îţi dai seama ce mă deranjează nu? M-am ales doar cu două sărutări cuviincioase, când aş fi putut avea totul. M-am comportat ca un gentleman, când nu era nevoie.

Şi adăugă, mai încet:

— Când nu *este* nevoie.

Ameninţarea lui implicită o făcu să înghită în sec.

— Tocmai mi-ai demonstrat – chiar şi *tu* ai momente mai de soi. Ar trebui să-mi mulţumeşti pentru că ţi-am arătat unul. Dar n-a durat prea mult, nu-i aşa? I-ai oferit servitoarei tale sfioase şi naive o slujbă foarte suspectă, de dactilografă. Nu-mi spune că nu sperai şi câteva beneficii colaterale. Şi eşti deja ca şi căsătorit cu averea familiei Moore!

— I-auzi…!

În jurul gurii lui se aşternuse o paloare vizibilă, iar ochii îi luceau că ai unui tigru.

— Ce imaginaţie bogată ai, Teressa. Slavă Domnului că tatăl tău nu mai poate vedea ce s-a ales de tine.

— Tatăl meu? Să nu-ndrăzneşti să-l pomeneşti pe tatăl meu! Puţin ţi-a păsat de el. Toată lumea l-a părăsit, iar tu unde erai?

— Am regretat şi eu asta, se răsti Ashe. Dar era inevitabil ca drumurile noastre să se despartă. Am venit la înmormântare.

— Nu mai *spune*! Ai fost la *înmormântare*! Şi asta le drege pe toate, cred? strigă Teressa, cu vocea spartă. Funeraliile lui au fost doldora de ipocriţi, Ashe Warwick. Tu n-ai fost decât încă unul care a stat sub soare în ziua aia.

— Erai un copil. Foarte mulţi oameni au încercat să-l ajute pe Damien, în moduri pe care tu nu le-ai fi înţeles…

— Că mult s-au mai străduit! Şi nici n-au încercat prea mulţi. Iar tu – tu ai fost cea mai mare dezamăgire. Nici nu-ţi dai seama cum a fost, să-l văd ofilindu-se, în timp ce tu îţi arătai adevărata faţă. Urma să aibă în sfârşit un fiu, fie şi doar prin căsătorie. Iar apoi, i-ai părăsit şi pe el, şi pe Cecily…

— Adevărata faţă…? repetă încet Ashe.

— În ziua aia când te-ai răzgândit, ai lăsat un adevărat haos în urma ta, Ashe. Oi fi fost eu un copil, dar eram cea care a adunat cioburile. Cecily aproape că-şi ieşise din minţi – au apucat-o istericalele, când ai intrat în cabinetul tatii ca să-i spui că logodna se contramandase.

— Nu zău? replică el, sec.

— Pentru tata, asta a fost picătura care a umplut paharul. Doar nu-ţi închipui că ţi-a crezut pretextele alea răsuflate, nu? Incompatibilitate, şi alte aiureli.

— Speram că le creadă, murmură Ashe, cu capul în piept.

— Nu te-ai aşteptat s-o întrebe pe Cecily?

— Doar nu i-o fispus adevăratul motiv!

— Ba fii sigur că i i-a spus. Numai după ce el a insistat că *ea* trebuia să fi fost de vină pentru contramandarea căsătoriei. N-ai luat-o deloc pe ocolite, aşa-i Ashe? Cecily ştia perfect de ce ai părăsit-o.

Ashe o fixă cu ochii săi tulburători. Îşi ţinea pumnii strânşi lângă trup.

— Şi *de ce* am părăsit-o?

— Fiindcă îţi doreai o moştenitoare. Şi, cu relaţiile tale financiare, ştiai încă de pe-atunci că avea să moştenească infim de puţin. A avut nevoie de mult timp ca să treacă peste asta. Chiar şi acum, când e măritată cu un bărbat pe care-l iubeşte, nu poate uita umilinţa. Tot ce-am făcut eu ca să te simţi prost e un fleac… dacă găseam o cale, aş fi făcut mai mult…

Se întrerupse ca să respire, cu pieptul palpitându-i. Ashe îi întoarse spatele. Părea să privească rafturile bibliotecii, cu umerii adunaţi înainte.

— Deci, din cauza asta, te-ai hotărât să mă pedepseşti, Teressa, spuse el, cu glas greu, după care se răsuci spre ea. Dar nu e numai atât, aşa-i? Trebuie să fi fost mai mult, ca să te facă să joci teatrul ăla cu servitoarea.

— Nu e numai atât?! aproape că răcni ea. Nu ţi se pare un motiv suficient? Ei bine, este. Mai mult decât suficient ca să mă facă să-mi muşc limba şi să zic da să trăiţi, nu să trăiţi, am înţeles să trăiţi, şi să-i pun apa-n baie iubitei tale bogate. Suficient ca să-ţi dărâm toată viaţa asta minunată, comodă şi plină de succese, fie şi numai pentru a-mi aminti cum a fost, sau cum ar fi putut să fie dacă mă maturizam destul de repede ca să fac parte şi eu din ea…

Nu mai avea cuvinte. Nu intenţionase să spună nimic din toate astea.

Ashe dădu din cap, grav.

— Înţeleg. Deci, nu e numai nobleţea de a o răzbuna pe Cecily, aşa-i? Mai e la mijloc şi simpla invidie.

Inspiră adânc, coborând glasul.

— A fost un ghinion nenorocit şi-mi dau seama cât de nedrept ţi se pare, dar nu e vina mea, să ştii, că tu nu ai bani, iar eu, da.

— Asta n-are nicio legătură, negă Teressa, deşi în adâncul ei ştia că Ashe avea dreptate.

Din cealaltă parte a camerei, Ashe o privi în ochi:

— Întotdeauna ai căutat motive ca să mă antipatizezi, Teressa.

— Nici n-a fost nevoie să caut prea mult, nu? îl acuză ea. Ceea ce mă râcâie cel mai tare e că o iei de la început. Dar, cel puţin, Lara Moore e capabilă să-şi protejeze interesele. Încă nu s-a răzgândit? se interesă ea, cu speranţă.

Ashe se încruntă.

— Ţi-ai pus în cap să işti gâlceavă între Lara şi mine. Dumnezeule mare, nu-mi vine să cred. N-ai decât douăzeci şi doi de ani. Unde naiba ai fost, ce-ai făcut, de-ai dobândit asemenea talente?

— A fost *foarte* supărată că petrecusem noaptea aia la Deception, cu tine?

— Foarte, răspunse el, sec.

— Lasă, Ashe, îl ironiză Ashe. Lac să fie, că broaşte… Totuşi, mai întâi ai grijă să-i faci o revizie financiară lui tăticu', nu? Sigur, acum când o duci aşa de bine pe cont propriu, cred că mai poţi coborî ştacheta. Te-ai mulţumi şi cu o avere moderată…

Ashe o privi peste spătarul divanului unde se adăpostise, într-un loc cât de cât inaccesibil.

— Veninoasă limbă mai ai, Teressa, şi s-ar putea să nu fie numai vina ta. Dar n-am să te las să scapi aşa, cu una cu două.

Teressa râse:

— Şi ce-ai să faci, Ashe, ai să mă reclami la poliţie? Ai să spui că te-am făcut să te comporţi ca un om civilizat, măcar o dată în viaţă, şi nu suporţi umilinţa?

Reacţionă prea târziu. Ashe o prinse la capătul divanului.

— O limbă *foarte* veninoasă, repetă el, trăgând-o mai aproape.

Şi îşi lăsă gura peste a ei, într-un sărut cu totul deosebit de primul, atât de cast, şi de acel prolog brutal din noaptea de Anul Nou. Acesta era un sărut ferm, hotărât şi oarecum cercetător, ca şi cum ar fi explorat mai mult decât doar forma gurii. Yardman Transport se zbătu, dar Ashe o ţinea strâns, iar apăsarea caldă a buzelor lui le deschise pe ale ei, silind-o să răspundă.

— Dar, poate, nu irecuperabilă, continuă el, încet.

— Te urăsc, Ashe!

— Da, bine, mi-ai mai spus, replică Ashe, netulburat. Şi-acum, când putem să continuăm relaţia asta mult mai satisfăcătoare, Teressa?

— Să continuăm?

— Mâine seară.

Se aşeză, dând din cap, ca şi cum şi-ar fi notat întâlnirea în calendarul minţii.

— Trec pe la şapte – să te iau la cină, la mine acasă…

— Nu!

— …îmbracă ceva atrăgător. Fără costume de-alea de-ale Orfanei Annie…

— N-am de gând să te mai văd vreodată! ţipă ea, perplexă în faţa insistenţei lui imperturbabile.

— Ba fii sigură că da, Teressa. Ai să mă vezi de multe ori, de-acum încolo…

— Nu-i adevărat!

— …fiindcă oi fi fiind tu o mincinoasă şmecheră,

iresponsabilă, poate chiar promiscuă, dar ţii la anumite lucruri. La sora ta… o privi el, meditativ. Îi eşti foarte loială lui Cecily. Şi… mai este şi doamna Richards.

Toată atitudinea sfidătoare a Teressei se prăbuşi. Nu-i mai rămăsese decât îngrijorarea şi regretul.

— Ea n-a avut niciun amestec. Nici măcar nu i-am spus că te cunoşteam, decât după ce m-am întors de la Deception. Şi nici chiar atunci nu i-am dezvăluit totul.

— De ce?

Teressa ezită.

— Fiindcă… Ea te consideră un om minunat. Şi nu vreau să fiu eu cea care s-o deziluzioneze.

Ashe tăcu un timp îndelungat. Părea să se gândească la altceva şi, când Teressa vorbi din nou, ridică scurt capul, ca şi cum ar fi uitat de prezenţa ei.

— N-a spus nicio minciună propriu-zisă pe seama mea, Ashe.

Buza lui se răsfrânse.

— Şi ţi se pare că asta rezolvă totul? O aluzie, minciuna prin omisiune, prin insinuare? Soţul ei a murit, iar ea continuă de-un an de zile să-mi vorbească despre durerile lui de şale.

— De aproape *doi* ani! preciză Teressa, cu tărie. Şi cum de n-ai observat că Tom nu mai apărea? Cum de nu ţi-a trecut niciun moment prin minte că era posibil să lucreze de una singură – măturând atâtea birouri de cinci ori pe săptămână, fiindcă altă meserie nu cunoaşte şi are nevoie de bani?

Ashe îşi trecu o mână peste faţă, cu un gest obosit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, eu conduc o companie financiară. O văd pe doamna Richards doar din când în când. De ce naiba să fi *bănuit* că era ceva în neregulă, când îmi vorbea despre Tom ca de obicei? Alţii se ocupă de contractele pentru servicii, dar

dacă voia, ar fi putut să vină la mine şi să-mi explice problema. Şi când colo, a ticluit o minciună complicată, ca să mă amăgească – la fel ca tine. Iar treaba asta nu-mi place deloc, Teressa.

— Las-o în pace, Ashe – te rog!

— Sigur c-o las în pace. Nu e decât o bătrână, de care tu te-ai folosit ca să te răzbuni pe mine. Nu mă voi lipsi de serviciile ei – ba chiar, am să-i găsesc ajutoare, iar ea nu va pierde niciun ban…

Cuvântul „dacă”, deşi nerostit, plutea în aer.

— Cu condiţia ca eu să fac ce spui.

— Exact, confirmă senin Ashe.

— Mă şantajezi.

— Dacă preferi.

— Am… am să-i găsesc eu altă slujbă!

— A semnat contractul cu „Thomas Richards”.

Teressa îl privi lung.

— Vrei să zici… a falsificat semnătura lui Tom?

— Exact.

— Ashe, doar n-o să… nu *poţi* s-o acuzi de fals în acte…

Ashe ridică din umeri:

— E o infracţiune.

— Ai *fi* în stare! Doamne, inuman mai eşti!

Se răsuci pe călcâie, începând să se plimbe prin cameră. Încercând să-l lovească, îşi întinsese singură o capcană.

— Bine, voi veni mâine seară. Dar să ştii că lucrez peste program.

— Lasă-ţi maşina acasă. Vin să te iau de la serviciu, spuse el, nepăsător. Dă-mi adresa.

Nu mai avea încotro.

Toată ziua următoare, Teressa îşi spuse că Ashe Warwick avea

să fie ocupat la birou cu probleme mai importante decât o fată care-şi bătuse joc de el. Dar, la ora şase când ieşi de la serviciu, îl găsi aşteptând-o, în Mercedes-ul său Bordeaux. Nu mai părea furios – ba chiar, arăta foarte relaxat. Teressa se simţea într-un pericol mai mare ca oricând. În timp ce plecau, degetele i se ridicară la şuviţa argintie, cu un gest nervos pe care Ashe îl observă imediat.

— Ai spus că asta a început să-ţi crească la şaptesprezece ani. E adevărat, sau n-a fost decât alta dintre poveştile tale?

— E adevărat.

Îi aruncă iarăşi o privire, dădu din cap şi tăcu mult timp înainte de a continua:

— Ai în perspectivă o slujbă permanentă, Teressa?

— Abia în februarie.

— Cu ce funcţie? Presupun că ai făcut pe modesta, când ai recunoscut cu umilinţă că erai dactilografă.

— Voi lucra la recepţie şi relaţii cu publicul.

Auzind numele hotelului, Ashe înălţă din sprâncene.

— Impresionant – dar nu la asta m-aş fi aşteptat. Din câte-mi amintesc, erai foarte bună la matematică… şi nu mi-ai spus tu odată că voiai să lucrezi cu computerele?

Teressa se simţi complet descumpănită. Era uimitor că reţinuse atâtea lucruri despre ea, în acea perioadă – iar că acum şi le amintea, cu atât mai mult. O făcea să fie stânjenită.

— Am lucrat un timp la computere, dar până la urmă am ajuns la concluzia că preferam o funcţie unde să am de-a face cu oamenii.

Tăcu, apoi izbucni:

— Nu mă aşteptam să-ţi mai aminteşti ceva despre mine – pe-atunci, de cele mai multe ori nici nu mă observai.

Ashe zâmbi nostalgic.

— Te ţin foarte bine minte. Aveai nişte ochi atât de expresivi. Îi observam aţintiţi asupra mea şi…

Îi aruncă o privire.

— Doi ochi foarte frmoşi.

— Şi sârme-n dinţi, completă ea, sec.

— Purtai părul scurt şi sălta când îţi mişcai capul…

— Eram ştearsă, insistă Teressa, simţindu-se oarecum obligată să-şi înşire cât mai brutal propriile defecte.

— …erai destul de graţioasă…

— Eram destul de *grasă*, pufni ea.

— Mergeai ca o fată zveltă, cu capul sus… numai că, atunci când mă vedeai, obişnuiai să-ţi priveşti picioarele; şi eram nemulţumit, ţin minte, că nu te uitai la mine…

Se opri brusc, iar Teressa îşi aminti cât de supărat fusese la Deception, pentru că nu îl privea.

— Acum, dacă stau să mă gândesc, Teressa Richards avea multe din Tess. Poate că de-asta am plăcut-o…

Degetele Teressei frământau şuviţa de păr argintiu. Era prea aproape, îşi spunea ea, mult prea aproape. Dar aproape de ce anume? Preferă să ocolească întrebarea.

— Jucam teatru. Tânăra Tess a dispărut de mult, spuse ea, categorică.

— Mai vedem noi, murmură Ashe printre dinţi.

Şi, după un timp:

— Întrucât până în februarie nu ai nicio slujbă, poţi lucra pentru mine.

Teressa se întoarse spre el, cu ochii mari:

— Nu poţi vorbi serios.

— Ba sunt cât se poate de serios. Am să te plătesc chiar. În

cea mai mare parte a timpului, vei avea de scris la maşină. Îţi voi mai cere câte o cafea, din când în când. Scriitorilor le place să bea cafea cât e ziua de lungă… o cită el, cu gravitate. Dar, desigur, ştii asta.

— Nu vreau să lucrez pentru tine.

— Şi totuşi, vei lucra.

Nu menţionă numele Thelmei. Nu era nevoie.

— Dar tu eşti ocupat în timpul zilei, îi aminti Teressa.

— Am aranjat să-mi iau liber ca să termin a doua carte. Ţii minte că ţi-am oferit slujba asta în… ăă, împrejurări uşor diferite.

O privi din nou, zâmbind.

— Ce noroc, că ştii să baţi la maşină!

Dar, îşi spuse ea, cu o răutate neaşteptată, habar n-avea cât de bine ştia să dactilografieze. Ideea îi plăcu. Ashe se putea trezi cu o dactilografă indolentă, care făcea zeci de greşeli de ortografie. Poate că, după o zi, două, avea să-i piară cheful.

După ce trecură podul, Ashe coti la stânga.

— Parcă locuiai la Harbord, spuse Teressa.

— A, ţi-a spus doamna Richards despre apartament, aşa-i? M-am mutat.

Casa se afla la doar câteva minute distanţă, pe o alee îngustă deasupra căreia copacii formau o boltă de ramuri. Era o clădire veche de cărămidă, cu etaj, îmbrăţişară drăgăstos între copaci, arbuşti şi cârcei de iederă ce se căţărau până la ferestrele de sus.

— Ai turn! exclamă Teressa.

Uşa de la intrare era curbată, pentru a se potrivi în peretele protuberanţei excentrice care se înălţa până mai sus de acoperiş, cu un coif de ţigle în vârf.

— Vei scrie stând în fereastra lui de sus, îi spuse Ashe, deschizând uşa. Aşteptam o prizonieră pentru turnul meu.

Intrând, Ashe văzu că falsul turn era un alcov voluminos, ataşat livingului. Un covor mare acoperea parţial duşumeaua de gresie, iar pe pereţi erau prinse alte covoare asemănătoare, cu tablouri, şi o tapiserie. Într-o nişă stătea o fermecătoare pendulă veche. Ticăitul ei forma un fundal sonor blând şi calmant pentru întreaga cameră.

— Cum ţi se pare? o întrebă Ashe.

— E… altceva decât aş fi crezut.

Teressa nu se aşteptase să-i placă atât de mult.

— Nu stau de multă vreme aici. Vrei să vezi şi restul?

Teressa dădu din cap, urmându-l în sufragerie. Lumina de-afară se infiltra prin vitraliul de deasupra unei ferestre înalte. Dincolo de o arcadă se afla bucătăria, mică, pardosită cu gresie şi dotată ireproşabil. Ashe o conduse la etaj, unde deschise o uşă.

— Dormitorul meu, spuse el, nepăsător.

Un pat masiv, cu o cergă în tonuri crem şi bej. În jurul lui, draperiile prinse chiar sub tavan cădeau în falduri bogate până la podea. Teressa asimilă totul în câteva secunde şi se retrase. Ashe îi adresă un zâmbet ironic.

Pereţii rotunjiţi de la etaj ai „turnului” înconjurau un birou, o masă mai mică, o maşină de scris şi o bibliotecă.

— Nu e un turn adevărat, comentă Teressa, cu gândul la graţia italianată a turnului ei de la Cliffe House.

— Nu. Dar nici tu nu eşti o prizonieră adevărată, nu-i aşa? sublinie el, sec.

Turnă de băut în două pahare, îi oferi unul şi o luă de braţ.

— Vom sta pe terasă, până se încălzeşte mâncarea.

Se aşezară, privind în tăcere desişul de copaci străpuns ici şi colo de cât un palmier înalt.

— Spuneai că Cecily s-a măritat, zise Ashe după un timp.

Vorbeşte-mi despre soţul ei.

Cu oarecare plăcere, Teressa îi descrise calităţile lui Mike, aspectul său arătos şi succesul afacerilor de familie.

— Hmmm, rumegă Ashe răspunsul. Pare un băiat de treabă. Să sperăm că va putea să… De cât o cunoaşte pe sora ta?

Nu era treaba lui. Şi nici celelalte lucruri despre care o întrebă, dar Teressa îi răspunse totuşi.

— S-a măritat destul de târziu, observă el. Cât are Cecily acum – douăzeci şi şase de ani?

— Nu mulţumită ţie a amânat atât de mult. După moartea tatii, când am plecat la Perth, muream de grija ei. A avut atât de mulţi…

Se întrerupse brusc.

— Iubiţi? completă simplu Ashe.

— După felul cum ai tratat-o tu, îndrăznesc să spun că n-a mai avut încredere să lege relaţii serioase cu bărbaţii. Când l-a cunoscut pe Mike… în vine, am fost uşurată că în sfârşit îşi găsise pe cineva care o putea ajuta să uite totul…

— Şi de tine cine avea grijă, în timp ce-ţi făceai griji pentru comportamentul surorii tale?

— Nimeni, se răsti ea. În Perth, am locuit doi ani la naşa lui Cecily, după care ne-am mutat într-o garsonieră.

— Deci, *exista* o naşă, reflectă el. De ce n-aţi stat la rude? Îmi amintesc că aveţi o mătuşă, şi nu era şi un unchi după mamă?

— A, mătuşa noastră duce o viaţă foarte pretenţioasă. Poate ar fi primit-o pe Cecily, dar nu şi pe o adolescentă simplă, cu problemele penibile ale creşterii – iar unchiul nostru tocmai se însurase pentru a treia oară, iar ideea unor oaspeţi permanenţi în casă nu-l prea încânta. Elaine dorea sincer să stăm la ea – şi, oricum, abia aşteptam să plecăm din Sydney.

Întrucât sora ei era majoră, şi-ar fi putut găsi o locuinţă proprie, dar Cecily nu avea stofă de tutore şi o ştia.

— Dacă vă plăcea aşa de mult această Elaine, de ce aţi plecat?

Avusese loc o ceartă – de fapt, mai multe. Elaine Curtis şi Cecily nu puteau comunica. Bătrâna obiecta faţă de prietenii fetei, iar amestecurile ei deveniseră insuportabile. Teressa o regreta într-un fel, pentru că Elaine avusese o influenţă moderatoare asupra lui Cecily.

— Tu ai avut prieteni în Perth, sau ai fost atrasă în anturajul surorii tale?

Suna ca o critică, iar Teressei i se zbârliră ţepii pe spinare.

— Prietenii ei erau şi ai mei, evident, minţi ea, amintindu-şi de acele zile îngrijorătoare dinaintea perioadei Manetti.

— Asta explică multe, mormăi Ashe, luându-i paharul cu un gest nervos, pentru a-l duce în casă să-l umple din nou.

Când i-l înapoie, plin doar pe jumătate, remarcă:

— Nu ţi-am pus atâta Scotch cât cred că ţi-ar plăcea, judecând după duşca pe care ai tras-o la Deception.

— A, de-aia aveam nevoie – ca să-mi fac curaj. Nu în fiecare seară încerc să…

— Să seduci un bărbat? Nu, în mod normal n-ai fi avut de ce să insişti.

Îşi învârti băutura în pahar.

— Eşti o jucătoare, Teressa, la fel ca tatăl tău. Ai fi fost dispusă să-ţi asumi pierderea, dacă pariul se întorcea împotriva ta?

Teressa nu avusese nicio îndoială că era în siguranţă. Încrederea în onoarea şi autocontrolul lui o nedumerea acum şi mai mult.

— Are… vreo importanţă?

— Da, cred că are. Eşti o taină pentru mine – nici timidă cum era Tess, nici la fel de convingătoare ca sora ta. Dar am de gând să te descopăr.

Nu-i plăcea deloc ce auzea. În living, pendula bătu de opt.

— De ce?

Chipul lui era sumbru.

— Îi sunt dator tatălui tău. Şi ţie, într-un fel. Se pare că nu mai există nimeni care să te scoată din mocirlă.

Teressa rămase cu gura căscată de uimire.

— Ai… ai de gând să mă reformezi?

Râsul ei îl făcu să se întunece şi mai mult la faţă.

— Ei, nu, că asta le-ntrece pe toate! Să mă reformezi!

— Crezi că nu ai nevoie de niciun ajutor? O fată care n-a mai avut parte de îndrumări părinteşti corespunzătoare de la treisprezece ani, când a murit mama ta? A, Damien a fost un om minunat, mi-a plăcut enorm, dar nu-şi prea petrecea timpul cu tine, Teressa. Ai fost lăsată prea mult singură, apoi în grija surorii tale. Iar acum eşti o puştoaică iresponsabilă, mincinoasă şi şmecheră, care s-a încurcat cu un anturaj nefast.

— Şi ai de gând să mă iei sub aripa ta? Tocmai tu, nici mai mult, nici mai puţin! Asta ce-i, o încercare tardivă de penitenţă pentru ce canalie ai fost acum şase ani?

Fălcile lui Ashe se încleştară.

— N-are importanţă de ce o fac. Cât despre cele de-acum şase ani… Nu-mi vine să cred că n-ai ghicit că era mai mult la mijloc…

— Cum adică – mai mult…?

O respiraţie adâncă îl făcu să-şi înalţe umerii. Ţinu mult timp aerul în piept, apoi îl expiră.

— Lasă. Hai înăuntru. Cred că cina e gata.

Capitolul 7

Mâncară în tăcere. Fără muzică, doar cu foşnetul copacilor şi al crinilor de la fereastră, rumoarea îndepărtată a traficului şi câte o sirenă de vapor răsunând peste apă. Şi, ca de pe altă lime, tictacul pendulei. Teressa era tot mai încordată.

— După cină, ce urmează? izbucni ea. Vreau să zic…

Ashe îşi boţi buzele.

— A, nu ştiu. Nu m-am hotărât. Un ceai? O cafea? Te tentează vreuna din ele?

— Nu – adică, da… adică…

Îşi linse buzele.

— Te gândeşti să mă reţii aici peste noapte?

Zâmbind, Ashe se duse la bucătărie. Reapăru în ferestruica pentru servit:

— Nu *toată* noaptea.

Se înapoie cu o fructieră, farfurii şi două cuţite pentru fructe.

— O piersică?

Teressa luă una şi o aruncă în farfurie, fără să-i pese de pulpa delicată a fructului.

— Cum îţi permiţi? întrebă ea, cu voce tremurătoare.

— Au prefera o prună? Nu trebuie decât să spui, o dojeni el, întinzându-i vasul. Teressa îl împinse în lături.

— Toată făţărnicia asta, cu reformarea mea şi salvarea de influenţele indezirabile! auzi, cică-i e dator tatălui mei să aibă grijă de mine!

— Credeai că asta înseamnă că nu-mi mai trezeşti interesul, Teressa? Pe plan fizic, mai bine zis.

Ashe începu să cureţe de coajă o piersică. Încet, sigur, cuţitul

desprindea coaja într-o spirală tot mai largă.

— Eşti dezgustător!

Mâna lui nu şovăi o clipă.

— Tu eşti de vină, inflamându-mă cu ochii ăştia mari, cenuşii, şi cu trupul tău sexy şi încrezător. A fost o mare uşurare să descopăr că nu mai eşti fata lipsită de experienţă care făcuse o slăbiciune pentru mine acum şase ani.

Se lăsă tăcerea.

— Nu-i adevărat! protestă Teressa. Nu te puteam suferi!

— Aşa credeai. Dar toate acele înroşiri ale feţei, împiedicările de scaune... toate privirile tenebroase pe care mi le aruncau la masă, sau când Cecily se comporta prea demonstrativ. O slăbiciune, categoric.

Tăcere.

După o vreme, Teressa murmură cu voce mică:

— Hai că eşti ridicol.

Ashe nu răspunse, ridicându-şi doar ochii de topaz spre ea. Teressa se ridică de la masă, trântindu-şi şervetul. Sigur că avea dreptate. Toată acea antipatie pătimaşă, justificată în cele din urmă, ascunsese o slăbiciune gigantică.

— Oricum, ce contează? Chiar dacă – *dacă* – aş fi făcut o pasiune pentru tine, n-a însemnat nimic.

Şi totuşi, abia acum înţelegea cât însemnase.

Când se întoarse să-l privească, piersica era pe farfurie, complet curăţată de coajă.

— Cred că ai avut multe de discutat cu domnul Warwick, încercă Thelma Richards s-o iscodească a doua zi, când Teressa se întoarse acasă de la slujba ei temporară.

— Da, am stat de vorbă despre vremurile de altă dată.

Absentă, îi descrise casa de lângă Lavender Bay şi slujba pe care i-o oferise Ashe. Bătrâna o asculta intrigată. Ochii ei albaştri sclipeau bănuitori. Teressa începu să întrezărească ideile care-i umblau prin minte.

— N-am avut pe masă lumânări sau trandafiri, Thelma. După cină, ne-am distrat cu un joc video.

Thelma era de-a dreptul uimită.

— O drăcie din alea electronice, cu piuituri, explozii şi nu mai ştiu ce?

— Una din alea, zâmbi Teressa, văzându-i expresia.

— Ei, ca să vezi! Oricine are un hobby, cred, dar un om ca domnul Warwick… cu atâtea responsabilităţi… nu ţi-l prea imaginezi găsindu-şi timp ca să se prostească, nu-i aşa?

Acea dispoziţie spre joacă o deranjase pe Teressa. După comentariile ambigue despre intenţiile lui, când Ashe propusese să bea cafeaua şi coniacul în living, o cuprinsese teama.

— Îţi plac jocurile, Teressa, spusese el în stilul său ironic.

În locul genului de luptă de case se temuse, Teressa se pomenise cocoşată peste o manşă electronică, încercând cu disperare să evite nava lui Ashe, care o ataca, şi totodată s-o doboare. Cafeaua se răcise, în timp ce astronavele şi rachetele şuierau, ţiuiau şi explodau. În ciuda tuturor semnelor contrare, Ashe o duse acasă înainte de miezul nopţii.

— Luni, la nouă, mai spuse el, în timp ce urcau scara spre apartament. Şi adu-ţi nişte haine de schimb. Seara, vom lua masa în oraş.

— Poate că am deja o întâlnire, replică Teressa, revoltată de tonul lui dictatorial.

— Dacă e vorba de Merrow, spune-i că n-o să vă mai vedeţi.

Îl refuzase deja pe Joel o dată, după petrecerea de Anul Nou,

dar nu asta conta.

— Nu-mi poţi organiza toată viaţa, numai pe baza greşelii făcute de Thelma.

— Spune-i.

— Da'… da' ştii că eşti imposibil de arogant?! Ce-i asta, o grijă paternă cum că Joel e „un prieten nepotrivit"? Sau simplă gelozie? adăugă ea sarcastică, înainte de a apuca să se stăpânească.

— Să zicem că e câte puţin din amândouă. Dar grijile mele nu au nimic părintesc, Teressa. Să nu faci greşeala asta.

— Şi cine a învins? îi risipi Thelma şirul amintirilor.

— Cine a învins?

— La jocul acela, draga mea.

— A. El, bineînţeles.

Thelma era extaziată de noua formulă de lucru la Warlord. Ashe repartizase un tânăr să o ajute în muncă, doar cu o modificare minoră a contractului.

— Un băiat aşa de drăguţ! îl lăuda Thelma.

Se numea Len şi, din câte putu deduce Teressa, nu avea alt cusur decât că purta o brăţară.

— Iar domnul Warwick e aşa de amabil. Astă seară, am stat mult de vorbă cu el.

— Despre ce?

— Ei, de una, de alta… Îmi va procura autograful surorii sale. E un om *aşa* de drăguţ, dacă stai să te gândeşti cum l-am păcălit.

Numai de-ar fi ştiut tot adevărul, îşi spuse Teressa, turnând ceaiul.

— Şi pe creatoarea de modă am văzut-o în seara asta, îi dezvălui Thelma.

— Pe Lara Moore? În biroul lui?

— Da. A venit să-l aştepte. Cred că au plecat împreună la cină… trebuie să spun că mă mir, după cele de-aseară… încheie ea, cu o privire complice spre Teressa.

— A, nu s-a întâmplat nimic, Thelma. E doar… doar un prieten de familie.

Deci, se părea că era nevoie de mai mult decât o noapte cu altă fată pentru a veşteji farmecele lui Ashe în ochii moştenitoarei. Teressa începu să amestece ceaiul cu furie. Un porc lipsit de scrupule, îşi spuse ea. Cum îşi putuse imagina o clipă măcar că se schimbase.

Joel o căută din nou. Ordinele autocratice ale lui Ashe în privinţa lui continuau s-o usture şi fu ispitită să stabilească o întâlnire cu Joel numai pentru a-şi declara independenţa. Dar Thelma era alături, aşa că nu putea să rişte. În plus, Joel însuşi îşi pierduse în mare parte atracţia, după noaptea de Anul Nou. Prin urmare, îl refuză din nou. Cu amabilitate. Tânărul nu păru descurajat.

— Ai să te răzgândeşti până la urmă, Tess, îi spuse, cu o supremă încredere în sine însuşi.

Şi, de parcă n-ar fi fost de-ajuns că Ashe se făcea stăpân pe viaţa ei, iar Joel îi plănuia fudul prăbuşirea, Teressa primi încă o scrisoare de la Tony. Vestea bună era că primise o ofertă de transfer la un club fotbalistic din Melbourne, pentru sezonul următor. Managerul echipei, Tony şi încă un jucător aveau să se deplaseze curând la Melbourne, pentru a discuta oferta. Vestea proastă era că putea trece şi prin Sydney, ca s-o vadă.

— O, Doamne, murmură Teressa.

Asta-i mai lipsea. Dar poate că Tony avea să fie destul de ocupat cu problemele din Melbourne încât să nu mai poată veni.

Luni dimineaţă, menajera lui Ashe îi deschise uşa din turn.

— Val Briers, se prezentă ea, începând o turuială continuă, care-i amintea Teressei de Thelma Richards. De trei ani fac curat la Ashe. Acum, că s-a mutat, am ceva drum de mers până aici, dar merită. Nu se găsesc mulţi oameni ca el.

— Într-adevăr, confirmă Teressa, fără convingere.

Înainte de a ajunge la cabinetul din turn, Val se impusese deja ca încă una dintre adoratoarele lui Ashe. Ea şi Thelma s-ar fi înţeles de minune. Se părea că Ashe îi găsise celui mai tânăr fiu al ei o slujbă.

— Len n-a avut deloc noroc cu angajatul şi devenise foarte pesimist. De cum îşi va lua permisul comercial, va deveni şofer pentru Graham.

Graham era soţul ei, un camionagiu de cursă lungă independent.

— Până atunci, postul ăsta pe care i l-a găsit Ashe la Universal a picat cum nu se poate mai bine.

— La Universal? repetă Teressa.

Desigur, noul şi binevoitorul ajutor al Thelmei. Nu cumva se numea Len?

— O cunosc pe doamna Richards, şefa firmei.

Val dori imediat să afle dacă doamna Richards era mulţumită de Len.

— Foarte, o asigură Teressa, văzând cu coada ochiului că Ashe apăruse în uşa cabinetului. Mi-a spus că e un băiat foarte drăguţ şi săritor.

Val plecă veseră şi, după ce Ashe închise uşa studioului, auziră sunetul aspiratorului de praf şi trilurile ei cântând în falset.

Teressa îl privi tăcută. Avea din nou pe el jeanşii de prelată şi

un tricou decoltat care lăsa să i se vadă părul de pe piept şi medalinul. Pentru un om dispus să se preteze la şantaje, părea cu siguranţă să răspândească multă fericire în jur. Thelma, Len, Val…

La ora unsprezece, Val le aduse o tavă cu cafele. În timp ce cobora din nou, îi auziră de pe scară notele disonante din *„Love me Tender"*.

— Ia spune-mi, îi ceru Ashe, în timp ce Teressa îi turna cafeaua, accidentul ăla cu Reg Stretton. A fost serios, sau ai făcut-o ca să-mi sabotezi ospitalitatea.

— M-a *ciupit*, crede-mă.

— Şi te-ai oferit să-mi arăţi urma, îi aminti ea, privindu-i şoldurile. Acum îmi doresc să mă fi uitat.

— Reg Stretton e un „pipăitor". De vreo două ori, se arătase peste măsură de amical, iar când m-a ciupit, m-am enervat. Dar aş fi putut salva frişca.

Ashe părea amuzat.

— Hmmm. A meritat-o, cred. Presupun că pe urmă n-a mai făcut nicio încercare.

— Nu.

Cu un chicotit, Ashe ridică la gură ceaşca de cafea.

— Arată-mi foile pe care le-ai bătut până acum, îi ceru el.

Teressa le puse pe birou.

— O adevărată profesionistă, o lăudă Ashe, parcurgând paginile. Ştii, eram sigur că aveai să greşeşti intenţionat, ca să-mi demonstrezi cât am greşit aducându-te aici.

Teressa tresări, deznădăjduită:

— Dar aşa şi voiam…! Of, fir-ar să fie, am *uitat*!

Se tânguia atât de tare, încât Ashe hohoti de râs, cu capul pe spate. Până la urmă, zâmbi şi ea. Hazul situaţiei şi amuzamentul lui

erau irezistibile.

După-amiaza trecu fulgerător. Teressa auzea pendula bătând orele, dar abia dacă le dădea atenţie. Era absorbită de maşinaţiile personajelor lui Ashe. La fel ca prima carte, şi aceasta descria o lume pe care autorul o cunoştea bine. Oraşul, manevrele financiare, luptele pentru putere – cuceritorii şi învinşii. Damien jucase, pe rând, ambele roluri, îşi spuse ea, cu tristeţe. La ora cinci, Ashese întinse şi declară că era destul.

— Aş mai putea scrie două pagini… spuse ea.

— Nu, ajunge atât.

— N-ar dura mult… protestă Teressa, iar surprinderea lui demonstrativă faţă se sârguinţa ei o făcu să zâmbească. Bine, sunt curioasă să aflu ce se mai întâmplă, recunoscu ea.

O privi cu ochi mari.

— Glumeşti?

— Nu, serios. Mor de curiozitate să aflu cine asigură spatele financiar şi de ce trage Flynn sforile înaintea următoarei şedinţe de consiţiu…

Ashe păru mulţumit.

— Sigur, adăugă Teressa, n-am înţeles *toate* cuvintele…

De astă dată, însă, amintirea celor întâmplate la Deception nu-l mai irită.

— Termenii cei mai lungi am să ţi-i explic la cină, îi spuse el, cu blândeţe. Ţi-ai adus haine de schimb?

Îşi adusese rochia roz cu argintiu. Cumva, părea inevitabil ca într-o bună zi s-o poarte pentru Ashe – aşa cum îşi imaginase în acel weekend nebunesc. Când coborî, Ashe îşi îndepărtă de buze paharul cu băutură, studiind-o tăcut.

— Bravo, o felicită el.

Din cine ştie ce motiv, Teressa se enervă.

— La Deception, mă gândisem să-ţi întâmpin oaspeţii în rochia asta, îl informă ea.

— Şi ce te-a oprit?

— Thelma Richards. Deja o implicasem involuntar şi nu voiam să-i creez şi alte probleme.

— Involuntar? Doar aveai planurile gata pregătite, când ai venit la Deception?

— Nu aveam alt plan decât să mă numesc Teressa Hunter.

— Hunter? întrebă Ashe, ridicând din sprâncene.

— Da, după cartea ta. O ironie privată. Uitasem de iniţialele de pe geantă. Când le-ai văzut, mi s-a şters totul din minte. „Richards" a fost un fel de răspuns dat în disperare de cauză.

Ashe râse:

— Şi aşa te-ai pomenit fiica Thelmei – nici nu mă mir că te-ai mirat atât de tare când am spus că avuseseşi fraţi!

Teressa ţinea minte. Îşi amintea cum se repezise la parter, dupăce-l văzuse ieşind din baie gol. Se înroşi la faţă. Ashe râse din nou:

— Putea să fie şi mai rău. Dacă n-aveam un prosop la îndemână?

Poate datorită vinului, sau a ambianţei din restaurant, în seara aceea Teressa vorbi destul de mult. Despre romanul lui Ashe, mai ales. Constatase că dactilografierea unui manuscris era incomparabil mai interesantă decât ocupaţia ei temporară.

— Atât de multe întrebări, Teressa – trebuie neapărat ca toate să se refere la cartea mea?

— Despre ce altceva să te întreb?

Ashe îşi lăsă privirea în jos.

— Nu asta-i întrebarea, replică el, enigmatic.

Privind spre orchestră, Teressa spuse:

— Ţin minte că Cecily a spus că, pe vremuri, ai cântat la baterie.

Păru surprins.

— Îţi aminteşti asta? M-am lăsat cu mult timp înainte de a o fi cunoscut pe Cecily. La optsprezece ani, mă credeam un al doilea Ringo Starr. Făceam parte dintr-o formaţie… proastă de-a binelea, clătină el din cap, amintindu-şi, apoi râse. Mă porecliseră „Shirl".

— De ce?

— Din cauza părului. Când îl port lung, mi se buclează. Deci, „Shirl" – de la Shirley Temple.

— Şi cât de lung îl aveai? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Ashe se bătu cu degetele pe umăr:

— Până aici.

Aruncându-şi capul pe spate, Teressa izbucni în râs:

— Nu se poate, îţi arde de glumă. Elegantul Ashe Warwick? Niciodată!

— E adevărul, răspunse el, ridicând paharul cu lichior. Plete şi ochelari de soare. A fost o fază de scurtă durată. Tatăl meu nu m-a încurajat deloc.

— Şi apoi ţi-ai început studiile financiare?

Dădu din cap:

— Din fericire. Cu bateria, nu mi-aş fi putut câştiga în veci existenţa.

— Ţi-a fost greu să preiei firma, la moartea tatălui tău?

Ashe îşi înclină paharul, privind cu conţinutul se rostogolea şi aluneca pe fund.

— Cred că a fost cel mai greu an din viaţa mea. A trebuit să le dovedesc multor oameni că preluam conducerea pentru că o meritam – nu doar fiindcă eram un Warwick. Unii au fost foarte

greu de convins.

Teressa tăcu. În urmă cu ani de zile, îşi dorise ca Ashe să-şi frângă gâtul când avea să devină director administrativ al companiei Warlord. Confruntată cu gândul că luptase ca să-şi dovedească valoarea, chiar şi dintr-o poziţie iniţial puternică, dorinţa ei părea dintr-odată nedemnă.

— Elegant! repetă Ashe, strâmbându-se. Doar nu mă găseşti elegant?

— Nu-ţi place termenul?

— Aş prefera altele.

— Ca de pildă?

— Chipeş ca un drac, sexy, de neuitat…

— Cu siguranţă, eşti…

Se întrerupse brusc, pentru a continua apoi:

— Într-unul din felurile astea.

— Care?

— Ăă, am uitat.

Râzând, Ashe se ridică:

— Hai să dansăm.

Capitolul 8

Teressei i se cam învârtea capul. Din cauza vinului, dar şi dintr-a lui Ashe. Restaurantul se rotea în jurul lor, cu încetinitorul. Când trecură prin dreptul estradei, un spot luminos atinse capul lui Ashe, argintându-i părul. Teressei îi scăpă un chicotit, apoi încă unul, şi îşi rezemă fruntea de umărul lui, încercând să-şi stăpânească râsul.

— Shril! bolborosi ea, pentru a simţi şi chicotitul lui Ashe.

Formaţia cum se numea?

— I.O.U.<$F – Iniţialele formulei *I Owe You*, „îţi sunt dator” (n.tr.) >. O denumire foarte adecvată, comentă el, sec.

— Dar tatăl tău avea bani.

— Nu obişnuia să-i arunce în stânga şi-n dreapta. Amândoi părinţii mei credeau în principiul independenţei. Mama mea mai crede şi acum – după moartea tatii, şi-a deschis un magazin de confecţii în oraşul ei natal. Eu a trebuit să stau pe picioarele mele – să-mi merit poziţia actuală.

— Şi anume...?

Ashe, concentrat, se aplecă s-o privească iscoditor.

— Fac ceva parale – o mică moştenire, drepturi de autor, câteva investiţii inspirate şi multă muncă grea.

— Ai fi putut să fii bogat şi fără niciun efort, dacă tatăl meu nu era ruinat.

— Ba n-aş fi putut. Adu-ţi aminte, Cecily şi cu mine am rupt logodna.

— Dar asta numai fiindcă şi-a pierdut... începu Teressa, apoi îşi muşcă buzele. Neplăcutul subiect risipise toată intimitatea momentului. Îşi dori să fi putut să totul uiytării – să uite că Ashe o cunoscuse vreodată pe Cecily, că... Formaţia trecu iarăşi pe lângă ei, într-o rotire ameţitoare.

— Ashe... începu ea, pe un ton întrebător.

Ashe o strânse şi mai tare la piept. Chipul îi era chiar lângă al ei, şi-i simţea respiraţia caldă pe buze.

— Da? o întrebă, părând să ştie deja întrebarea.

— Cecily şi cu tine aţi fost amanţi?

O îndepărtă de el. Nu la asta se aşteptase, se vedea clar. Pe faţă i se citi mirarea dar, după un moment, şi satisfacţia.

— Nu, răspunse el, peste capul Teressei. N-am fost.

O duse acasă cu maşina lui.

— Eşti prea afumată ca să conduci.

— N-am nimic. Maşina mea…

— E la loc sigur, în garaj. Mâine dimineaţă trimit eu un taxi să te-aducă. Din contul meu, bineînţeles.

— Ai cont deschis la o companie de taxiuri?

— Din necesitate, răspunse el, grav. Toate moştenitoarele îmi pretind să le asigur taxiuri. Ocupaţia de vânător-de-zestre e foarte agitată. N-am timp întotdeauna să le duc eu cu maşina.

Teressa chicoti:

— E ridicol ce spui.

— Chiar aşa, Teressa?

Era o noapte blândă de ianuarie. Lumina lunii strălucea în părul lui Ashe, făcându-l să pară de argint curat, iar Teressa ar fi vrut să-l atingă.

Ashe îi deschise poşeta, găsi cheia şi descuie uşa.

— Îţi fac o cafea, spuse el, căutând pe dibuite comutatorul.

Teressa îl ocoli, să aprindă lumina.

— Nu e nese… necec… ne-ce-sssar…

Hohotul lui scurt de râs se transformă în mormăit, când Teressa îl călcă pe picior, venind de-a berbeleacul.

— Nu e ne-ce-sssar, hai? repetă el, prinzând-o în braţe.

Se clătină, căzând la pieptul lui.

— Ashe, şopti şi-şi apropie gura de a sa.

Ashe rămase nemişcat, în timp ce Teressa îl cuprindea cu braţele pe după gât, deschizându-i buzele cu ale ei. Se simţi înviorată şi surescitată când respiraţia lui se acceleră, iar gura începu să reacţioneze.

— Vino… o chemă el răguşit şi o duse spre divan, unde se

aşeză cu ea în poală. Apoi se aplecă şi începu s-o sărute, încet, profund, pe când mâinile îi lunecau peste rochia roz cu argintiu, pentru a-i mângâia pielea fină a coapsei, curba înaltă a sânilor, prin materialul mătăsos. Teressa îi scoase cămaşa din pantaloni, începând să i-o descheie cu degete tremurătoare.

— Iarăşi mă seduci, Teressa? murmură el. Pe cine nu-l poţi învinge, treci de partea lui – asta e?

— Nu ştiu ce vrei să spui, oftă ea, cuibărindu-se mai aproape, cu mâinile pe sub cămaşa lui descheiată. În cap îi răsuna o muzică şi, când închise ochii, văzu nişte culori superbe, înşirate pe cerul unei nopţi minunate. Lumea îşi depănase anii în jurul ei şi, în sfârşit, era destul de matură pentru ceea ce-şi dorise dintotdeauna…

— Acum ce mai urmăreşti, Teressa, hmmmm? o întrebă Ashe, muşcându-i mărunt urechea. Să pui mâna pe banii mei?

Era o idee atât de ridicolă, încât Teressa izbucni în râs.

— Vrei o nouă şansă de a trăi pe picior mare? Petreceri, haine, bijuterii…?

— Nu, şopti ea. Mi-am dorit asta, dar a trecut.

Era ceva mult mai simplu. Braţele lui încercuind-o, şi un sărut care să se prelungească la nesfârşit. Asta-i era dorinţa. Ashe o strânse la piept, scăldându-i gâtul într-un oftat.

— Fă-ţi singură cafeaua aia. Dacă mai stau aici, s-ar putea să-ncep să te cred…

Dimineaţă, se trezi cu dureri de cap. Până şi să-şi deschidă ochii o durea. Fu recunoscătoare să fie luată de taxiul promis de Ashe, dar revederea casei lui n-o bucură la fel de mult. Îi deschise Val Briers.

— A venit sora lui Ashe, anunţă ea veselă, fără să-i dea prin

minte că nici volumul vocal şi nici vestea nu erau pe placul Teressei.

Wendy apăru pe scară, coborând în fugă spre living. Clipi din ochi spre Teressa, deşi se vedea clar că ştia despre vizita ei.

— Bună, o salută ea, cu un zâmbet forţat. Ashe vorbeşte la telefon. Ăia de la birou nici când îşi ia concediu nu-l pot lăsa în pace.

Teressa înghiţi în sec.

— Probabil ai fost surprinsă să afli că lucrez pentru fratele tău.

— După figura pe care ne-ai făcut-o la Deception, nu mă mai surprinde nimic. Sper că n-ai de gând să intri în *show business*. M-ai putea lăsa fără slujbă.

— Îmi pare rău. Am făcut-o fiindcă…

— Ashe mi-a explicat. Trebuie să spun că a devenit mai logic, când am aflat că eşti sora lui Cecily. Probabil semeni mult cu ea.

Auzind asta, Teressa se încruntă. Nu suna deloc ca un compliment.

— Ţi-o aminteşti pe sora mea? întrebă ea.

— Sigur. Aveam şaptişpe ani, cred, când Ashe a început s-o aducă în casă.

Wendy îi aruncă o privire rece.

— Era nebun după ea şi niciunul dintre noi nu putea… mă rog, probabil e mai bine c-au descoperit înainte de căsătorie că nu s-ar fi potrivit. De mai multe ori au fost cât pe ce să anuleze logodna, până au desfăcut-o definitiv.

— N-am ştiut.

Teressa încercă să-şi amintească. Din când în când, Cecily venea acasă de la câte o întâlnire cu Ashe şi se repezea la etaj, tunând şi fulgerând. „Gâlcevile amorezilor”, râsese Damien. Îşi

amintea că nu putea suferi această expresie. Ruşinată, îşi aduse aminte chiar şi de plăcerea vagă pe care i-o produceau neînţelegerile dintre ei. Dar, la urma urmei, pe-atunci nu avea decât şaisprezece ani.

— Ashe a fost aproape distrus, continuă Wendy, pe un ton aproape acuzator. Îi pot spune că, pe vremea aia, îmi cam venea s-o strâng de gât pe sora ta.

Deci, era clar că Ashe născocise o explicaţie pentru familia lui.

— Ţi-a spus de ce-au rupt logodna?

— Nu, niciodată n-a vrut să vorbească despre asta.

— Şi cred că nici acum n-ar vrea, replică sec Teressa.

— Dar asta nu înseamnă că n-am ghicit. Norocul lui Cecily că Ashe ţinea atât de mult la tatăl vostru, altminteri…

— Altminteri, ce…?

— Ei, acum nu mai contează, răspunse Wendy ridicând din umeri şi se cocoţă pe pervazul lat al unei ferestre. Ashe nu va mai repeta aceeaşi greşeală. Sper.

O privi gânditoare pe Teressa.

— Mi-a spus că ţi-a oferit slujba asta în amintirea vechilor vremuri şi fiindcă până luna viitoare n-ai decât o muncă temporară. Aşa este?

O tenta să-i spună cum de ajunsese acolo. Despre Thelma Richards şi motivele nu tocmai nobile ale fratelui ei. Dar Teressa nu putea să nu-şi amintească şi cealaltă latură a lui Ashe.

— Da, aşa e. În amintirea vremurilor de altă dată.

Wendy se lăsă să alunece de pe pervaz, zâmbind. Teressa se întoarse, pentru a-l vedea pe Ashe la baza scării. Acesta îi susţinu privirea câteva secunde, înainte de a se îndrepta spre sora lui.

— Deci, cu tine şi Drew, toate merg ca pe roate, până la urmă,

surâse el, cuprinzând-o cu un braţ. Nu ţi-am spus eu c-avea să se rezolve?

Wendy îl sărută pe obraz:

— Într-adevăr – şi cu acelaşi prilej, i-am făcut şi lui John un bine. Nimic nu se compară cu puţină concurenţă, pentru a ajuta oamenii să se hotărască!

Aruncă o privire spre Teressa.

— Deşi nu sunt sigură cum stai tu, în privinţa asta…

Ashe o conduse până la uşă. Când se întoarse, îi spuse Teressa:

— I-ai fi putut spune că te-am silit să lucrezi pentru mine.

— I-aş fi putut spune mult mai multe.

— Şi de ce nu i le-ai spus?

— Păi, nici eu nu ştiu. Pune-o pe seama mahmurelii. Nu mi-e prea uşor să mă concentrez, când toată seara am turnat în mine vin.

— Aseară, nu te inhiba deloc, îi atrase el atenţia.

Înroşindu-se la faţă, Teressa porni spre scară. Mai reţinea câte ceva din timpul nopţii – o senzaţie ciudată, sau un crâmpei de amintire, dar impresia rămânea ceţoasă.

— Cum a reacţionat Merrow când i-ai dat papucii? se interesă Ashe, în pauza de sandvişuri şi cafea.

Teressa ridică din umeri. Nu-i prea dăduse papucii – cel puţin, nu oficial.

— Are vreo importanţă.

— Nu. Cu condiţia să nu-l mai vezi, adăugă el, pe un ton tăios ca oţelul.

— Am spus că n-am să-l mai văd, se răsti Teressa. Nu vreau ca Thelma Richards să ajungă la tribunal.

Ashe o privi ciudat, apoi gura i se înăspri, când spuse:

— Ţine minte asta, şi ne vom înţelege perfect.

— Adaugă *„baby”* la sfârşit, şi-ai să suni exact ca Humphrey Bogart, completă Teressa, cu dispreţ. Dacă tot vrei să te dai dur.

Un moment, Ashe păru gât să zâmbească, dar se stăpâni, cu o expresie aproape ameninţătoare.

— Când îmi doresc ceva, pot fi foarte dur.

Da, direct de la Hollywood, îşi spuse Teressa, privindu-l nedumerită. Poate că toată acea undă melodramatică exista doar în mintea ei.

Termină de lucru la cinci şi câteva minute. Privind peste teancul de coli, Ashe dădu din cap aprobator.

— Ai viteză, comentă el.

— Şi precizie.

— N-ai făcut decât una sau două greşeli.

— Voi încerca să nu mai fac.

— Aşa ceva e imposibil. Unele lucruri sunt uşor de interpretat greşit, mai ales când nu eşti la curent cu începutul povestirii.

— Cel puţin, greşelile mele sunt minore, replică rece Teressa.

Ashe se rezemă de spătar.

— Şi ale mele?

— Nu am căderea să spun. *Tu* eşti autorul.

Împreunându-şi mâinile la ceafă, Ashe luă o poziţie care-i întindea cămaşa peste piept, scoţând în relief musculatura proeminentă a braţelor.

— Ce faci diseară? o întrebă el.

— Mă spăl pe cap.

— Aha. Atunci, ne vedem dimineaţă, Teressa.

Când ajunse acasă, Thelma tocmai pleca la Warlord. Teressa

mâncă o cină congelată, fără interes, luptându-se în minte cu sutele de noi faţete ale lui Ashe pe care le văzuse în ultimele două zile.

Cineva bătu la uşă. Aproape că se aştepta să fie Ashe – dar era Joel, charismaticul Joel, cu un buchet de orhidee învelite în celofan.

— Pentru tine, iubito, spuse el cordial, lăsâdu-i florile în braţe, şi intră în casă.

— Joel, nu poţi să…

Intenţionat, lăsă uşa întredeschisă. Poate avea să înţeleagă aluzia.

Joel, încă, nici pomeneală.

— Să zicem că e un simbol de împăcare după noaptea de Anul Nou. Crede-mă, nicio clipă n-am vrut să-ţi începi anul într-o maşină a poliţiei.

— Ştiu, răspunse ea scurt. Dar, întâmplător, era de preferat, faţă de locul la care te gândeai tu.

În ochii lui negri se zări o licărire iritată. Citadela nu căzuse şi nici nu dădea semne de şubrezire. Teressa puse orhideele pe divan şi se întoarse spre el, hotărâtă să-i grăbească plecarea.

— Îţi mulţumesc pentru flori, Joel, dar…

— Dar nimic, iubito. Doar ştii ce simt pentru tine… de ce nu te laşi în voia sentimentelor?

— Joel, a fost distractiv, dar nu mai suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Joel o apucă de mână.

— Am putea fi – în weekend-ul ăsta. Numai noi doi, pe un iaht. Ne putem plimba în lungul malurilor din Hawkesbury…

O trase spre el, iar Teressa îşi rezemă mâinile pe pieptul lui, ca să-l respingă. Joel o privi insistent în ochi, coborând glasul cu o

octavă. Avea un registru major foarte senzual.

— Vom face escale pe cele mai izolate insuliţe… nu ştii ce-i aia viaţa, dacă n-ai făcut dragoste în aer liber…

— Ar fi doar o problemă, Merrow, interveni un glas rece, din prag.

Ashe deschise complet uşa şi intră. Aruncă o privire spre orhidee, apoi se concentră asupra lui Joel.

— Teressa petrece weekend-ul cu mine.

Joel îi dădu drumul. Buzele i se comprimară.

— Nu-i aşa, Teressa? insistă Ashe.

— Păi… da… bâigui ea, ridicând o mână pe mâneca lui Joel. Iartă-mă, Joel…

Ar fi preferat să încheie totul între patru ochi. Joel, care avea de furcă deja cu temperamentul, trebuia acum să se lupte şi cu amorul propriu.

— Gândeşte-te, Tess, stărui el, cu un rânjet de lup. Doar ştii că te-ai distra mult mai grozav cu mine, decât cu un vechi prieten de familie.

Şi porni spre uşă, aruncând doar o privire spre chipul furios al lui Ashe.

— Sună-mă, iubito, dacă ai chef de puţină zbenguială.

Ashe trânti uşa în urma lui.

— Deci, m-ai bârfit cu el, spuse răspicat, cu un calm rău prevestitor.

— În niciun caz! Ţi-am spus doar…

— Un „vechi prieten de familie” cu idei de modă veche – dar mă tem că de mine nu mai scapi, Teressa. Poţi lăsa baltă orice distracţii cu Merrow aveai în vedere.

— N-aveam nicio… şi-n fond, ce cauţi aici? strigă ea, furioasă să constate că era în defensivă. Am şi eu dreptul la *puţină*

intimitate!

— Nu contează de ce am venit, o repezi Ashe, sfredelind-o cu privirea. Te-ai hotărât că merită o distracţie mai interesantă decât spălatul pe cap, Teressa? continuă el, înhăţând-o de încheietura mâinii. A trebuit să-l vezi iar pe Merrow, deşi ţi-ai dat cuvântul?

— Ia-ţi mâinile de pe mine!

Îi dădu un pumn în umăr. Cine se credea, să se facă stăpân peste viaţa ei personală? vru să-i mai ardă una, dar Ashe se lăsă scurt în jos, iar inerţia o făcu să-şi piardă echilibrul. Imediat, o apucă pe după genunchi şi şi-o aruncă peste umăr, ca un pompier. Holul se întoarse cu susul în jos. Teressa începu să-i care la pumni în fund şi coapse, încercă să strige – să facă orice… Tocmai când trăgea aer în piept, Ashe o trânti pe pat.

— Ai chef de puţină zbenguială, iubito? imită el tărăgănat tonul lui Joel.

Şi, scoţându-şi sacoul, îl aruncă pe jos.

— Ashe, ce faci…? se bâlbâi Teressa, târându-se de-a-ndărătelea pe pat.

Ashe o apucă de gleznă şi o trase spre el.

— Lasă fiţele de fecioară neprihănită, scumpete – pe-astea le-am fumat de mult, mai ştii?

Îngenunche pe pat, dându-i drumul pentru a-şi strecura mâna sub fusta ce se strânsese deasupra genunchilor. Ochii îi scăpărau.

— Şi în casă poate fi mişto… continuă cu glas răguşit, mângâind-o pe coapsă, pe şold… şi se lăsă cu tot trupul peste ea. Gura îi ajunse pe gâtul ei, pe ureche, apoi la buze, fierbinte.

Ţipetele ei de protest piereau înăbuşite… iar zbaterea slabă de împotrivire încetă în clipa când simţurile i se răzvrătiră sub buzele şi mâinile lui Ashe, care alunecau printre material şi piele. Ashe înălţă capul, privind-o. Respira sacadat, cu buzele

întredeschise… umede…

— Nu te mai apropia de Merrow, mârâi el, în timp ce mâna i se abătea peste abdomenul ei, începând apoi să coboare…

— M-am ţinut de cuvânt, îngăimă Teressa, sperând să-l oprească înainte de a-şi pierde cu totul minţile. I-am spus că nu vreau să ne mai vedem, dar nu se lasă…

Mâna lui Ashe se întinse peste şold, cu degetul mare mişcându-se în cerculeţe chinuitoare…

— E fratele prietenei mele şi nu mi-e uşor să-l descurajez…

Gâfâi, când degetele lui îi atinseră partea interioară a coapsei. Apoi, continuă cu voce ascuţită, stridentă:

— Nu vreau să-i pierd prietenia, certându-mă cu Joel… Trebuie să am tact… Ashe!

Se agăţă de braţele lui, pentru a-l face să se oprească.

— Doamne, uite că iarăşi o fac, bombăni el. Vreau să cred în tine…

Şi, de astă dată, sărutul fu gingaş şi dulce. Teressa se relaxă, în timp ce Ashe se ridica.

— Dacă stau să mă gândesc, nici nuvom mai aştepta sfârşitul săptămânii, continuă el. Vom pleca la Deception joi.

Teressa sări în sus, aranjându-şi hainele.

— La Deception? Doar nu vorbeai serios?

— De ce nu? Te gândeai să-ţi petreci weekend-ul cu Merrow.

— Nu mă poţi obliga să merg!

Ridicându-se în picioare, Ashe îşi luă sacoul şi se îmbrăcă.

— Oare care-o fi pedeapsa pentru fals în acte publice? se întrebă el, meditativ. Probabil că doamna Richards ar beneficia de circumstanţe atenuante, datorită vârstei. Pe de altă parte…

Îi privi cu ochii îngustaţi frământarea neputincioasă, apoi ieşi agale din dormitor.

— Nenorocitule! strigă Teressa pe urmele lui. Nu ştiu cum reuşeşti să duci de nas atâţia oameni. Sora ta şi femeile de la curăţenie sunt topite după tine. Nu te-ar crede în stare de şantaj, pentru un delic minor…

Ashe râse scurt.

— Pe când tu mă crezi în stare, şi asta-i tot ce contează.

Din uşă, mai spuse:

— Venisem să te invit la un film, dar am impresia că n-ai chef. Deci… pe mâine la aceeaşi oră, Teressa. Iar poimâine, plecăm la Deception. Împachetează-ţi haine pentru câteva zile. Şi ai grijă să iei şi costumul ăla bikini sexy, şi cămaşa de noapte transparentă. Dar, fii aşa de bună şi nu-ţi mai lua corturile alea moleşite pe care le-ai purtat data trecută.

Teressa apucă obiectul cel mai la îndemână şi-l aruncă după el. Ashe se feri, închizând uşa pe jumătate. Cu un foşnet, celofanul se rupse, iar orhideele lui Joel căzură grămadă. Capul lui Ashe reapăru un moment de după uşă, privind florile.

— Ţţ ţţ, ce păcat, comentă el şi, prăpădindu-se de râs, închise uşa.

În jurul orelor unsprezece, când Teressa îi dădu noul teanc de file dactilografiate, Ashe remarcă impresionat:

— În ritmul ăsta, n-o să ne mai rămână nimic de lucru pentru Deception. Drept pentru care, nu va fi nevoie să luăm şi maşina de scris cu noi, mâine.

Teressa înghiţi în sec. Încercase să nu se gândească la planurile lui pentru sejurul la Deception. Expresia ei deconcertată îl făcu să râdă:

— Linişteşte-te, Teressa, o iau oricum. La urma urmei, altfel cum ne-am omorî timpul?

Reluându-şi munca, Teressa îi aruncă o privire piezişă. Ce schimbare uluitoare, de la asprimea implacabilă din seara trecută, la dispoziţia glumeaţă de azi!

— Eşti sigur că n-ai pe undeva prin pod un portret de-al tău? îl întrebă ea.

Ashe se încruntă:

— Un portret?

— Trebuia să se ducă undeva tot putregaiul... mormăi Teressa.

— Aha, oftă el, m-am prins – Dorian Gray. Cred că trebuie s-o iau ca pe un compliment, deşi al dracului să fiu dacă am primit vreodată unul mai alambicat!

Când Val le aduse cafeaua, Ashe vorbea la telefon. Acordurile mutilate din *„Jailhouse Rock”* se întrerupseră brusc în uşă.

— Ashe mi-a spus că soţul tău s-a internat în spital. A suferit un accident? o întrebă Teressa.

Încântată, Val se şi repezi să-i explice. Nu, nu un accident, ci nişte dureri insuportabile de la o discopatie la ceafă. Amânase operaţia luni de zile, negăsind un şofer de încredere care să continue activitatea în lipsa lui.

— Norocul nostru că Ashe ne-a găsit unul prin relaţiile lui – un om de toată isprava. Şi-acum, Graham e iarăşi bine şi nici nu ştii ce uşurare simt când îl văd plecând la muncă, declară Val, ridicând ochii spre tavan. Bărbaţii sunt nişte pacienţi îngrozitori!

Şi ieşi, salutându-l muteşte pe Ashe, care continua să vorbească la telefon. Acesta ridică o mână în semn de rămas-bun.

— Val te găseşte extraordinar, îi spuse pe un ton de acuzaţie Teressa, când termină convorbirea. Cică nu există mulţi oameni ca tine.

Ashe zâmbi:

— Pe unii îi poţi duce de nas tot timpul…

Apoi, îi întinse nişte foi scrise de mână.

— Trebuie să mă duc până la birou. Trec să te iau mâine dimineaţă pe la opt jumate? mai întrebă el, din uşă, aşteptând un oment înainte de a ieşi.

Părea să se aştepte la o nouă ceartă în legătură cu plecarea la Deception. Teressa nu-i dădu prilejul.

Capitolul 9

Părea să fi trecut o viaţă de la acea primă călătorie la Deception. Le ieşi în întâmpinare o femeie rotofeie şi prietenoasă – cea ai cărei copii bolnavi de pojar îi dăduseră Teressei ocazia de care profitase atât de prosteşte. Când intrară, Gwen le prezentă camerele pregătite – două, observă uşurată Teressa – şi-i dădu repede lui Ashe raportul despre tot ce munciseră în casă ea şi soţul ei, de la ultima lui vizită acolo.

— Văd că vechea magie Warwick acţionează şi asupra lui Gwen, comentă Teressa, din capul scării. Ce prinţ desăvârşit eşti cu personalul său casnic!

— Şi cu *tine* am fost un prinţ, Teressa, când ai făcut parte din personalul meu? o întrebă Ashe, punându-i geanta în cameră.

— Nu… începu ea, şi imediat îşi dădu seama cât era de nesinceră. Mă rog, în ansamblu, cred că ai fost destul de… drăguţ.

— Tare trebuie să te mai nemulţumit. Nimic nu e mai enervant decât un inamic care insistă să fie „drăguţ”.

După masa de prânz, Ashe o conduse spre laguna cu ape liniştite.

— Credeam că vrei să înoţi în valurile oceanului, comentă ea, surprinsă.

— Crezi tu multe, Teressa. Şi, uneori, le mai şi nimereşti.

Îşi aruncă prosopul pe nisip pentru a o lua la fugă pe nisipul bătătorit şi aspru de la marginea apei. Teressa îl privi până trecu de dig, dispărând dincolo de catargele iahturilor. Apoi, se întinse pe prosop, apărându-şi ochii de soare cu un braţ. Sunetele lagunei o adormeau.

La auzul unui zgomot neaşteptat lângă ea, îşi dădu braţul jos de pe ochi, pentru a vedea neclar silueta lui Ashe. Era aproape o reluare a primei întâlniri de pe plajă.

— Stai aici, o opri el, ţinând-o culcată, când Teressa se rezemă în coate.

În timpul fugii, se răcorise la un moment dat în apă. În timp ce o privea după pofta inimii, Teressa se îmbujoră la faţă.

— Roşeşti cumva, Teressa? o întrebă ironic Ashe, ridicând o mână pentru a-i explora uşurel adânciturile de lângă clavcicule. Sau încerc eu să mă amăgsesc?

Coborând languros, degetele lui porniră peste pantele de deasupra sânilor. Teressa trase aer în piept, scurt, adânc, când un triunghi al sutienului bikini se ridică în palma lui.

— Mmmm, murmură admirativ Ashe. Se spune că nu e bine să te întorci, dar cred că nu-i adevărat.

Cu ochii întredeschişi, îşi plimbă degetul mare peste sfârcul ei, până când acesta se întări sub materalul întins. Trase de cele două bretele, iar cele două triunghiuri roşii se desprinseră. Când o împinse uşurel pe spate, Teressa mai avea pe ea doar slipul.

— Ashe, dă-mi…

Întinse mâna după sutienul care atârna provocator în mâna lui, apoi căzu pe nisip. Ashe se aplecă spre ea, iar mâinile sale

Teressei îi străbătură braţele în sus, spre umeri, afundându-se apoi în părul lui des, umed.

— …uite ce scoică am găsit, mămico!

Vocea ascuţită părea un fuior de sunet într-o lume a oftaturilor înăbuşite şi a bătăilor de inimă înfundate.

— Mămico! Aici e o doamnă care n-are…

— Bine, Andrew, gata. Hai să mergem…

Ashe o acoperi pe Teressa cu prosopul.

— Ţţ, ţţ, ţţ! Neruşinato, l-ai şocat pe Andrew! Nicăieri nu pot să te duc!

Râse, când Teressa îl împinse pe nisip şi-şi înhăţă sutienul costumului.

Înainte de cină, Teressa ieşi pe verandă. În aer plutea mirosul proaspăt dinaintea ploii. Cândse apropie de uşile dormitorului pe care-l ocupase prima dată, văzu că înăuntru se afla un vizitator.

— Nepoftitule, murmură ea, îngenunchind să mângâie blana bej-argintie a motanului.

Acesta deschise un ochi, apoi se ridică, otreând.

— Eşti un sentimental bătrân – arogant şi independent, dar bun la suflet…

Când pe gresia verandei se auziră paşi, Nepoftitul o tuli.

— Nu mă place, comentă Ashe.

— Mă şi mir. Semănaţi.

Ashe privi după Nepoftit, care se strecura printre tufişuri.

— Semănăm – eu şi un motan?

— Aceiaşi ochi, aceeaşi culoare a părului, zâmbi Teressa.

— Nu-mi măguleşte amorul propriu, să mi se spună că semăn cu un cotoi vagabond!

— E un motan frumos! prostestă ea, iar Ashe făcu o mică

plecăciune de mulţumire la adresa complimentului indirect.

— Oricum, tot nu mă place.

— Pisicile pot fi foarte exigente.

— Nu, e doar gelos.

Ashe o luă de braţ, pornind cu ea pe după colţul casei, spre intrarea principală.

— Pentru cazul că-i acorzi aceleaşi privilegii şi gazdei care seamănă cu el.

— Privilegii?

— Nu cumva nu mi-ai spus, dar a dormit în patul tău?

Mâncară salată de fructe de mare şi zabaglione, preparate de Gwen, iar apoi strânseră împreună masa. Puseseră vasele în spălător şi tocmai făceau cafeaua, când de afară se auziră nişte miorlăieli tânguitoare.

— Pare să fie motanul tău cel posesiv.

Ashe deschise uşa, iar Nepoftitul se repezi înăuntru, clipi de câteva ori şi se aşeză. Avea blana palidă umezită de ploaie.

— Mă întreb unde se duce când plouă, medită Teressa, mângâind motanul. N-ai un coş sau altceva unde ar putea dormi?

— Vrei un coş pentru pisici, murmură obosit Ashe. S-ar putea să dureze.

În timpul căutărilor, Ashe găsi o cutie cu cărţi şi caiete din şcoală. Teressa îl găsi pe canapea, cu o colivie pe genunchi, întorcând captivat paginile unui album de fotografii.

— Care eşti tu? Stai să ghicesc…

Se aplecă peste o poză cu echipa de tenis a şcolii. Şiruri de băieţi, de vreo paisprezece ani, în echipamente albe, cu blezăre şi şepci cu insigne.

— Ăsta, desigur! îl arătă ea pe căpitanul echipei – înalt, blond,

musculos, încă de la paisprezece ani.

Ashegemu:

— Aş vrea eu. Ăla-i Ritchie Graham.

— Serios?

Degetul Teressei parcurse şirul, apoi reveni. Un zâmbet familiar o făcu să ezite, dar trecu mai departe. Ashe îi aduse mâna înapoi.

— Nu poţi fi tu! exclamă ea, trăgând albumul mai aproape. Bine, dar erai…

— Cam grăsuţ, oftă el. Obişnuiam să ţi-o spun, când veneam pe la voi în vizită.

— Nu te-am crezut cu adevărat. Păreai doar dornic să mă consolezi… Mereu am bănuit că, nu ştiu… mă luai de sus. Ca şi cum greutatea mea ar fi fost o glumă.

Ashe ridică din umeri:

— Erai atât de sensibilă. Cred că n-a fost prea inspirat din partea mea – să-ţi spun că era doar o fază trecătoare.

— Îţi era milă de mine.

— Nu milă, înţelegere. E o diferenţă. *Ştiam* prin ce treceai. Doamne, cât aş mai fi vrut să arăt ca Ritchie Graham! Îmi spuneam că aş da colecţia mea de discuri şi ciocanul de cricket cu autograf, numai să arăt ca el.

Teressa îl privi. Deci, şi în sensul ăsta se înşelase. Ashe nu se distrase niciodată pe seama siluetei şi a ruşinii ei; încercase sincer s-o ajute.

— Şi eu îmi doream să arăt ca altcineva, spuse ea, amintindu-şi totul foarte clar. Dar eu nu m-am gândit niciodată să renunţ la ceva în schimb.

Ashe îl privi lung.

— N-ai crezut-o niciodată, Teressa, aşa-i? N-ai crezut că

dorinţele tale s-au împlinit în schimbul lui Damien şi al tuturor celorlalte care s-au întâmplat?

— Evident că nu, ar fi ridicol! clătină ea din cap, cu tărie. Păgân, aproape!

Îşi ridică mâna la şuviţa argintie, dar Ashe i-o îndepărtă.

— Nimic din ce-ai fi putut să faci – sau să nu faci – n-ar fi schimbat evoluţia lucrurilor. Nimic.

— Da, ştiu. Tu când ai început să te schimbi, Ashe? îl privi ea din nou pe elevul durduliu din fotografie.

— Cam la un an după ce-am făcut poza asta. La optsprezece, arătam exact pe dos – un lungan slăbănog, cu mărul lui Adam cât toate zilele.

— Şi plete, îi aminti ea. À propos de plete, cred că după scaunele alea e o baterie de tobe.

— Tobele mele? Nu ştiam că mama le-a păstrat…

Murmurele lui fură însoţite de zgomote, în timp ce înlătura alte amintiri. Peste cincisprezece minute, asamblase în hol toată bateria.

— Nu mai au beţe, observă el şi iarăşi intră în magazie, pentru a ieşi cu beţele şi periile.

Şi un coş pentru pisici. I-l întinse, destul de spăşit:

— Ştiam eu că este unul, pe-aici pe undeva.

Dar Nepoftitul refuză coşul. Dormi pe jos, în faţa tobelor, până când Teressa şi Ashe urcară la etaj. Văzându-l, Teressa îşi aminti de comentariul lui Ashe despre „privilegii” – dormitul în patul ei.

— El s-a mulţumit cu mai puţin astă seară, spuse Ashe, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Ajunseseră în capul scării, când adăugă:

— Eu, însă, n-am de gând.

— Cum? Ce vrei să spui? insistă Teressa, în timp ce se

apropiau de capătul holului. Capătul holului, şi dormitorul cu patul cel mare de alamă şi sunetele măriila fereastră.

— Vreau să spun, Teressa, că astă seară intenţionez să iau ceea ce mi-ai oferit înainte, în deplină siguranţă.

Oprindu-se, o cuprinse cu braţele, pentru a o privi în ochi.

— Fiindcă în seara asta ştiu că nu mai eşti o fată de douăzeci de ani, care roşeşte… Şi, adăugă el, cu o blândeţe ameninţătoare, ai o datorie la mine.

La parter, Teressa recunoscuse deja că era improbabil să-şi petreacă noaptea singură. Dar să facă dragoste fiindcă-i era *datoare*? Era un adevărat şoc, după căldura plăcută a serii.

— Ba nu… încercă ea să se împotrivească.

Ashe o luă pe sus şi intră în dormitor, închizând uşa cu piciorul. Apoi, o lăsă jos şi răsuci cheia în broască.

— Nu poţi face asta, Ashe…

Se retrase cu câţiva paşi.

— Nu? Şi cine mă opreşte.

— Am să ţip.

— N-o să te-audă nimeni.

Repezindu-se pe neaşteptate, o prinse în braţe.

— Şi-n plus, nici n-ai să ţipi, adăugă el, cu o satisfacţie înfumurată. De ce nu ne-am face noi comozi, mmm?

Teressa se pomeni pe pat, lângă el.

— Culcă-te, îi şopti Ashe.

— Nu vreau…

Îl împinse într-o parte şi alergă la uşă. În timp ce atingea cheia, Ashe o ajunse, apucându-i mâna ca într-o cătuşă de fier.

— Draga mea Teressa, ai uitat de prietena ta Thelma? Ce trist ar arăta, în sala tribunalului! Dar, dacă eşti dispusă să cooperezi…

— Nu fi ridicol, Ashe, îşi smulse ea braţul în mâna lui. Nu te

poţi folosi de asta ca să mă obligi să fac orice, şi-o ştii foarte bine.

— Ba pot, Teressa. Te-am făcut să vii aici, nu? Şi mai am mult până să termin cu tine, draga mea.

În glas îi revenise aceeaşi notă de dramatism.

— N-o face pe zmeul cu mine, Ashe, mârâi Teressa, în timp ce începea să piardă lupta. Se relaxă brusc, iar când Ashe slăbi strânsoarea, îi dădu un şut în fluierul piciorului.

— S-ar putea să-ţi pară rău pentru asta, Teressa, spuse el, aplecându-se să-şi frece locul lovit.

— De ce? Ai de gând să te repezi la telefon şi să anunţi poliţia despre jalnicul fals în acte publice al Thelmei? Hai că mă faci să râd!

O privi cu ochi îngustaţi.

— Crezi că glumesc?

— Da, şi ai mers prea departe. N-o să-ţi mai ţină.

— Şi de ce nu?

— N-ai să depui nicio plângere contra Thelmei. Nici nu ştiu cum de-am putut crede că ai face-o. Aşa că să nu-ţi închipui că mă poţi intimida.

— Ei, pe dracu'! exclamă el.

— Credeai că mă poţi păcăli la nesfârşit, Ashe? continuă Teressa, cu voce usturătoare. Probabil mă crezi căzută-n cap, dacă-ţi închipui că am putut lucra, la tine acasă, fără să-mi dau seama că nu era decât o cacealma cât toate zilele.

Revenindu-şi, Ashe se repezi la ea, apucând-o de mijloc.

— Nu e nicio cacealma, să ştii. Nu te lăsa indusă în eroare, numai fiindcă mă port frumos cu Val.

— Te porţi frumos? Eşti de-a dreptul topit, asta eşti. Ajutor pentru soţul ei, o slujbă pentru fiu! Până şi Lara ştia că eşti un adevărat filantrop cu personalul tău.

— A, dar Lara mă iubeşte cu toate defectele mele. Haide, iubito…

O trase mai aproape. Teressa se zbătu şi, cu o forţă surprinzătoare, îl făcu să-şi piardă echilibrul. Ashe căzu în fund, cu picioarele desfăcute şi mâinile în spate, amortizând impactul.

— În adâncul tău, eşti cremă de vanilie, Ashe, aruncă ea, cu dispreţ. N-ai stofă de ticălos.

Şi, în acel moment, înţelese. Totul fusese teatru. Toate acele ameninţări onctuoase şi durităţi hollywoodiene fuseseră destinate s-o facă să-şi dea seama cât de nepotrivit era pentru rolul de personaj negativ. Nu putea să fi fost un vânător de zestre. Nu el, cu toată educaţia primită, care punea accentul pe independenţă, pe nevoia de a se impune, de a sta pe picioarele lui. Înveci nu şi-are fi petrecut viaţa căsătorit cu o femeie numai pentru banii ei. Atunci, cum de Cecily crezuse aşa ceva?

— Poate că ai dreptate, spuse el, ridicându-se de pe podea, cu o licărire de triumf în ochi, în timp ce descuia uşa şi o conducea în camera ei. Sunt de o bunătate incurabilă.

— M-ai înşelat! îl acuză Teressa a doua zi dimineaţă, la micul dejun. Toate figurile alea de tip dur, ameninţările à la Bogart – totul a fost teatru.

Ashe râse.

— Nu eşti singura cu talent la actorie. Şi să ştii că mi-a plăcut. Poate ne găseşte Wendy două roluri, în serialul ei?

Mai târziu, se duseră să facă o baie în lagună, apoi lucrară la carte vreo două ore. După-amiază, plecară.

— Am câteva angajamente în weekend-ul ăsta, spuse Ashe, iar Teressa încercă să nu se gândească la Lara. Nu i se părea logic ca între ei să mai existe vreo relaţie. Dar logica nu-i oprea accesul

subit de gelozie.

— Şi eu am o mulţime de treburi, se grăbi ea să răspundă, ca să n-o creadă decepţionată.

— Muncă, sau distracţie?

— N-am s-o iau spre Hawkesbury, dacă asta te îngrijorează.

Ashe zâmbi:

— Ţi-am spus eu că sunt gelos.

— Fac curat în apartament, citesc din ultimul Ludlum – muncă, şi distracţie. Dar tu?

— La fel. Câte puţin din amândouă.

În drum spre casă, pe Teressa o frământau îndoielile. „N-a fost numai atât”, spusese Ashe, despre despărţirea de Cecily. Ajunsă în faţa uşii, găsi câteva pretexte ca să-l reţină pe loc şi, în cele din urmă, se sili să-l întrebe:

— Ashe…

Îşi linse buzele.

Ashe o privea nemişcat. Aştepta.

— Da?

— De *ce* te-ai despărţit de Cecily?

— Ştii motivul. Ţi-a spus Cecily.

Teressa clătină din cap:

— Nu-i adevărat. Probabil, a înţeles greşit – sau a interpretat greşit, aminteşte-ţi că trecea printr-o tensiune îngrozitoare. Cu toţii treceam.

Ashe întinse mâna, atingându-i şuviţa argintie de păr, coborând, până când degetele lui îi cuprinseră uşurel gâtul.

— Motivele ne privesc numai pe Cecily şi pe mine, spuse el încet, nu şi pe altcineva. Nici chiar pe tine, Teressa. Dar răspunsul, iubita mea, e mai puţin important decât întrebarea.

O sărută uşurel pe buze şi plecă.

După ce stătu mult pe gânduri, Teressa îi scrise surorii sale, fără să-i respecte rugămintea de a nu mai pomeni numele lui Ashe.

„Am ajuns să-l cunosc destul de bine”, scrise ea. „Nu e deloc aşa cum credeam...”

Poate că asta avea s-o determine pe Cecily să vorbească.

„S-ar putea să ne vedem destul de des, pe viitor”.

Părea atât de sigur şi îndrăzneţ, scris negru pe alb.

Luni dimineaţă, vederea din fereastra turnului lui Ashe era înceţoşată de ploaie, dar în cameră se simţeau vibraţii calde.

— Ai vrea... să vii diseară la cină? îl întrebă ea, într-o doară înainte de masă.

— La tine?

Ochii lui Ashe se luminară de plăcere.

— Îţi datorez o cină sau două.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Dar curând trebuie să plec la birou şi mă tem că se va prelungi până seara.

— A. Da, sigur. Ştiu cum e...

Se simţea dezamăgită, înfrigurată, dintr-odată nesigură de ceea ce însemna căldura din ochii lui. O deprima faptul că prima ei invitaţie era întâmpinată cu un refuz.

Înainte de a pleca la Warlord, Ashe o ridică de pe scaun, cuprinzând-o cu braţele.

— Ce plănuiai să-mi găteşti diseară? o întrebă.

— Escalop de viţel. Cu smântână.

— Cu smântână? zâmbi el. Nu-i cam periculos?

— Numai dacă oaspeţii mă ciupesc de fund.

— Eiii... murmură Ashe, plimbându-şi mâinile peste fesele ei. Asta ar fi o idee...

— Nu eşti genul, îl asigură Teressa.

Peste o oră, telefonul sună. Vocea femeii era familiară – puţin mai caldă decât ultima dată când o auzise, dar inconfundabilă. Lara Moore.

— …A, cred că eşti… cum te cheamă… Teressa?

— Exact, răspunse ea fără intonaţie. De data asta, n-avea cum să-i mai fi uitat numele.

— Trebuie să recunosc, eşti abilă, spuse Lara. Dar nu cred c-ai să intervii în vreun fel între mine şi Ashe, aşa-i? Totul a ieşit exact cum am vrut eu.

Teressa strânse cu putere receptorul în mână.

— Evident.

— E acasă?

— Mă tem că nu.

Lara oftă.

— Mă rog, era ceva în legătură cu cadoul…

— Caută-l la birou.

Un cadou? Crăciunul trecuse de mult. Ziua lui…?

— Nu contează. Voiam să discutăm ceva, dar oricum ne vedem diseară.

Dar în seara aceea Ashe era ocupat la birou, nu? Muncă şi distracţie, în weekend, spusese el. O întâlnire cu cineva care ţinea regim…

Iar Lara Moore ţinea regim. Teressa privi ploaia de-afară. Val continua să cânte *„You Aint Nuthin' but a Hound Dawg"*…

Capitolul 10

Când ajunse acasă, Thelma Richards puse imediat mâna pe ea, luând-o la unul dintre ceaiurile ei rituale. Teressa o ascultă

zâmbind, doar pe jumătate atentă, cum sporovăia despre familie, despre Dan, a cărui felicitare de Crăciun, dacă o trimisese, nu sosise. Continuă neobosită conversaţia, prin uşa întredeschisă a dormitorului. Teressa o auzea fragmentar:

— …logodna e sâmbăta viitoare, am auzit. Dar îndrăznesc să cred că domnul Warwick ţi-a spus. E o surpriză, nu-i aşa? Şi se potrivesc de minune, din câte înţeleg. Mi se pare că şi-a creat o rochie specială pentru asta. E frumos să fii creatoare de modă, nu – poţi avea câte un model original pentru orice ocazie… Da’ ce-i, iubito, ce s-a-ntâmplat? Eşti palidă ca o stafie, iar eu turui verzi şi uscate…

Teressa o încredinţă că se simţea bine. Thelma plecă la Warlord, iar ea se întoarse acasă.

Revăzu totul încă o dată – chinuitor, pas cu pas, şi nu avea niciun sens.

Cineva bătu la uşă. Jane, probabil, îşi spuse ea plictisită, sau vânzătorul de enciclopedii care îi pisa neobosit pe locatarii blocului. Deschise uşa şi se pomeni cuprinsă într-o îmbrăţişare care-i tăie respiraţia. Un damf de bere Swan o învălui, însoţit de o senzaţie familiară.

— Tony… gemu ea, ce cauţi aici?

Tony se cam clătina.

— Teressa, frumuseţe mică… râse el, împingând-o în casă.

Era beat mort, dar nu chiar atât de beat încât să uite să închidă uşa înainte de a o săruta.

— Te bucuri că mă vezi, scumpo?

Teressa oftă, desprinzându-se din îmbrăţişare.

— Da, sigur că mă bucur. Îţi fac o cafea.

Dar Tony avea alte idei. În bucătărie, o încolţi şi, când Teressa reuşi să-şi ferească faţa la timp, o sărută zgomotos pe gât.

— Teressa, termină!

— Mmm, eşti delicioasă, declară Tony, devorându-i urechea.

Era beat, dar încă tânăr şi în formă, pe măsura oricărui bărbat, necum a unei fete. Începu s-o ducă spre dormitor.

— Dă-mi drumul, Tony! ţipă ea. Ce-ar spune mama ta?

Aceste cuvinte îl cam puseră pe gânduri, şi o lăsă pe pat – dar o urmă, aruncându-şi un braţ peste trupul ei.

— Hmmmm, ce pat bun ai… mormăi el drăgăstos în pernă.

Teressa rămase nemişcată. Peste câteva minute, fu răsplătită cu un sforăit. Teressa adormise.

— Phiuuu!

Se ridică încet în picioare, privindu-şi vizitatorul. Brunet, cu păr buclat şi pielea măslinie, arăta ca un băieţaş simpatic, adormit. Teressa oftă.

— De ce n-oi fi putut găsi tu o italiancă drăguţă prin podgoriile tăticului?

Îşi lăsase geanta lângă uşă. Teressa o aduse în casă şi îl mai privi o dată. Se stinsese ca o lumânare. Dacă rămânea aşa, nu avea probleme. Dar, dacă se trezea cu chef de amor…

Când Thelma veni acasă, Teressa se duse la ea şi-i explică problema.

— Chiar dacă l-aş sili să plece, nu ştiu dacă şi-a rezervat cameră la vreun hotel. În plus, e cumnatul soră-mii şi nu vreau să supăr familia dându-l afară. Aş putea dormi la tine pe canapea în noaptea asta?

Thelma o primi încântată. Totuşi, însă, Teressa nu se putu odihni. Rămase trează toată noaptea, încercând să separe adevărul de minciună.

A doua zi dimineaţă, când plecă acasă, Thelma încă mai dormea, dar pe Tony îl găsi treaz – şi lucid. Stătea posomorât în

living, ţinându-se de cap.

— Ai uitat să te bărbiereşti, îi spuse ea, intrând în dormitor, să se schimbe pentru lucru.

Auzi bătaia în uşă şi se duse să deschidă. Thelma trebuia să fie, dornică să vadă cum se comporta musafirul.

Dar Tony deschisese uşa înaintea ei. Avea încă un obraz acoperit cu cremă de ras, briciul în mână şi, pe el, doar pantalonii strâmţi şi un prosop în jurul gâtului.

În faţa lui, pe palier, apăru Ashe.

— Tu cine eşti? întrebă el, scurt.

— Tony Manetti. Vrei cu Teressa?

— Aşa credeam, se răsti Ashe, privind-o peste umărul lui Teressa. O clipă, Teressa văzu strălucirea unei furii de topaz, urmată de o înăsprire rece ca gheaţa.

— Te caută cineva, Teressa, spuse Tony cu o expresie ciudată, ca şi cum ar fi perceput vibraţiile.

— Mulţumesc, Tony. E… şeful meu, răspunse ea, iar Tony îi mai aruncă o privire lui Ashe, înainte de a intra înapoi în baie.

— Tony. Deci, ăsta-i plicticosul tău de fotbalist, comentă Ashe, dezgustat. Pare să aibă anumite calităţi evidente, pe care le-ai omis. A stat aici azi-noapte?

Glasul îi scrâşnea ca oţelul pe pietre. Trăsese deja concluziile. Era de-a dreptul amuzant, cum putea să se-arate atât de moralizator, când el însuşi făcea un joc dublu.

— Da, răspunse Teressa. Îl invitase la cină, cu cea mai vizibilă declaraţie de dragoste în ochi, iar el fusese ocupat. Definitiv.

— De ce?

Teressei îi trecu prin minte ideea că ceva nu era în ordine. Dar dispreţul lui o împungea, usturător.

— Te-am invitat la cină, iar tu ai fost… prea ocupat.

Ashe nu reacţionă la sublinierea sarcastică a ultimelor cuvinte. O privea tăcut, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Am fost cât pe ce să fac o greşeală monumentală, spuse el, în cele din urmă. Şi nu credeam s-o mai repet vreodată.

Se răsuci şi călcâie şi plecă. Teressa trânti uşa pe urmele paşilor lui care răsunau de pe scară. Nu era prima oară când se dăduse drept ceea ce nu era, în faţa lui Ashe.

Dar avea să fie ultima.

După ce îl cază pe Tony la un hotel, Teressa o chemă pe Thelma la ea, dornică de puţină companie nepretenţioasă.

— Draga mea, nu arăţi deloc bine, observă bătrâna. Sper că prietenul tău italian nu ţi-a creat probleme, nu-i aşa?

— Nu, acum s-a dus la un hotel. Azi nu lucrez, adăugă Teressa, ca răspuns la întrebarea nerostită din privirea Thelmei. Nu voi mai lucra pentru Ashe… ăă, pentru domnul Warwick.

— Nu? Aseară, vorbea de parcă aţi fi…

— Aseară? Unde l-ai văzut, aseară?

— Păi, în birou, draga mea, răspunse Thelma, nedumerită. Înainte să plec eu, a venit un domn american. Şi ce gras era! Domnul Warwick urma să-l ducă la cină, la unul dintre restaurantele acelea dietetice. Ce păcat, nici măcar un concediu nu-şi poate lua fără ca să…

— Dar aseară avea întâlnire cu Lara Moore. Chiar ea mi-a spus, la telefon.

Thelma îşi ţuguie buzele.

— Ei, dar iubitului ei nu i-ar fi plăcut deloc aşa ceva.

— Cui…?

— Logodnicului. Ştii doar – ţi-am spus aseară, draga mea. Ştiai că urma să se logodească, nu, cu partenerul ei de afaceri?

John şi nu mai ştiu cum. Vezi că nu te poţi baza pe bârfe? O vreme, am crezut că urma să se mărite cu domnul Warwick.

Ochii ei albaştri o studiară pe Teressa cu şiretenie.

— Probabil şi tu credeai aşa, draga mea.

Ibricul începu să şuiere, scuipând nori de abur. Thelma o dădu uşurel pe Teressa la o parte din drum şi închise aragazul.

Teressa amână explicaţia timp de o oră. În cele din urmă, formă numărul de-acasă al lui Ashe.

— Da? răspunse el scurt.

Înghiţi în sec.

— Ashe, Teressa sunt. În legătură cu azi dimineaţă…

— Azi dimineaţă, Teressa? Nu te mai gândi.

— Dar vreau să-ţi explic de ce…

— Te rog, scuteşte-mă de detalii. Mi-ai spus foarte clar. Eu eram prea ocupat, şi ai ales altă variantă. Îmi sună familiar de undeva.

— Ashe, nu sunt ceea ce crezi.

— Eşti acum, replică el. Ţi-am crezut prima figură cu inocenţa şi, un timp, am părut gata s-o cred şi pe-a doua. Istoria se cam repetă, nu?

— Nu m-am culcat cu Tony.

— Nici nu credeam, răspunse Ashe, expediind prin telefon o rafală de viscol. Părea extenuat.

— Nu! exclamă ea. N-a fost aşa – crede-mă…

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Te-ai gândit mai bine, Teressa? Îţi doreşti să fi jucat cinstit, la urma urmei? Nu-s o partidă rea, nu-i aşa – cum ţi-ai dat atâta osteneală ca să afli. Şi, iată şi un accent final care s-ar putea să te atragă. Dacă azi dimineaţă te găseam singură, acum mi-ai fi putut

purta inelul. Evident, dacă te interesa un gest atât de demodat. Distracţie plăcută cu musculosul tău prieten!

Telefonul se închise brusc.

Iar Teressa izbucni în plâns.

Ziua de marţi se târî ca melcul. Apoi, cea de miercuri. Şi joi. Nicio veste de la Ashe.

În lunea următoare, pe la şase seara, Teressa primi răspunsul măcar la una dintre întrebările care, într-un fel sau altul, o frământau de la şaisprezece ai.

Cecily o sună din Italia, pe o linie cu intermitenţe.

— Ţi-am primit ultimele scrisori, începu ea, fără niciun preambul. Ce naiba te-a apucat, cu Ashe? Cum adică, ai să te vezi des cu el? Cred că până acum a dat totul pe gură. Şi mi-a promis că n-o s-o facă, fiindcă tu şi tata eraţi aşa de-ai naibii de pudibonzi!

— Pudibonzi?

Teressa înghiţi în sec.

— Ce legătură are asta cu…

— Voiam să mă distrez şi eu puţin. Iar Ashe era de-a dreptul constipat, în unele privinţe – mereu ocupat, mereu dornic să aştepte…

Vocea i se stinse. Teressa îşi apăsă receptorul la ureche.

— …să se fi născut acum câteva secole.

Firul suna a gol. Cuvintele creşteau, se pierdeau…

„Eu eram prea ocupat, şi ai ales altă variantă. Îmi sună familiar de undeva… Istoria se cam repetă, nu?”

— Ai avut o aventură, în timp ce erai logodită cu el, spuse ea, cu voce frântă.

— Doamne, parc-ai fi Elaine! exclamă Cecily. Trăim în secolul douăzeci, să ştii – iar eu n-aveam decât douăzeci de ani şi voiam să

mă *distrez*. Mă cunoşti doar.

— Încep să mă întreb dacă te cunosc. Ashe s-a ţinut de cuvânt, Cecily – nu mi-a suflat o vorbă.

Apoi, vocea Teressei deveni ascuţită:

— L-ai înşelat, ceea ce a fost destul de rău, dar cum ai putut să spui şi *minciuni* despre el. Cum l-ai putut lăsa pe tata să creadă că-l interesau banii? Dumnezeule, îmi vine… îmi vine să te *omor*, Cecily!

Sora ei era complet descumpănită.

— Tess, ce ai de te-nfurii aşa?

— Îl iubesc, fir-ai să fii! îl iubesc! strigă Teressa, de la un capăt al lumii la celălalt.

— O, Doamne…

Prin cine ştie ce minune, Cecily părea să înţeleagă implicaţiile. Teressei îi venea să facă moarte de om.

Încă nu se hotărâse ce avea de făcut, când sună telefonul.

Glasul lui Ashe, vorbind repezit din receptor, o făcu să pălească la faţă.

— Prietena ta, Thelma, a avut un accident.

Şi îi dădu numele spitalului.

— În spital? repetă ea. Cât de grav e, Ashe?

— S-ar putea să-şi fi fractural şoldul. Afurisita a lustruit pardoseala a oglinda, şi a alunecat. Şi-a făcut-o cu mâna ei.

— Vine imediat, spuse grăbită Teressa.

Capul cărunt al Thelmei Richards părea nespus de mic, pe pernele albe uriaşe. Îşi ţinea ochii închşi şi avea fruntea ridată de durere. Cu ochii închişi, abia vorbea:

— …şi flori, pe deasupra; sunteţi un om aşa de drăguţ, domnule Warwick. De multe ori am spus-o – generos, am zis, şi un

bărbat *adevărat*.

Deschise ochii şi o văzu pe Teressa.

— O, draga mea, ce prostie am făcut – ţi-a spus domnul Warwick?

— Mi-a spus. Te doare, Thelma?

— Puţin, draga mea. Mi-au dat ceva contra durerii şi mi-au făcut radiografii.

Ashe nu zâmbea, dar era tras la faţă, cu cearcăne sub ochi. Răceala, însă, îi dispăruse din privire. Teressa simţi un nod în gât.

— Ashe, începu ea, în dimineaţa când ai venit, n-a fost ce credeai…

Ridicând privirea spre el, văzu că nu era nevoie de nicio explicaţie.

— Mi-a spus Thelma, răspunse el, scurt. Ia-ţi rămas bun. Avem de vorbit.

Luară un taxi şi se duseră la Warlord, pentru a-şi continua drumul cu maşina lui. Ashe era încordat ca un arc. Teressa îşi simţea şi ea nervii întinşi la limită.

Merseră în tăcere până la el acasă.

— O cafea? o întrebă scurt Ashe, după ce intrară în living.

— Cred că mi-ar prinde mai bine un Scotch, răspunse ea.

Pendula ticăia somnoroasă. Ashe se duse la bucătărie şi reveni cu nişte cuburi de gheaţă.

— Mi-a spus ce crezuseşi, spuse el, aspru. Că mă logodeam cu Lara, sau nu ştiu ce alte prostii la fel. De unde ţi-a venit ideea asta aiurită?

Teressa luă o înghiţitură de whisky şi tuşi.

— Nu mi-ai spus niciodată că *n-aveai* nimic eu ea. Ori de câte ori o pomeneam, mă lăsai să cred că era ceva între voi.

Ashe se răsuci în loc, dezgustat.

— Şi din cauza asta, m-ai lăsat şi tu să cred că-ţi trăseseşi alt bărbat pentru noaptea respectivă?

— Tu ai ales explicaţia asta, în clipa când l-ai văzut pe Tony. M-am simţit destul de jignită ca să merg şi eu cu prefăcătoria. Şi nici nu înţelegeam de ce m-ai crezut atât de uşor. Dar azi… am vorbit cu Cecily.

— Ce…? ridică brusc Ashe capul.

— Mă minţisem singură în privinţa ei. Azi, însă, a trebuit s-o privesc în faţă pe adevărata Cecily.

Coborî privirea în pahar.

— Teressa, spuse el încet.

— Ţi-ai respectat o promisiune veche de ani de zile, dar invenţiile ei mă împiedicaseră să-mi dau seama cum erai de fapt – până când am fost din nou la Deception.

Ashe dădu să spună ceva, dar Teressa ridică o mâna:

— O clipă. Mai am ceva de adăugat…

Îşi turnă pe gât restul de whisky. Acoolul concentrat i se răspândi prin trup, fierbinte ca focul.

— Te iubesc, horcăi ea, înecată, în timp ce pendula începea să bată de nouă.

La al treilea dangăt, Ashe întinse mâinile spre ea.

— Teressa, dragostea mea…

O cuprinse în braţe.

— Cum mă mai poţi iubi, după tot ce ţi-am spus săptămâna trecută – când te fapt tu mă sunaşi ca să lămureşti totul…

Cu buzele în părul ei, gemu:

— Sunt un neghiob orb şi gelos, ar fi trebuit să am mai multă minte.

— Într-adevăr, încuviinţă ea, cu voce tremurătoare.

Ashe o luă de mijloc, o trase spre el, iar când o sărută, Teressa simţi o nesiguranţă delicioasă.

— Am ştiut întotdeauna că nu te-aş fi putut suferi pe post de cumnat, şopti ea. Dar nu mi-am îngăduit să recunosc adevăratul motiv.

— Deci, mărturiseşti că făcuseşi o pasiune pentru mine?

— Cred că asta a fost, iniţial – deşi n-ar fi durat mult, dacă-ţi aflam porecla. Pe vremea aia, bărbaţii numiţi Shril nu mă prea impresionau.

Ashe gemu:

— Presimt că s-ar putea să regret că ţi-am spus povestea asta.

— A, fii sigur! râse ea. Aşteaptă numai să le-o povestesc copiilor noştri…

— Nu te repezi… încă nu te-am cerut…

— Scuză-mă…

— Primeşti să fii soţia mea?

— Da.

Ashe îi zâmbi, înlăturându-i părul de pe faţă cu un gest tandru.

— Nu e cea mai romantică cerere în căsătorie.

— Nu, oftă Teressa. De fapt, îmi doream muzică, lumini colorate şi o rochie magică, de-un milion de dolari, pentru seara când aveai să-mi spui că mă iubeşti.

— Eşti dezamăgită?

— Dorinţele nu se compară…

Îşi retrase capul, râzând:

— Sper că nu visez – mă ciupeşti, ca să fiu sigură?

Chicotind, Ashe se ridică, ţinând-o în braţe.

— Bietul Reg Stretton, spuse el. S-ar ciupi singur, ca să vadă dacă *el* nu visează, când am să i te prezint ca doamna Warwick.

— Doamna Warwick, repetă Teressa, meditativ. Îmi place cum sună.

O duse la etaj, unde o aşeză pe patul acoperit cu cerga.

— Pentru rochia de-un milion de dolari e cam târziu… spuse el şi o lăsă un moment, pentru a apăsa un comutator.

Din boxe începu să se reverse o melodie.

— Uite-ţi muzica.

— M-hmm…

Zâmbind, Teressa îl cuprinse cu braţele pe după gât, când Ashe reveni pe pat.

— Şi luminile colorate?

— Răbdare, iubito. Ajungem noi şi acolo…

— Sfârşit